
OSMAN AYSU
KARANLIKLAR HÂKİMİ

Osman Aysu

KARANLIKLAR HÂKİMİ

Yazarın başlangıç notu:

Okuyacağınız roman aynıyla yaşanmış, elim bir dramın hikâyesidir. Bu hikâyeye iştirak etmiş kişilerden biri, bir gün bana müracaatla olayı bir roman kurgusu içinde yazıp yazamayacağımı sordu. Hikâyeyi dinledikten sonra ona verdiğim ilk cevap "hayır" olmuştu. Zira bir roman yazarı olarak olayların kurgusu beni cezbetmemişti. Sıradan, hemen hemen her gün rastlayacağımız, örneğini gazete sayfalarında sık sık okuduğumuz bir vaka idi. Bir roman okurunu saracak entrikadan, gerilimden yoksun alelade bir cinayet olayı. Teklifi yapan kişi çok ısrar etti.

Kararsızdım. Olayın münakaşa ve tahlil edilecek içtimai boyutu olabilirdi ama üç kişi arasında geçen vakaların roman olabilecek kurgu niteliği benim için zayıftı. Teklif sahibi sonunda beni ikna etmeyi başardı.

Önemli bir hususu özellikle belirtmek isterim. Bu romanda okuyup tanışacağınız tüm kişiler gerçektir. Olayların seyri de aynen yazdığım gibi olmuştur. Pek tabiidir ki, kişilerin adlarını değiştirmiş, olayların geçtiği mahalleri de farklı yerlere taşımışımdır. Ama diğer hususlar ayniyle vâkidir...

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Hiçbir şey hissetmiyordu.

Genç kadın boşlukta uçuyor gibiydi, gövdesinin ne durumda olduğunu, oturduğunu mu yoksa yattığını mı, yüzüstü mü sırtüstü mü olduğunu bilmediği bir boşlukta ağırlıksızdı sanki. Koku ve tat duyusu da yoktu. Hiçbir şey duymuyordu. Ne sıcağı ne soğuğu ne ağırlığı hissedebiliyordu. Görebildiği tek şey sanki evrenin açlarına kadar uzanan sınırsız karanlıktı. Kopkoyu zifiri bir karanlık...

İlk başta paniğe kapılmıştı; Duyularından yoksun kalmasıyla felç olduğunu sanmış, şiddetli bir inmeyle, ne teninde ne kol ve bacaklarında duyu kalmış, kör ve sağır olup ölümüne dek dış dünyayla tüm bağlarını koparmış, sakat bir beynin içinde kıstırılıp kaldığını düşünmüştü.

Ama sonra bir şeylerin değiştiğini fark eder gibi oldu. İlk başta sandığı gibi karanlıklar içinde yüzüyor değildi, sanki müthiş ve korkutucu bir hızla onun içinde yol alıyordu. Bir tür, anlamadığı kozmik bir gücün içine çekiliyordu.

Neden sonra acı duyduğunu hissetti.

Duyuları geri dönüyor, çektiği acı yoğunlaşıyordu...

O hareketi, çekilip, sürüklendiğini duyumsamaya başladı yeniden. Bedeninde bir hareket vardı, içinde, vücudunun ta derinlerinde...

Neden sonra her şey biraz daha berraklaşmaya başladı. O acıyı kasıklarının arasında, cinsel organının içinde hissediyordu. Dehşete kapılarak ürperdi... Bu imkânsız gibi geldi ama galiba ırzına geçiliyordu...

Bağırmak, çığlıklar atmak istedi ama sesi çıkmıyor, ağzından yükselmesi gereken kendi sesini duyamıyordu. Yoksa bu bir rüya, kâbus muydu?

Geri dönen bir şeyler vardı; algılıyordu bunu. O acayip hareketlilik, kendini ürkütücü karanlığın içine çeken yolculuk, kendi bedeninden ziyade üstünde ve içinde hareket eden başka bir varlığın ritmik temposu... Bir ileri bir geri... Ve de kendisini perişan eden içindeki acı...

Ama neden bir şey göremiyordu. Bu bir karabasan olmalıydı, tecavüze uğruyorsa en azından üstündeki o vahşi yaratığı görmesi lazımdı. Oysa seçebildiği sadece zifiri karanlıktı. Nazan pek rüya görmezdi. Karabasan ise hiç...

Öyle olmasını isterdi, ama bu bir karabasan değildi. Zaman geçtikçe az önce yitirdiğini sandığı bütün duyuları geri gelmeye başlamıştı şimdi. Sağırlığı geçmişti; şimdi o saldırganın keyifli inlemelerini, zevkten ahlayıp oflamalarını duyuyordu. Ve yalnız kasıkları arasındaki acıyı değil, bedenini hoyratça hırpalayan adamın üzerindeki tüm ağırlığını da hissediyordu.

Fakat hâlâ bir şey göremiyordu.

Neler olup bittiğini anlamakta çok zorlanıyordu. Yatağında olmalıydı, hafızası allak bullaktı, sakin, tamamen sıradan geçen bir gecenin sonunda uykusu gelmiş yatağına girmişti. Ya sonrası?

Hiçbir fikri yoktu... Ama şimdi neden göremediğini anlamaya başlamıştı. Başında gözlerini kapatan bir bağ vardı. Güçlükle elini başına götürüp o kumaş bağı çözmek isteğine kapıldı, çılgınca bir istekle. Neler olup bittiğini gözleriyle görmek istiyordu. Olmuyordu ama...

Kolunu başına götüremiyordu bir türlü.

Her iki bileğinde de acılar hissetti. Şuurundaki bulanıklık sanki biraz daha dağılır gibiydi. Neden sonra yattığı yerde sırtüstü olduğunu ve ellerini başına uzatıp gözündeki bağı çıkaramamasının nedenini kollarının sıkı sıkı gerilerek göremediği bir yere bağlanmasından kaynaklandığını anladı.

Ağzından inler gibi bir ses çıktı. Bu defa güç de olsa kendi sesini duyabilmişti ama hâlâ beklediği çığlığını duyamıyordu.

Oysa Nazan avaz avaz bağırarak, feryat ederek birilerinin kendisine yardımcı olmasını istiyordu. Bacaklarını kımıldatmak bu rezilâne saldırıyı engellemek için toparlanmak istedi ama mümkün değildi. Bacakları da

beyninin isyankâr emirlerine karşılık veremiyordu, ama sebebi düşündüğü gibi felç değil, ayak bileklerinin de sıkıca bir yere bağlanmış olmasıydı.

Başında dayanılmaz kunt bir ağrı ve midesinde şiddetli bulantı vardı. Her an kusabileceğini fark etti. Fakat duyuları uyandıkça benliğini kaplayan en korkunç şey korku oldu. Bu dayanılmaz bir vahşet anıydı. Zor ve şiddet kullanılarak ırzına geçiliyordu...

Neden sonra ağzından ilk çığlık yükseldi. Ve aynı anda yüzüne çok şiddetli bir tokat atıldı. Nazan bir kere daha ne olduğunu şaşırdı. Canı çok yanmıştı. O zaman karşı koymasının çok anlamsız olduğunu ve bedenini kullanan zorbanın acımasızca kendisine daha kötü muamele edeceğini içi burkularak kavradı. Bağırmanın, yardım istemenin hiç yararı yoktu.

Bu gerçeği kabullenmek zorundaydı. Adamın doyuma ulaşıp zevkini alıncaya kadar yapacağı her zorbalığa katlanmak zorundaydı. Aksi halde canından bile olabilirdi. Sustu ve kahredici azabın bitmesini bekledi...

Nazan'a asırlar gibi gelen bir süre geçti. Fakat adam bir türlü boşalmıyordu.

Vahşi yaratık işinin çok ehliydi; inanılmaz ustalıkta bir ritmi vardı. Temposu zaman zaman hızlanıyor, genç kadın çektiği acının tam sona ereceğini adamın soluklarından hissettiği anda, saldırgan ya duruyor ya da içinden çıkıyordu. Felâket dakikalarının tam bittiğini umduğunu sandı anda, adam hoyratça yeniden içine giriyordu.

Olanlara inanamıyordu Nazan.

Yapabildiği tek şey inleyerek salıverdiği gözyaşlarıydı. Bir ara kendinden geçer gibi oldu. Belki bir tür baygınlıktı yaşadığı, duyuları yine yavaş yavaş kayboluyor, vücudunun her yanındaki acıları hissetmez hâle geliyordu.

İradesi sıfıra düşmüştü.

Kesinlikle mukavemet edemiyor, hatta hiçbir şey hissetmiyordu artık...

Taş kesilmişti adeta. Hissiz, duygusuz bir kaya yığını. Ama bayılmak, kendinden geçmek sandığı kadar kolay bir şey değildi. İçinde o kadar çeşitli duygular, karışmış, yumak olmuş, bütünleşmişti ki genç kadın şimdi bunları ayırt bile edemiyordu. Çaresizlik, nefret, hırs, karşı koyamamanın ezikliği, şehrin göbeğinde güvenli evinde başına gelen bu felâket karşısındaki aczi, kimi suçlayacağını bilememek ve en kötüsü bu tecavüzün kurbanı olmak

kanını dondurmuştu sanki. Bir heykel kadar hareketsiz meçhul saldırganın işini bitirmesini beklemekten başka yapacağı hiçbir şey yoktu.

Neden sonra adamın üzerindeki ağırlığının kalktığını hisseder gibi oldu. Kasıkları arasındaki o acı bitmişti. Ama mide bulantısı şiddetle devam ediyordu. Biraz kendine gelir gibi oldu. Galiba bitmişti çektiği ıstırap ama kımıldayacak hali yoktu. Sadece korkudan çeneleri titriyordu. Kulağına hafif bir çatırtı aksetti. Duyduğu sesin ne olduğunu biliyordu; yatağının kenarındaki esneyip, hafif çökmüş parkenin çıkardığı çatırtıydı bu. Bir an ümide kapılır gibi oldu.

Zevkini alan saldırganı gidiş hazırlığında olmalıydı. Yapabildiği tek şey kulak kesilip çıkan sesleri değerlendirmek oldu. Az sonra tuvalet masasının önündeki ufuk pufunun çekildiğini duydu. Her halde adam giyinmeye başlamıştı.

Nefesini kesti, soluksuzca yeni*sesler duymaya çalıştı. Kumaş hışırtısı, ayağa geçirilen bir ayakkabının çıkarabileceği sürtünme sesi filan gibi. Ama yoktu... Yatak odasında derin bir sessizlik vardı yine...

Kulaklarını dikti, yeni sesler işitmeyi bekledi. Artık uyanıktı, odada bir ses çıkarsa duymaması imkânsızdı. Sesini çıkarmaya, herhangi bir soru sormaya korkuyordu.

Hafifçe başını kaldırdı yastıktan, gözleri kalın bir bezle sıkıca bağlanmış olmasına rağmen sanki bir şey görebilecekmiş gibi etrafına bakındı. Görmekten ziyade yeni bir ses duymak istiyordu. Adam bu kadar sessizce odasından çıkmış olamazdı.

Zaman geçmek bilmiyordu sanki. Biraz daha bekledi. Sonunda dayanamayarak bilinçsizce sordu.

"Kimse var mı burada?"

Aslında karşılık beklemiyordu. Nitekim sorusuna bir cevap da alamadı. Saldırganı gitmiş olmalıydı. O zaman odada yalnız kaldığını sanarak ağlamaya başladı. Çaresizliğin verdiği yıkıntı bütün ağırlığıyla üstüne çökmüştü. Gözyaşlarını bir türlü engelleyemiyordu ama bir yandan da kafası çalışmaya ve bu rezil halden nasıl kurtulacağını düşünmeye başlamıştı. Ellerinden ayaklarından karyolaya bağlıydı ve gözlerinde

görmesini engelleyen bir kumaş parçası vardı. Bağlar çok sıkıydı ve bu şartlar altında kurtulması imkânsızdı. Yardım isteyemezdi, hem bağırıp çağırsa kendisine kim nasıl yardıma gelecekti. Bir şekilde gelen olsa bile, bulunduğu durum utancından kahrolmasına yeterliydi, insanlara düştüğü bu durumu nasıl açıklardı? Aklına kız kardeşi geldi birden. Her gün telefonlaşırlardı. Ertesi sabah işten kendisini arayıp işe gelmediğini görünce önce mutlaka buraya telefon eder, yine cevap alamayınca meraka kapılır, başına bir hal gelip gelmediğini, en azından hasta olup olmadığını anlamak için mutlaka evine uğrardı. Ayşe'nin anahtarı da vardı.

Bir an rahatlar gibi oldu. Hıçkırıklarını kesti. Belki biraz zaman alacaktı ama el âlem duymadan bu aşağılayıcı durumdan kurtulmanın tek yolu buydu. Üşüyor ve titriyordu şimdi.

Yaşadıklarının ağırlığı yeniden kâbus gibi üzerine çökmüştü. Ruhunu da tüm vücudu gibi kirlenmiş hissediyordu.

Birden her şeyin bitmediğini, o iğrenç kâbusun devam ettiğini dehşetle hissetti Nazan. Sıcak, sımsıcak bir el bacaklarını okşamaya başlamıştı yeniden. Tüm vücudu elektrik çarpmış gibi kasılıp titremeye başladı o an. O lanet saldırgan gitmemişti...

Elinde olmadan, insiyakî olarak boğazından bir çığlık yükseldi. Bu defa avazının sesini duymuştu ama ne yazık ki çığlığı boğazına gömülüp kaldı. Zira o haşin ve hoyrat el hemen ağzını örtmüştü, üstelik derisini kanırtacak şekilde bastırıyordu. Elin baskısından ağzını kurtarması mümkün değildi.

Susmak zorunda kaldı korkudan.

Adamın kahredici sesini de ilk defa o zaman duydu.

"Neden bağırıp duruyorsun? Yoksa memnun değil misin yaşadıklarından? Söyle bana, şimdiye kadar hiç kimse sana bu zevki tattırdı mı?"

Sapık ya da deli miydi bu adam? Kim kurbanına bu kadar saçma bir soru sorabilirdi? Hangi kadın bir tecavüzden zevk alırdı ki? Muhtemelen bir ruh hastasıydı; cinsel tatmine ancak cebir ve şiddet kullanarak erişebilen bir sapık, zavallı bir yaratık...

Fakat Nazan kendine asırlar gibi uzun gelen o vahşet dakikalarında saldırganın sadece zevk iniltilerini işitebilmişti, oysa şimdi büyük bir

pervasızlık içinde konuşmaya başlamıştı adam. Bedeninin her zerresine işleyen korkuya rağmen Nazan irkildi ve sesi tanımaya çalıştı. Tamamen yabancı bir sesti bu. Bu sesi daha evvel hiç işitmediğine emindi. Genç kadının ses ve yüz hafızası çok güçlüydü, bir kere işittiği bir sesi ya da gördüğü yüzü kesinlikle unutmazdı. Gerçi adamı göremiyordu ama onunla daha evvel başka şartlarda konuşmuş olsa mutlaka hatırlardı.

"Cevap ver!" diye homurdandı mütecaviz emredici bir tonla.

Ağzını kapatan el o kadar güçlüydü ki, konuşması mümkün değildi Nazan'ın. İçinde bulunduğu tüm paniğe rağmen güçlükle başını iki yana sallamaya çalıştı.

Adam istifini bozmadan homurdanmaya devam etti.

"Ne anlama geliyor bu? Yani bu zevki hiç tatmadığına mı?"

Genç kadın bu sefer yastığa yapışmış kafasını "evet" anlamında aşağı yukarı sallamak istedi ama pek beceremedi. Başı o hareketi yapamıyordu. Ama mütecaviz ne demek istediğini anlamış olmalıydı ki, "Güzel, biliyordum zaten" diye fısıldadı bu defa.

Her an kusabilirdi Nazan. Genzinde hiç de hoş olmayan bir koku vardı. O zaman yaşadığı baygınlığın o kokudan kaynaklandığını anlar gibi oldu. Koku hiç de yabancı gelmemişti kadına, muhtemelen bir ilaçtı bu ama ne olduğunu çıkaramadı. Her şeye rağmen beyni çalışmaya devam ediyordu. Adamın evine nasıl girdiğini, odasına kadar nasıl ulaşabildiğini henüz bilmiyordu, fakat düşündüğü gibi tecavüze yeltenmeden önce mutlaka kendisini bir ilaçla bayıltmış olmalıydı. Yoksa ellerini ayaklarını bağlarken ve tecavüze giriştiğinde mutlaka uyanması gerekirdi. Aksini düşünmek bile mantıksızlıktı. Kulaklarında yine adamın sesi çınladı.

"Üzülme, daha bu başlangıç. Yeni başladık sayılır. Daha müthiş zevkler tadacaksın. Şimdi elimi ağzından çekeceğim ama sakın bağırayım deme, yoksa canını fena yakarım."

Nazan bir kere daha dehşetle titredi.

Demek bu vahşet dakikaları sürüp gidecek, mütecaviz kendisini kirletmeye, acı vermeye devam edecekti. Oluk oluk terler kapladı bedenini, solukları ritmini kaybetti, sanki korkudan yatağın içinde büzülüp küçüldüğünü hissetti.

"Allahım!" diye inledi. Başına gelen bu felaket ne iğrençti! Bu hunharlığı kendisine kim yapıyordu?

Sol ayağındaki bağın gevşediğini, sonra da çözüldüğünü hissetti. Duyuları öylesine körelmişti ki, emin olmak için dizini kırarak bacağını karnına doğru çekti. Ayağı yatağın içinde hareket etmişti, yanılmadığını ayak bileğindeki ilk bandın çözüldüğünü anladı. Sonra da sağ ayak bileği kendini karyolaya bağlayan kumaştan kurtuldu.

Bacakları serbestti artık.

Bir an ümide kapıldı. Yoksa adam kendisini serbest mi bırakacaktı? O son sözleri korkutmak için mi söylemişti? Ne de olsa saldırgan sapık biri olmalıydı, yalnız tecavüz ederek değil, korkutarak da yaptığından anormal bir zevk alabilirdi...

Birden yatağın yaylarının ağırlıkla sarsıldığını fark etti. Mütecaviz yeniden yatağa girmişti ama nerede olduğunu anlayamamıştı Nazan. Sanki adamın ağırlığı daha ziyade yatağın ayak ucundaki yayları yerinden oynatmıştı.

Emin olmak için serbest olan bacaklarını yeniden ileriye doğru uzatınca adamın çıplak vücuduna değdi bacakları.

O müthiş korkusu avdet edip şiddetlendi. Daha fazla düşünmeye fırsatı da olmadı zaten, küt fakat çok güçlü parmaklar bir mengene gibi baldırlarına yapışmış ve ayaklarını yatağın üstünden kaldırmıştı. Ne olduğunu pek anlayamadı Nazan ama birden havaya kalkan bacaklarını adamın omzunda buldu.

Asıl gerçek vahşeti o zaman Yaşayacağını anladığında geç kalmıştı artık. Mütecavizin hızla aşağıya inen elleri genç kadının kalçalarına sıkı sıkıya yapışmış ve bedenini beş on santim havalandırmıştı. Birden adamın sertliğini inanılmaz bir acıyla içinde hissetti. Bu tür cinsel tecavüz ilk defa başına geliyordu. Evliyken de kocasının bu isteğini hep reddetmişti.

Acıdan gözlerini kapattı, dudaklarını dişledi.

Bu ıstırap bitmeyeceğe benziyordu...

2

"Çıldırmışsın sen!" diye bağırdı Ayşe. "Nasıl olur? Yani bütün bu olup bitenlere sessiz mi kalacaksın? İnanamıyorum vallahi! Polise başvurmayacak mısın?"

Salondaki kanepenin üzerine sabahlığıyla bitkin bir şekilde uzanan Nazan güçlükle kardeşine mırıldandı. "Bağırıp durma Ayşe... Polise filan müracaat etmeyeceğim."

"Delilik bu! O saldırganın yaptıkları yanına kâr mı kalacak yani?"

"Sakin ol, iyi düşün. Neyi ispatlayabilirim ki? Polise ne anlatacağım? Gece yarısı uykudayken biri evime girip beni becerdi mi diyeceğim?"

Ayşe, ablasının olayı tevekkülle karşılamasını kabullenemiyordu bir türlü.

"Vallahi sen aklını oynatmışsın. Yahu, nasıl sessiz sedasız oturursun böyle? Gece yarısı evine giriliyor, ilaçla uyutuluyorsun, zorla ırzına geçiliyor ve sen hâlâ şikâyetçi olmam diyorsun, ha?"

"Evet, öyle... El âleme rezil olamam. Çıkacak skandalı bir düşünsene; gazetelerde çarşaf çarşaf resimlerim, ballandıra ballandıra anlatılmış sahneler, rezaletin dik âlâsı. Çevrem ne düşünür, işimdekiler ne der? Herkese kepaze olurum, kimsenin yüzüne bakamam. Belki işimi bile kaybederim. Çalıştığım şirketi bilirsin, böyle pespayeliklere tahammülleri yoktur. Bu riski göze alamam."

Ayşe öfkeyle bağırdı.

"Ne yapacaksın yani? Olanları sineye mi çekeceksin?"

"Başka çarem var mı?"

"Elbette," diye homurdandı Ayşe. "Bu namussuzlar senin gibi korkaklar yüzünden kendilerinde bu cesareti buluyorlar zaten. Mutlaka o herif seni tanıyordu; evvelden iyice incelemiş, senin pısırık, korkak biri olduğunu anlamış olmalı. Ne yaparsam yapayım, polise gidemez, şikâyette bulunamaz diye, düşünmüştür. Sen de işte böyle, sersem gibi yaşadığın o kâbusla kalırsın."

"Ne yapabilirim Ayşe? İyi düşün. Belki polis bile bana inanmaz. Onlara ne diyeceğim?"

"Ne diyeceğim var mı yahu? Laf mı şimdi bu söylediğin? Başına gelen her şeyi anlatacaksın."

"Peki kimi suçlayacağım. Mütecavizi hiç tanımıyorum ki?"

"Allah Allah! Onu bulmak polisin işi, senin tanıman şart mı? Zaten tanışan mesele kalmazdı, adamın adını verirdin, sorun biterdi."

Nazan olumsuzca başını salladı.

"Yapamam... Her gün bu tür vakalar oluyor ve biz de gazetelerden okuyoruz. Söyleşme bana kaç tanesi yakalanıyor, kaç tanesinden hesap soruluyor? Kaç tanesinin ensesine adalet yapışıyor? Olay yapanın yanına kâr kalıyor. Üstüne üstlük mağdurlar toplum indinde suçlanıyor, hor görülüyor. Ben buna katlanamam."

Ayşe bir açıdan da ablasına hak veriyordu. Ama olay karşısında duyduğu infial ve çaresizlik genç kızı isyana sevk ediyordu.

"Olmaz böyle şey" diye söylendi. "O mendebur herif her kim ise arkasında tonla iz bırakmıştır. Polis istese onun kimliğini saptar."

"Nasıl?"

"Nasılı var mı ayol? Yatak odan savaş meydanı gibi. Mutlaka her tarafta herifin parmak izleri vardır. Seni bağlamak için kullandığı eşarplar, ilaçlı pamuk ve bezler, çarşafa bulaşmış sperm lekeleri. Daha ne istiyorsun? Şimdi Adli Tıp uzmanları bu izlerden çabucak adamı tespit ederler. Tıp artık çok gelişti; tek bir saç kılından bile DNA testi ile kimlik tespiti yapılıyor, gazetelerden okumuyor musun?" Nazan uzandığı kanepede sinirli sinirli söylendi.

"Beni hiç anlamıyorsun Ayşe. Dedim ya, şikâyette bulunamam. Hiçbir günahım ve suçum olmadığını biliyorum ama itibarım ve şerefim için bu olay örtülmeli, kimse bilmemeli. Aksi halde insanların yüzüne bakamam."

"Doğru, seni anlamakta gerçekten zorlanıyorum. Yahu, sen bu olaydaki suçlu değil, mağdur olan kişisin ve gecenin bir vakti manyağın teki yatak odana kadar giriyor, en iğrenç şekillerde sana tecavüz ediyor ve sen hâlâ toplum nazarında düşeceğin kötü durumdan söz ederek durumu

kabulleniyorsun. Pes vallahi... Bundan sen değil, toplum utanmalı. O manyak senin canına da kastedebilirdi, rahatlıkla senin cansız vücudunu da o yatakta bulabilirdim. Hem bu olayı örtbas etmekle neticelerinden kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Nazan içini çekti, sesini çıkarmadı. Fakat Ayşe aynı hiddetle söylenmeye devam etti. "Belki henüz farkında değilsin, hadisenin şokundan tam kurtulmamış olabilirsin ama mutlaka ruhsal dengen üzerinde etkisi olacak, bu travmayı uzun süre atlatamayacaksın. Şule'yi anımsıyor musun, onun da başına beş sene önce tıpkı bunun gibi bir olay gelmişti; ne oldu kıza senelerce doktor doktor dolaştı, ruhsal dengesi bozuldu, cinsel hayatı mahvoldu, kocasından boşandı, perişan oldu. Ona mı benzemek istersin?"

"O kadar büyütme meseleyi. Ben Şule değilim."

"Bunu şimdi söylüyorsun, sonra neler yaşayacağını kimse bilemez." Ayşe suratını asıp sustu.

Ablasını iyi tanırdı. Her zaman mücadeleden kaçan bir tabiatı vardı. Onun sinmesine doğrusu hiç şaşmamıştı. Bir süre ikisi de kendi düşünceleri içinde sessiz kaldılar. Neden sonra Nazan kısık sesle, kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.

"Benim asıl anlamadığım o canavarın bu eve nasıl girdiği. Ne kapılarda ne pencerelerde bir zorlama var.

Beşinci katta oturuyorum, uçarak süzülmedi ya buraya... "

Bu nokta Ayşe'nin de ilgisini çekiyordu. Ablasını dikkatle süzdü.

"Başka bir anahtarın olmadığına emin misin?"

"Saçmalama Ayşe... İnsan kaç anahtarı olduğunu bilmez mi? İki tane bende var. Biri yedek anahtarımdır. Bir de sen de var, hepsi o kadar işte."

"Anahtarlarından birini kaybettiğin oldu mu hiç?"

Nazan tereddüt etmeden karşılık verdi.

"Hayır."

"İyi düşün."

"Hayır dedim ya."

Ayşe düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Çok garip, hatta inanılır gibi değil. Telefonun üzerine evine geldiğimde sokak kapısı hâlâ kilitliydi. Kapıyı bana verdiğin anahtarla açtım. Pek mümkünü yok ama saldırganın tırmanarak pencerelerden birinden girdiğini düşünsek bile açık bir cam bulmamız gerekirdi, oysa hepsi kapalı. Aklım karıştı doğrusu, bu herif nasıl içeri girmiş olabilir?"

"Bilmiyorum."

Ayşe homurdandı.

"Abla, sakın eski kocanın marifeti olmasın bu?"

"Salih'in mi? Yine zırvalıyorsun. Aradan dört yıl geçti ayol. Adamın işi gücü yok da bana mı saldıracak bunca zaman sonra? Hem neden yapsın ki?"

"Onun ne namussuz olduğunu ikimiz de biliriz. Yapar mı, yapar. Zaten ondan boşanmanı bir türlü içine sindirememişti."

Nazan ters ters kardeşine baktı.

"Tecavüze uğrayan benim ama şoka giren sensin galiba. Aptallaşma Nazan! İnsan kendisine saldıran kişinin eski kocası olduğunu anlamaz mı? Adam benle konuştu diyorum, sesinden de fark etmez miydim?" "Sesini değiştiremez mi? Hiç de zor değil."

"Konuşturma şimdi beni adlı adınca... Ayol nerede Salih'te o güç? Herif beni evire çevire... tövbe tövbe..."

Ayşe utanarak sırıttı. İşi şakaya boğmak istedi, ama şaka yapacak zaman değildi. Hâlâ hiç sevmediği eski eniştesinin böyle bir işe kalkışacağını düşünüyordu.

"Bu evin Salih'te bir anahtarı yok muydu?"

"Boşandıktan sonra kilidi değiştirmiştim, unuttun mu?"

Ayşe ablasından aldığı telefondan sonra evinden fırlarken taramaya bile fırsat bulamadığı uzun saçlarını ensesinde toplarken söylendi.

"Öyleyse kim olabilir? Aklına gelen biri var mı?"

"Yok."

"İyi düşün abla. Son zamanlarda birlikte çıktığın, bana söylemediğin bir arkadaşın ya da bir flörtün var mı, ya da sana bu kötülüğü yapacak bir düşmanın?"

Nazan olumsuzca başını salladı.

"Öyle biri olsa sana söylerdim. Tanıdığım biri olamaz. Dedim ya sesini duydum. Ayrıca bana tecavüze yeltenecek kadar kim düşmanım olabilir benim?"

"İş çevrenden biri olamaz mı?"

Nazan birkaç saniye düşündü. "Hiç sanmam."

"Erkek olması şart değil ki."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana husumet duyan bir kadın da olabilir. Senden hınç almak için birini ayarlar ve evine gönderebilir."

"Komplo teorileri üretmek için bire birsin Ayşe. Olmaz öyle saçma sapan şey."

"Sen de çok safsın müsaadenle. Neden olmasın? İşinde seni çekemeyen bir yığın insanı ben bile biliyorum. Meselâ Gülderen..."

"Daha da neler artık? Kadının işi gücü yok da bana tecavüz planları mı ayarlayacak?"

"Neden olmasın? Üç ay önce onun ümitlendiği makama seni getirdiler. Kadının sana nefret duyması o kadar olağan ki."

Nazan yüzünü buruşturdu. *

"Yahu kime çektin sen? Ailede hiç böyle biri yoktur; her şeyin hep en menfisini düşünürsün."

"Olamaz mı yani? Sen de hiç kimseye toz kondurmazsın, her zaman iyimsersindir."

Nazan zorla gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Diyelim ki o tertipledi; peki gönderdiği adam evimden içeriye nasıl girdi?"

Ayşe'nin gözleri ışıldadı.

"Çok basit. İş yerinde bir fırsatını bulup çantandan anahtarını aşırmış olamaz mı?"

"İlahi Ayşe! Nereden geliyor böyle abuk sabuk fikirler aklına?"

"Hiç de abuk sabuk değil, pekâlâ da mümkün. Ben seni bilmez miyim, çantanın ağzını hiç kapalı tutmazsın ve her zaman çalışma masanın üzerinde durur. İstese o kıskanç karı bal gibi sen patronun yanına gittiğin bir sırada gizlice odana girip çantanın içinden anahtarını yürütebilir."

"Peki ben akşam eve geldiğimde anahtarımı bulamayınca, uyanmaz mıyım?"

"Ay abla, sen cidden çok safsın."

"Neden?"

"Nedeni var mı? Anahtarı yürüttükten sonra bir anahtarcıda eşini yaptırması beş dakikalık iş. Sonra da yine aynı şekilde anahtarı yerine bırakır."

Bu iddia Nazan'a hiç de mantıklı gelmemişti. Olacak şey değildi; gerçi Gülderen'le aralarında ciddi bir rekabet vardı ama bu durum kız kardeşinin tahmin ettiği ölçüde değildi ve Gülderen'in böyle vahşi bir intikam alma yoluna gideceğine asla ihtimal veremezdi. Meseleyi uzatmamak için sustu.

Aslında Ayşe de fikri pek benimsememişti ya, dalgın dalgın düşünmeye devam etti. Neden sonra Nazan'a sordu.

"İş yerini aradın mı?"

"Patrona telefon ettim, grip olduğumu birkaç gün gelemeyeceğimi söyledim."

"İyi, iyi de şu birkaç gün içinde bunun yıkımından kendini sıyırabilecek misin?"

Nazan yorgun bakışlarını karşı duvardaki bir noktaya takıp bitkin bir şekilde mırıldandı.

"Bilmiyorum Ayşe. Vücudumun her yanı sızlıyor, berbat haldeyim. O namussuz beni fena halde kullandı. Sonradan farkına vardım vücudum yara bere içinde ama onlar nasıl olsa geçer, dediğin gibi asıl sorun ruhumda,

başıma ne işler açar onu bilmiyorum henüz. İtiraf edeyim ki çok korkuyorum."

"Endişelenme" dedi Ayşe. "Seni bırakmayacağım. Duruma uyum sağlayıncaya kadar seninle kalırım. Hiç merak etme."

Nazan yine sessiz kaldı. Kız kardeşi henüz bekârdı, yanında kalabilirdi ama bu ne kadar sürerdi, ona sonsuza kadar bekçilik yapamazdı. Hafifçe içini çekti. Güçlü olması, gerçeği kabul etmesi lazımdı. Bu olay hayatında büyük bir değişiklik yapacak ve belki de bundan sonra hafızasından hiç silinmeyecekti. İster istemez dün gece başına gelenleri yeniden hatırladı. Mütecaviz uzun süre canını yakarak kendisini kullandıktan sonra yeniden ilaçlı bir bezi burnuna dayayarak uyutmuş ve kendinden geçmesini sağlamıştı. Nazan ertesi sabah uyandığında kendini bağları çözülmüş fakat bitkin bir halde bulmuştu yatağın içinde. Her yanı zangır zangır titriyordu. Önce güçlükle banyoya gitmiş, öğürerek uzun uzun kusmuş, kendini temizlemeye çalışmıştı. Neden sonra kardeşine telefon edip yardımına çağırabilmişti. Ayşe onun yavaş yavaş gözlerinin kapandığını ve bitkin bir şekilde derin bir uykuya daldığını gördü. Usulca yerinden kalkıp üstündeki battaniyeyi sıkıştırdı. Galiba ablasının toparlanması umduğundan da fazla zaman alacaktı. Ona sıcak bir çorba hazırlamak için mutfağa doğru yürüdü.

Çorba pişirirken Ayşe'nin aklı hâlâ dün geceki olaydaydı. Hatta bir ara kuşkulara da düştü. Hadisenin oldukça tutarsız yanları vardı. Yoksa ablası yalan mı söylüyordu?

Kendisine itiraftan kaçındığı gizli bir ilişkisi olamaz mıydı? Zaten Nazan genç kızlığından beri bir türlü uygun insanlarla ilişkiye girememişti. Ablasının geçmişini söyle bir düşündü, evliliğinden önceki flörtleri de hep tutarsız ve dengi olmayan kişilerle sürüp gitmişti. Evlenmek için seçtiği Salih'e de o zaman hayatta olan annesi ve babası onay vermemiş, epey tartışmalar çıkmış fakat Nazan onları dinlemeyerek evden kaçmıştı. Evliliğin sonu hüsran olmuş, dört sene önce resmen boşanmışlardı.

Yoksa yine abuk sabuk birini bulmuş ilişkiye mi girmişti ablası? Hani olur mu olurdu; zira olayı düşündükçe yavaş yavaş birtakım tutarsızlıklar görmeye başlıyordu. Kilitli daire kapısından adamın içeri girmesi mümkün olsa bile, işini bitirip giderken kapıyı dışarıdan yeniden kilitlemesi

düşünülemezdi. Nazan'a sormuştu, sonradan kapıyı sen mi içerden kilitledin diye, ablası ise, sen gelinceye kadar korkudan ve bitkinlikten yerimden kalkamadım demişti. Şayet hayatında yeni biri varsa belki adama evinin anahtarını vermiş olabilirdi. Nazan biraz toparlansın, bu konuyu açacak, hatta onu sıkıştıracaktı da ama henüz erken sayılırdı. Çorba pişiyordu. Mutfaktan çıkıp salona döndü, kanepede bitkin yatan ablasına bir göz attı. Kendinden geçmiş bitkin bir şekilde uyuyordu. Ayşe bir dedektif gibi sessiz adımlarla yatak odasına geçti. Pirinç karyolanın çubuklarında hâlâ Nazan'ın ellerinin ayaklarının bağlandığı eşarpları asılı duruyordu. Ayşe odanın ortasında durup etrafa bir göz attı. Her şey darmadağınıktı. Gardırobun kapıları açık, şifoniyerin çekmeceleri çekik duruyordu. Yerlerde Nazan'ın birkaç dantel külotu ile sutyenleri duruyordu.

Acaba bu sıradan bir hırsızlık olayı olabilir mi, diye düşündü bir an. Çalıştığı yerden iyi ücret alıyordu Nazan, özellikle de boşandıktan sonra biraz maddi birikimi de olmuştu ama evinde para bulundurmazdı pek. Belki de mütecaviz hırsızlık amacıyla eve girmiş ama para bulamayınca sinirlenip genç ve çekici bir kadın olan ablasına tecavüze kalkışmış da olabilirdi, etraf böyle sapıklarla doluydu. Merak etti, tuvalet masasının üzerindeki kıymetli takılarının bulunduğu kutuya bakmak istedi. Şayet saldırgan hırsızlık niyetiyle gelmişse, para bulamayınca en azından mücevherlerini çalardı. Süslü kutu, tuvalet masasının üzerinde kapağı açık duruyordu. İçine bir göz attı, hatta emin olmak için içindekilerini tuvalet masasının üzerine boşalttı. Üç pırlanta yüzüğü, Trabzon bileziği, zümrüt küpeleri hep yerli yerindeydi. Adamın bunları görmemesi düşünülemezdi. Demek mütecavizin niyeti soygun değildi. Aklı biraz daha karıştı Ayşe'nin.

Hırsızlık ihtimalini saf dışı bırakmak zorundaydı. Herif soyguncu olsa kesinlikle o mücevherleri almadan gitmezdi.

O halde adam eve gerçekten tecavüz kastıyla girmiş olmalıydı. Ama nasıl?

Yavaş yavaş odanın penceresine doğru ilerledi. Tülleri aralayıp dışarıya baktı. Nazan'ın dairesi besince kattaydı ve ara daireydi. Odanın balkonu yoktu. Adam maymun olsa dışarıdan bu kata tırmanamazdı, hadi tırmansa bile içeriye nasıl girecekti? Kış mevsiminde olduklarına göre camlar kapalıydı, en azından kırık bir cam görse buna ihtimal verebilirdi, oysa bütün evi dolaşmış ne açık bir pencere ne de kırık bir cam bulabilmişti.

Durum gittikçe esrarengiz bir hal alıyordu.

Ayşe pencerenin önünden çekildi ama kaşları çatılmış, olaya mantıklı bir çözüm bulamadığı için sinirlenmeye başlamıştı.

Yeniden mutfağa dönerken aklına gelen ilk ihtimal yoğunluk kazanmaya başlamıştı. Mutlaka Nazan'ın hayatında yine abuk sabuk bir herif vardı ve ablası durumu bildiği için kendisine bile açıklama yapmaktan çekiniyordu. "Öf Nazan öf!" diye homurdandı içinden...

Bir tepsi içinde getirmişti sıcacık çorbayı Nazan'ın yattığı kanepeye. Genç kadın önce itiraz etmiş, hiçbir şey yiyecek içecek halim yok, diye direnmişti ama Ayşe ona zorla -hatta birkaç kaşığı kendi elleriyle- içirdi. Önce karşı koyduysa da dün geceden beri kursağına hiçbir şey gitmeyen Nazan rahatlıkla çorbayı bitirdi. Ayşe onun kımıldamasına bile izin vermiyordu. Sabunlu bir bezle gelip ufak bir bebek gibi ağzını sildi. Islak bezi dudaklarında gezdirirken ablasının iniltisini duyunca, "Ne oldu?" diye sordu. Nazan utangaç bir edayla kardeşine baktı.

"Ne olacak, o eşşoğlusu dün gece hortum gibi dudaklarımı emdi. Baksana, davul gibi şişmişler. Kaşık değse canımı yakıyor."

Ayşe onun ağzını arar gibi işi alaya vurdu.

"Desene tecavüzcün sıkı biriymiş. Anlaşılan herif işi biliyormuş."

"Ayşe, Allahını seversen, dalga geçmeyi bırak. Böyle tatsız şakaların sırası mı şimdi?"

Ayşe tepsiyi kenardaki masanın üzerine bırakırken söylendi.

"Dalga geçmiyorum yahu! Ama bakıyorum da, hani dün geceki olaydan pek fazla etkilenmemişsin gibi geliyor bana. Niye bozuluyorsun?" Nazan hışımla kardeşine baktı.

"Neler saçmalıyorsun sen? Çıkar şu ağzındaki baklayı. Bana bir şeyler mi ima etmeye çalışıyorsun yoksa?" Ayşe derin bir nefes aldı.

"Bak, abla. Biz iki kardeşiz. Şu koca dünya da başka kimsemiz yok. Birbirimizi de severiz. Bana açık ve dürüst ol. Seni yeterince tanıdığıma inanırım. Sen şurada uyurken iyice düşündüm. Dün gece buraya gelen adam

bu şartlarda gökten zembille inmiş olamaz. Ya onda senin anahtarın vardı, ya da onu içeriye sen aldın. Bana doğruyu söyle."

Nazan dehşete kapılmış gibi kardeşini süzdü. "Çıldırdın mı sen? Ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet, farkındayım. Bana öyle geliyor ki polise müracaat etmenden kaçınmanın altında da bu yatıyor. Sen o herifi tanıyorsun. Polis gelip araştırırsa mütecavizi tespit etmesinden korkuyorsun."

"Sen rahat kafayı yemişsin kızım; öyle olsa senden neden saklayayım? Gerçek böyle böyle derim... "

Ayşe yine kuşkulu nazarlarla ablasını süzdü.

"Bana doğru söylediğine inanayım mı? Açıklamaya utandığın abuk sabuk bir adam yok, değil mi hayatında?"

"Vallahi de yok, billahi de yok diyorum sana. Olsa niye söylemeyeyim?"

Ayşe sustu. Ama endişesi $aha da arttı. Dün gece bu eve görünmeyen bir adam mı girmişti? Bu garip olaya mantıklı bir çözüm bulamıyordu...

3

Hadiseyi takip eden bir hafta oldukça sakin geçti. Ayşe sözünde durmuş bütün hafta boyunca ablasının evinde kalmıştı. O da bekârdı ve hiç evlenmemişti. İç mimardı ve bir dekorasyon şirketinde çalışıyordu. Çalışma şart ve saatleri Nazan'a kıyasla daha rahattı, boş zamanları da daha fazla oluyordu. Akşamları her zaman ablasından önce dönüyordu eve. Gündüzleri sık sık Nazan'ı telefonla arıyor çaktırmadan durumunu kontrole çalışıyordu. Neyse ki Nazan uğradığı travmayı, Ayşe'nin korktuğundan çok daha rahat atlatmayı başarmıştı. Hatta bazı geceler evde televizyon seyretmedikleri zamanlarda olaya rahatlıkla dönüp tartışmasını dahi yapabiliyorlardı. Gerçi Nazan hadiseyi hatırladıkça korku ile titriyordu ama Ayşe çok daha kötü şeyler beklemişti. Kısacası Nazan en az zararla meseleyi atlatmış gibi görünüyordu. Yine de iki kardeş geceleri odalarına çekildiklerinde yan yana olan yatak odalarının kapılarını açık tutuyorlardı.

İlk dört beş gece ikisi de kuş uykusunda olmuşlar en ufak tıkırtıda gözlerini açıp evde birinin mevcudiyetini arar gibi bekleşmişlerdi. Fakat ilk haftanın sonunda sanki her şey zaman süzgecinin içinde eriyip gitmiş gibi unutulmaya yüz tutmuştu. Hatta o pazar mutfakta karşılıklı kahvaltı ederlerken Nazan yarım ağızla kardeşine artık evine dönebileceğini, korkusunun geçtiğini, ona da çok külfet verdiğini söyledi. Ayşe de onun rahatladığını görüyordu, hatta kendi evini de özlemişti ama bir süre daha ablası ile kalmak istediğini beyan ederek, Nazan'ın teklifini ağzına tıkadı. Niyeti önündeki haftayı da burada geçirmek, sonra halin icabına göre hareket etmekti; bir hafta da bu kadar toparlandığına göre olayın izleri hızla düzeliyor sayılırdı. Yine de Nazan'da genel bir durgunluk sezinler gibiydi, olaydan sonra o eski neşe ve hareketliliğini kaybetmiş gibiydi, ayrıca her sabah işine gidiyor, çıkınca da doğru eve dönüyordu. Ayşe onu kontrol amacıyla iki kere ablasının çalıştığı şirkete gitmiş, birlikte çıktıklarında dışarıda bir şeyler atıştırmayı, sonra da bir sinemaya gitmeyi teklif etmiş fakat Nazan her ikisinde de teklifini geri çevirmişti. Aslına bakılırsa, bu durum normal sayılırdı, ne de olsa olay çok yeni sayılırdı ve hiç kimse hadisenin etkisinden bu kadar çabuk sıyrılamazdı.

O gün kahvaltıdan sonra iki kardeş bir süre karşılıklı lak lak edip, havadan sudan konuştular. Ayşe güneşli pazar gününde arabaya atlayıp Boğaz'a kadar uzanmayı teklif etti ama Nazan çok isteksiz görünüyordu. Bir ara kardeşine, hadi fırsat varken sen de evine kadar bir uzan, belki yapacağın işlerin vardır, öğleden sonra dönersin dedi. Ayşe büyük bir içtenlikle, yalnız kalabilir misin, diye sormuştu. Ona gülerek cevap veren ablası, yoksa ölene kadar bana bekçilik mi edeceksin demişti. İki kardeş anlaştılar ve Ayşe birkaç saatliğine evine gitti.

Evde yalnız kalmak gerçekten tedirgin etmişti Nazan'ı. O zamana kadar hiç yalnız kalmayan Nazan'ın içini sebepsiz bir korku kapladı. Sanki her an bir ses duyacak veya odalardan birinde birden mütecavizle karşılaşacakmış gibi bir ürküntüye kapılmıştı. Bunun bir evham ve anlamsız bir korku olduğunu bilmesine rağmen içindeki ürküntüyü söküp atamıyordu. Nedeni yalnızlık mıydı acaba? Ayşe yanındayken böyle bir sorunu hiç olmuyordu. Kendiyle mücadeleye başladı. O vaka gece uykudayken başına gelmiş, ne şekilde olursa olsun saldırganın evine girdiğini duymamıştı. Boşuna uyku yarı ölümdür dememişlerdi, gerçekten de uykum ağırdır, diye düşündü.

Adam o ilacı burnuna yaklaştırdığı zaman dahi bir şey fark etmemiş, her halde derin soluklarla uyumaya devam etmişti.

Oysa şimdi gündüzdü ve uyanıktı. Her türlü tehlikeyi ve saldırıyı karşılayacak durumdaydı, kısacası korkması çok anlamsızdı. Ama yine de korku denen illetin, elde olmayan bir şey olduğunu kavradı. Bütün şartlar ve mantığı güvende olduğunu göstermesine rağmen hâlâ korkuyordu. Ayşe gider gitmez arkasından sokak kapısını kilitlemişti. Beşinci kattaki dairesine kimse habersiz giremezdi. Biraz rahatlar gibi oldu.

Boş tatil gününü evde geçireceğine göre akşama yemek hazırlamaya karar verdi ve biraz daha güvenini sağlamlaştırarak mutfağa ilerledi. Salondaki telefonun da çaldığını işte tam o sırada işitti. Boş ve sessiz evde telefonun çalan zili yüreğini hoplatmıştı.

Sadece bir telefon sesiydi bu; bu kadar heyecanlanması ve kalbinin küt küt atmaya başlaması çok anlamsızdı. Zil üçüncü kere çınlarken mutfaktan çıkıp salona, telefonu açmaya doğru ilerledi. Üstelik arayanın kim olduğunu tahmin de edebiliyordu; mutlaka Ayşe olmalıydı. O vakadan sonra evde ilk defa yalnız kaldığı için kardeşi merak etmiş, durumunu sormak istemişti muhakkak. Yoksa pazar günü daha bu saatte başka kim arayabilirdi? Reseptörü kaldırdı, "Efendim?" dedi.

Ayşe'nin oynak, cıvıl cıvıl, neşeli sesini duyacağını ummuştu. Fakat hattın öbür ucundan ses alamıyordu. Bir daha, "Alo?" dedi.

Yine ses yoktu.

Oysa hat açıktı ve çok derinden hafif bir müzik sesi geliyordu ya da mahiyetini tam anlayamadığı belli belirsiz bir gürültü. Belki sesim gitmemiştir diye, bu defa yüksek sesle, "Alo" dedi bir kere daha...

Yine cevap alamayınca içini bir türlü üstünden atamadığı ürperti kapladı. Ayşe olamazdı bu; şimdiye kadar çoktan cevap vermesi gerekirdi. Hattın öbür ucundaki ise ısrarla konuşmuyordu.

"Kimsiniz?" diye bağırdı.

Daha doğrusu bağırdığını sandı, halbuki sesi bir düğüm olmuş, gırtlağına yapışmıştı sanki. Bulunduğu yerden bile zor duyulurdu.

Nazan'ı hemen arkasından bir titreme almıştı. O tarifsiz korku bütün benliğini ele geçiriyordu yeni baştan. Arayan o saldırgan kişi olabilir

miydi? Aceleyle telefonu kapattı.

Yerine mıhlanıp kaldı bir süre. Telefonun başından da ayrılamıyordu. Gerçi şehrin otomatik santrallerinde sık sık olan bir şeydi bu, bazen hat düştüğü halde ses iletişimi gerçekleşmiyordu; teknik olarak nedenini bilmiyordu ama hiç de yabancısı olduğu bir vaka değildi. Yine de müthiş huzursuzdu. Aklına gelen ihtimal kanını dondurmuştu. Bu o kişi olabilirdi. Sonra birden aklına gelen ihtimalle daha da korkmaya başladı. Bir haftadan, yani olayın vukuundan bu yana saldırgandan hiçbir işaret almamıştı; şayet arayan o ise bunu ilk defa yapıyordu. Ama neden telefon evde yalnız olduğu bir sırada edilmişti? Mütecaviz evde yalnız olduğunu nasıl bilebilirdi? Sadece bir tesadüfmüydü? Yoksa biri tarafından gözetleniyor muydu evi?

Saldırgan Ayşe'nin evden ayrıldığını görmüş müydü? Bu olasılık kalbinin sıkışmasına yol açtı. Belki de sapıtıyordu, oldukça saçma bir ihtimaldi bu. Ama yine de olasıydı. Bu düşünceden ancak şu çıkabilirdi; mütecaviz kendisine çok yakın bir yerde oturan ve rahatlıkla evini kontrol altında tutan biriydi. Bu düşünce gelip geçici bir panik yarattı Nazan'da. Belki de yanılıyordu. Santraldeki bir aksaklık olamaz mıydı?

Hatta arayanın Ayşe olması bile söz konusuydu. Tereddüdünü yenmek için hemen telefona sarıldı. Kardeşini arayacaktı. Numarasını çevirdi, zilin ikinci açılışında kulağında Ayşe'nin sesi çınladı.

"Alo?"

Nazan bir an kararsız kaldı. Basit bir telefon için şimdi Ayşe'yi telaşa boğmasının hiçbir gereği yoktu.

Kızcağız zaten yeterince üzülüyor ve kendisinden fazla harap oluyordu. Bir haftadır her şeyi bırakmış, işi dışındaki tüm zamanını ona hasretmişti. Ne diyecekti Ayşe'ye, sessiz bir telefon geldiğini, paniğe kapıldığını mı? Bu biraz fazla egoistlik olmaz mıydı? Bir haftadır evine uğramayan kız, telaşa kapılıp hemen yanına koşacaktı yeniden.

Nitekim Ayşe'nin ürkek sesini duydu.

"Abla, sen misin? Bir şey mi oldu yine? Konuşsana... "

Nazan kendini toparlamaya çalıştı. Kızı boş yere üzmeyecekti. Sesindeki titremeyi engellemeye çalışarak mırıldandı.

"Yok bir şey canım, sadece merak ettim."

"Neyi?"

"Seni."

"Nemi merak ettin yahu? Az evvel beraberdik."

Nazan yine durakladı. Makul bir şeyler gevelemesi gerektiğini anladı.

Sonunda, "Üzülüyorum" diye mırıldandı.

"Neden?"

"Benim yüzümden sen de perişan oluyorsun. Bak, bir haftadır evine bile uğramadın, kim bilir ne işlerin birikmiştir."

Ayşe'nin canlı sesi kulağında çınladı.

"Meseleyi büyütme kuzum. Sadece birkaç parça çamaşırımı yıkıyorum. Bir iki saate kadar dönerim. Üzülme sen."

Nazan telefonu kapattı ama içindeki huzursuzluk kaybolmadı. Az önce arayan o olsa mutlaka telefon ettiğini ama sesin gelmediğini söylerdi; demek arayan Ayşe değildi...

Gerçekten yanlış bir numara olamaz mıydı? Telefonla konuşma adabından yoksun pek çok kimse, yanlış bir numara düşünce veya kendisi hatalı bir numara çevirince, ses çıkarmadan öylece bekliyor, sonra da tek kelime etmeden pat diye telefonu kapatıyorlardı. Bir özür dileme gereğini bile duymaksızın.

Ama bu defa telefonu kapatan Nazan olmuştu. Hattın öbür ucundaki sessizlik onu fazlasıyla korkutmuştu.

İçinde garip bir duygu vardı, sanki arayan o mütecaviz adamdı.

Yüreğinin çarpıntısını hâlâ dindirememişti.

Korkmasına korkuyordu, ama ilk defa o an yavaş yavaş ruhundaki sıkıntı satha çıkar gibi olmuştu. İçini tarifsiz bir utanç kapladı. Beynine hücum eden düşüncelerden boğulur gibi olduğunu hissetti. Hem öyle ki duygularını kendine bile açıklayamazdı.

Kaçar gibi telefonun başından uzaklaşıp banyoya koştu. Flotal aynanın karşısına geçip görüntüsünü incelemeye başladı. İçinde kaynayan bir seylap vardı. Yanakları al al kızarmıştı. Güzel bir kadın mıyım, diye düşündü.

Aslında yüz hatlarını pek beğenmezdi. Otuz üç yaşındaydı ve saçları kömür karasıydı. Burnu biraz uzunca, ağzı da oldukça büyük ve dudakları etliydi. Simasının pek güzel olmadığını kabul ediyordu.

Fakat vücut hatları tek kelimeyle mükemmeldi. Hatta bütün kadınları kıskandıracak, gıpta ile kendisine baktıracak kadar güzel. Bir de evlilik geçirmesine rağmen göğüsleri taş gibi, genç kız memesi kadar sert ve diriydi. Kocası Salih onları devamlı elleyip, emmesine rağmen formunu bozamamıştı. Beli de incecikti; belki çocuk doğurmamasının da rolü olabilirdi bunda. Boyu uzun, bacakları inceydi.

Buna rağmen seksle başı pek hoş sayılmazdı. Boşanmasının üzerinden dört yıl geçmesine rağmen, yaşantısında bir erkeğe ihtiyaç duymuyordu. Gerek iş yerinde, gerekse dışarıda pek çok erkek vücudunun diriliği nedeniyle ona yaklaşmak istemiş ama Nazan hiç birine yüz vermemişti. Hayat erkeksiz de mükemmelen devam ediyordu. Daha doğrusu bir hafta öncesine kadar...

Bu gerçeği kabullenince iri iri açılan gözleriyle aynadaki hayaline bir daha baktı. Bu duyguyu kimseye açıklayamazdı, hele özellikle kardeşi Ayşe'ye...

Eli bilinçsizce bluzunun üst düğmelerine gitti. Üsteki iki düğmeyi açınca, sutyeninden taşacak gibi duran göğüs aralığına bir göz attı. Sol memesinin yumuşak dokuları hâlâ mosmordu. Mütecavizin onları hoyratça ezip emişini anımsadı.

Bütün bedeni yeniden titredi. Ama bu titreyiş yaşadığı kâbusun dehşetinden değil, yıllar sonra aldığı zevkin huzursuzluğundandı. Evet, o gece çok korkmuştu, bunu inkâr edemezdi; fakat aradan biraz zaman geçince o korkuyla birlikte inanılmaz bir zevk aldığını da daha yeni yeni idraka başlamıştı. Utanarak düğmelerini iliklemeye başladı.

Sanki birileri beyninden geçenleri okuyacak, hislerini öğrenecek ve kendisini ayıplayacak gibi. Hangi kadın o vahşetten zevklendiğini açıklayabilirdi. Kişiliği örselenmiş, gururu incinmiş, hayvanca muameleye

maruz kalmış, aşağılanmıştı. Ama bütün bunlar gerçeği değiştirmiyordu. Kaçar gibi banyodan dışarıya fırladı.

Bu konuyu düşünmek bile istemiyordu...

"Evini özlemişsindir, değil mi?" diye fısıldadı kardeşine. Ayşe'nin yüzüne anlayış ve şefkatle bakmıştı. Yardımlarını, içtenliğini hiç unutmayacaktı. Kardeş olduğunu hep böyle sıkıntılı günlerde gösterirdi Ayşe. Sanki abla olan, küçüğünü himaye eden oydu.

Sofrada akşam yemeğini yiyorlardı. Nazan soruyu sorarken kardeşinin yüzüne bakmamıştı o an. Fakat kardeşinden karşılık gelmeyince biraz da merak ederek bakışlarını ona çevirdi. Ayşe tuhaf tuhaf yüzüne bakıyordu. Dayanamayan Nazan sordu.

"Ne var, ne oldu? Niye öyle bakıyorsun yüzüme?"

Ayşe homurdandı.

"Asıl sana ne oldu? Bir tuhaf görüyorum seni. Döndüğümden beri doğru dürüst konuşmuyorsun bile benimle."

Nazan elinde olmadan kızardı. Banyoda düşündükleri yeniden beynine hücum etti. Yoksa aklından geçenleri dışarıya mı vuruyordu? Hemen kendini toparladı ama, öyle saçmalık olmazdı. Nasıl anlayabilirdi

Nazan kekelemeye başladı.

"Yok bir şeyim. Sana öyle gelmiş."

Ayşe tatmin olmamış gibiydi.

Kardeşini süzmeye devam etti.

"Emin misin?"

"Saçmalama Ayşe, eminim tabii. Yok bir şeyim diyorum."

"Yüzün fazla solgun. Kafan bir şeye mi takıldı?"

"Neye takılabilir ki?"

Ayşe anlayışla onu süzdü.

"Zor günler geçirdiğini biliyorum. Başına gelen felaket kolay atlatılacak şey değil, daha bir süre olayın sıkıntılarını yaşayacaksın kuşkusuz ama ben senin kardeşinim; dertleşmek, içini dökmek, konuşmak istiyorsan her zaman seni dinlemeye hazırım."

Nazan yutkunmak zorunda kaldı.

Ne diyeceğini kestiremedi. En iyisi konuyu kapatmaktı galiba. O mevzuuda tartışırlarsa açık vermekten, aklından geçenleri Ayşe'nin anlamasından ürküyordu. Kardeşi yabana atılmayacak kadar zeki bir kızdı.

"Hayır" dedi Nazan. "O hadiseyi konuşmak istemiyorum artık."

Ayşe sustu ve ablasının hâlâ olayın etkisinde olduğunu düşündü. Bu da çok doğaldı, hiçbir kadın tecavüzün etkisinden bu denli çabuk sıyrılamazdı, belki daha günler, hatta aylarca bu yıkım devam edebilirdi. Onun çaresizliğine acıyordu ama bunu kendisine belli edemezdi.

"Pekâlâ" diye mırıldandı. "Konuşmak istemiyorsan mesele yok."

Nazan güç bela fısıldadı.

"Ben asıl sana üzülüyorum."

"Bana mı? Neden?"

"Nedeni var mı? Benim yüzümden senin hayatın da değişti. Seni bilirim, evini barkını, alışkanlıklarını ararsın.

Bir haftadır sosyal yaşamın da aksadı. Arkadaşlarınla buluşamıyorsun; senin tiyatroya, sinemaya, sergilere ne denli düşkün olduğunu da bilirim. Bana bakıcılık yapmaktan hiç birine gidemiyorsun."

Ayşe sinirli bir şekilde cevap verdi.

"Komik konuşma abla. Neler saçmalıyorsun?"

"Yalan mı?"

Çatalını tabağının kenarına bırakan Ayşe tekrar ablasını süzdü. "Kuzum sen bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?"

"Ne gibi?"

"Yoksa buradaki varlığımdan sıkıldın mı? Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hay Allahım! Bunu da nereden çıkardın şimdi?"

"Ne bileyim, öyle sezinler gibi oldum. Sanki artık sana yardımım dokunmuyormuş gibi bir hava sezinledim."

Nazan bir an duraladı.

"Yanılıyorsun ama haklı olduğun bir yan da var."

"Neymiş o?"

"Yeniden yalnız yaşamaya alışmalıyım artık. Bu durum sonsuza kadar devam edemez, bir haftadır benimle birliktesin. Ben bebek değilim. Bundan sonra başımın çaresine bakmalıyım."

Ayşe fazla ısrar etmedi; belki de ablası haklıydı. Yine de temkinli davrandı.

"Nasıl istersen. Kendini hazır hissediyor musun?"

"Evet, sanırım hissediyorum. Yalnız kalabilirim artık."

"Tamam," diye mırıldandı Ayşe. " O zaman mesele yok."

Bir süre konuşmadan sessizce yemeğe devam ettiler. Ama Ayşe huzursuzdu; nedense anlamadığı bir şeyler oluyor gibiydi. Nazan'ın bu kadar çabuk toparlanması, olayın şokundan son hızla sıyrılması, hani neredeyse hiçbir şey yaşamamış gibi davranması çok ilginçti. Yapacağı başka bir şey yoktu.

Ablasının gitmesini istediğini sezinlemişti. Gerçi Nazan bunu alenen ifade etmemişti ama isteğinin o doğrultuda olduğu açıktı. Yemek sonrası kahvelerini içerlerken Ayşe hâlâ aynı şeyi düşünüyordu. Nazan acaba neden yalnız kalmak istiyordu?

4

Ertesi gün Ayşe evine döndü. Açıkça ifade etmese de, ablasının artık onu evinde istemediğini anlamıştı. Bu kesinlikle sevgisizlikten, ya da ona ihtiyaç duymadığından değildi; zaten asıl sorun da burada başlıyordu. Ayşe'nin önsezileri ablasında henüz keşfedemediği birtakım değişikliklerin başladığı konusunda onu uyarıyordu. Tecavüz hadisesini takip eden birkaç

gün onu konuşturmak, hayatında biri varsa, kim olduğunu öğrenmek için oldukça çaba harcamış ama Nazan her seferinde kesinlikle olmadığını iddia etmişti. Ne olursa olsun, biraz da bu onun özel hayatıydı; kardeşi bile olsa daha fazlasına karışmak hakkı değildi. Onu evinde istemiyormuş gibi imalarda bulunması, hatta dolaylı olarak ifade etmesi, her ne kadar Ayşe'yi çaresiz bırakmışsa da, merakını da daha artırmıştı. Nazan'ın yaşadığı olay oldukça trajikti, fakat Ayşe'nin içini şimdi daha büyük endişeler kaplamıştı. Ona bu tecavüzü layık gören kişi, emindi ki daha büyük kötülükleri de rahatlıkla yapabilirdi. Ablasını çok severdi Ayşe, bu işi mutlaka aydınlığa kavuşturmak, meselenin aslını öğrenmek zorundaydı. Hatta gerekirse onu gizli gizli takip edecek, kimlerle yakınlık kurduğunu öğrenecekti. Bu düşüncesini gerçekleştirdi de.

Peşi peşine on gün her sabah erkenden evinden çıkıp ablasını kontrol etti. Arabasıyla sabahın köründe Nazan'ın oturduğu sokağa geliyor, arabayı kenara çekip Nazan'ın evden çıkışını bekliyordu. Nazan her seferinde evinden yalnız çıkmış, Honda'sına binip Elmadağ'daki işine gitmişti. Evden her çıkışında yalnızdı; hatta birkaç sabah bunun planlı bir aldatmaca olduğunu düşünüp peşinden gitmemiş, Nazan'dan sonra evden bir yabancı erkeğin çıkmasını beklemişti. Belki de bir dedikoduya sebebiyet vermemek için evden ayrı ayrı çıkabileceklerini dahi hesaba katmıştı. Ama öyle birine rastlamadı. Oturan bina sakinlerinin çoğunu tanırdı. Nazan altı seneden beri bu evde ikamet ediyordu ve Ayşe'nin de oturanların çoğuyla göz aşinalığı vardı.

Genç kız bununla da yetinmemişti; her akşam iş çıkışında bir hafiye gibi ablasının gizlice peşine takılmış, eve girinceye kadar onu takip etmişti. Kızın ümitleri yavaş yavaş kırılmaya başlamıştı; geceleri belli bir saatten sonra ablasının dışarıya çıkması ihtimaliyle sokakta arabasının içinde beklemiş, hatta bazı geceler aç susuz kalmıştı. Ama Nazan ne dışarıya çıkıyor ne de gelip gideni oluyordu.

Ayşe bu anlamsız gözetlemelerden yavaş yavaş sıkılmaya başlamıştı. Belki de yanılıyordu, Nazan'ın kimseyle ilişkisi de olmayabilirdi. Zaten gidişat yanıldığını gösteriyordu. Dikkatini çeken tek bir şey olmuştu; nedense Nazan arkadaş topluluğundan da tamamen kopmuş gibiydi, kimse evine gelip gitmiyor, ziyaretine uğramıyordu. Meselâ sevdiği yakın arkadaşı Gönül şu on beş gün içinde bir defa olsun gelmemişti. Oysa yakın bir tarihe kadar çok sıkı fıkıydılar.

Nazan insanlardan kaçıyordu galiba. En yakın arkadaşlarıyla olan ilişkisini de asgariye indirmişe benziyordu. Ayşe önce bunu yaşadığı yıkıma bağladı; muhtemelen yalnız kalıp, sırrını kimseyle paylaşmak istemediğine hükmetti. Fakat daha sonra bunun anlamsız bir çaba olduğun anlamakta gecikmedi. Sırrını içine gömse de, insanın sevdikleriyle yaşamı paylaşması kaçınılmaz bir olguydu. Onlar Nazan'ın sırrını bilmedikleri sürece sorun yok sayılırdı ama Nazan en yakın arkadaşlarından bile kaçıyordu...

Günler böyle akıp gitti.

Ta ki, tecavüz olayının üzerinden bir ay geçinceye kadar...

Artık Ayşe de yenilgiyi kabul etmiş ve ablasının peşinde gizlice dolaşmaktan vazgeçmişti...

Gözlerini yatak odasının tavanına dikmiş, sırtüstü, kımıldamadan kalıp gibi yatıyordu Nazan. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Camın perdeleri aralık olduğundan, o aralıktan içeriye süzülen sokağın hafif ve solgun ışığı karanlık odada farklı tonda bir aydınlık yaratmıştı. Sessiz evin içinde çıt çıksa duyulacaktı. Nazan korkuyordu.

Ama bundan evvelki geceler gibi beklemeye devam ediyordu mütecavizi. Yine geleceğine emindi. Bu kimseyle paylaşamayacağı bir duyguydu fakat emin olduğu tek şey aynı tecavüzü tekrar istediğiydi. Bir ara bütün vücudunun kasıldığını, bedeninde terler oluştuğunu hissetti. Alnı, dudaklarının üstü de terlemişti. Ayşe gittiğinden beri incecik, içini gösteren şeffaf baby-doll'larla yatağa giriyordu.

O saldırganın önünde sonunda gelmesi lazımdı. Çünkü ona müthiş zevk vermişti. Vücudunu yeni bir titreme dalgası kapladı. Yıllardır unuttuğu duygular canlanmış, bir ateş yumağı halinde istek dolu bedenine dolmuştu.

Bu bekleyiş bile hoşuna gidiyordu.

Belki o saldırgan hiç gelmeyecekti. İşini yapmış, zevkini almış, yeni heyecanlar peşinde koşmaya başlamış da olabilirdi. Bunu düşünmek dahi istemiyordu. Gelmesi gerekirdi.

Bu arzu dolu vücudu nerede bulabilirdi? Elleri sıcak odada nemli bedeni üzerinde dolaşmaya başladı. Kasıkları arasında kendine utanç veren bir zonklama vardı. Ah, bunları bir de o meçhul saldırganı bilseydi...

İlaç kullanıp bayıltmasına hiç gerek kalmayacaktı artık. Nazan onun her isteğine büyük bir coşkuyla karşılık vermeye hazırdı.

Ama içini kemiren heyecanı yalnızca arzuyla mı açıklayacaktı? Hayır, korkuyordu da... Ve garip yanı korkusunun neden kaynaklandığını bilmemesiydi.

Belki patlak verecek bir skandaldan, belki mütecavizin aynı saldırıyı bu sefer keyifle kabul edeceğini anlamasından. Evet korkuyordu ama bu defa korku bile umurunda değildi.

İnce parmakları Venüs tepesinin aralığına doğru uzandı. Nazan kendi kendini tatmine alışık bir kadın değildi, buna hiç ihtiyaç da duymamıştı o zamana kadar. Fakat çaresizlik onu buna zorluyordu. Heyecanının tam doruğa yaklaştığı bir anda duyduğu sesle irkildi. Yanılıyor muydu acaba?

Sanki dairesinin karanlık koridorundan akseden hafif bir ses duyar gibi olmuştu. Elini çekip, kulak kesildi. içinden, "Allahım!" diye inledi. Bundan daha uygun bir zamanlama olamazdı. Tam sırasıydı şimdi. Arzudan kasılan vücudunun dışarıya vuran ihtirasını ancak o, tıpkı o gece ki gibi, kendisini paçavraya çevirecek tarzda ve de vahşice kullanarak söndürebilirdi.

Başını kapıya çevirdi. Açık duran oda kapısının eşiğinde mütecavizin gölgesinin belirmesini bekledi.

Yanılıyordu belki de. Duyduğu sadece gecenin sessizliğinin kendisine oynadığı bir oyun da olabilirdi. Belki de o ses üst kattan aksetmişti...

Duyduğu sesin devamı gelmemişti. Fakat Nazan vücudunun titremelerle sarsılmasını engelleyemiyordu. Arzu ve korku içindeydi.

Başka bir şey daha hissetmekteydi. Çok daha karanlık, çok daha yakıcı, öfkeden daha rahatsız edici, korkudan daha yıkıcı, her şeyden daha çirkin bir şey. Korkunç ve anlatılmaz bir yalnızlık gibi, ama yalnızlıktan daha beter. Bunun utanç olduğunu hissediyordu. Nazan kendinden utanıyordu.

Yaşamının hiçbir döneminde duygularının bu denli esiri olmamıştı. Adeta benliğiyle boğuşuyordu, tek isteği o saldırgan tarafından yeniden hoyratça tecavüze uğramaktı. Beyni durmuş gibiydi sanki. Şimdi duyumsadığı tek

şey ruhunda alevlenen çiftleşme heyecanıydı. Ama bu herhangi bir erkeğin ona tattırabileceği, sıradan, alelade bir münasebet değildi. O zevki sadece vahşi mütecavizi ile yaşamıştı. Vücudundan ter boşanmaya devam ediyordu.

Sırılsıklam kesilmişti yatağın içinde. Beklemeye devam etti. Saniyeler ona asır gibi geldi ama karanlık odasının kapısında görmeyi delice umduğu mütecavizin hayali belirmedi. Derin bir hayal kırıklığına uğradı.

Anlaşılan bu gecede gelmeyecekti mütecavizi...

O duyduğu sesler yanıltıcıydı. İçinde sükûtu hayale uğramanın derin ezikliğini duyumsuyordu. Yanılmamıştı, o işittiğini sandığı hafif tıkırdılar muhtemelen üst kattaki komşusunun odasından aksetmişti. Uykuda olsa asla duyamayacağı kadar hafif ve yumuşak ayak sesleri. Hatta belki de hiç duymamıştı o tıkırtıları, yalnızca beyni duymayı istediği gürültüyü yaratmıştı. Kendini büyük bir boşlukta buldu aniden.

Doruğa tırmandığını hissettiği arzu fırtınası da birden kesilmişti. Yorgun ve takatsiz hissediyordu kendini şimdi. Vücudundaki o gergin bekleyiş de bitmişti. Hâlâ titriyordu ama bu defa ne korkudan ne de arzudandı; yalnızca terli vücudunun tamamen çıplak sayılacak üşümesindendi. Tatmine ulaşamamanın yarattığı gerginlikle yorganını hafifçe üzerine çekti. Ümitsiz bekleyişin yorgunluğunu bedeninde duyumsuyordu artık. Solukları yavaş yavaş normale dönmeye başladı. Titremeleri hafifledi, göz kapakları ağırlaştı, yorgunluk terli bedenine çöktü ve nihayet uyuya kaldı. Gece bundan öncekiler gibi sıradan geçeceğe benziyordu...

Nazan birden gözlerini açtı. Onu uykusundan uyandıran bir neden olmalıydı. Önce duruma birden uyum sağlayamadı; sonra ilk fark ettiği üzerindeki yorganın yere kaymış ve üşümeye başladığını hissetmesi oldu.

Elleri kayan yorganını aradı yatakta. Bilinçsiz, insiyaki bir hareketle. Ama yorgan eline gelmiyordu. İnce uzun parmakları boş çarşafın üzerinde dolaştı. Yorganı bulamıyordu...

Sonra o garip kokuyu duydu.

Sanki daha evvel de ağzında burnunda tadını hatırladığı kokuyu...

İrkildi...

Yatağın içinde kıvrılmış, düzgün ve uzun bacaklarını karnına doğru çekmiş, sol yanına doğru yatıyordu.

Hissettiği o koku! Hiç de yabancısı değildi bu kokunun...

Hızla geriye dönüp öbür yanına bakmak istedi.

O'nun geldiğini anlamıştı. İri iri açılan gözleri odanın karanlığında dolaştı. Tam ayak ucunda, yatağın kenarında, devasa cüssesiyle durmuş kendisini izliyordu.

Nazan'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Kalbinin vuruşları sanki kulaklarında atıyordu. Yatağın içinde kımıldamadan öylece kaldı. Sinirleri yine yay gibi gerilmişti...

Ama korkmuyordu artık. Tek istediği mütecavizin o lanet ilacı kullanmamasıydı; uykuya dalmak, bayılmak, kısaca kendinden geçmek istemiyordu. Ayık ve sağlam bir kafayla zevkin doruklarına çıkmak, sevişmenin her anının hazzını yaşamaktı dileği. Lakin henüz bunu saldırgana açıklayacak cesareti bulamıyordu kendinde.

Muhakeme gücü yavaş yavaş yerine gelir gibi oldu. İlk şaşkınlığı atlatınca adamın bu defa geçen seferki gibi davranmadığını fark etti. İstese yine uykudayken o ilacı koklatır, kendinden geçmesini sağlardı, ama yapmamıştı...

Yine de yerinden kımıldayamıyordu Nazan. Hem bu defa elleri ayakları da bağlanmamış serbest bırakılmıştı. Yattığı yerden odanın alacakaranlığında heyula gibi iri görünen mütecavizine baktı. Adam heykel kadar hareketsizdi. Hiç kımıldamıyordu.

Nazan bir an rüya gördüğünü sandı. Bu da çok normaldi, zira şuuraltı hep bu anın beklentisiyle doluydu.

Rüyaların hep bu tip beklentilerle oluştuğunu, şuuraltının bir tür dışa vurumu olduğunu okumuştu bir yerlerde. Ama bu kesinlikle bir rüya olamazdı, zira uykudaki insanlar koku alamazlardı, oysa o kloroforma benzeyen pis kokuyu çok net duyuyordu.

Yine de emin olmak için güç bela titreyen sesiyle fısıldadı.

"Sen misin?"

Ağzından başka kelimeler dökülememişti. Saçma bir soru olduğunu biliyordu ama sanki boğazı düğümlenmişti.

Önce karanlık odada parıldayan bembeyaz dişleri gördü Nazan. Adam gülüyordu. Sessiz ama kahredici bir eda ile. Mağrur, kendinden emin ve de güven içinde. Sorusuna soruyla karşılık verdi saldırgan.

"Beni bekliyordun, değil mi? Özledin. Gözlerin yollarda kaldı."

Ne cevap vereceğini kestiremedi Nazan. Ne söyleyebilirdi ki? Gerçeği mi? Nedense ona saçma gelen bir direnişle, gururunun incineceğini hissederek itirafta bulunamadı. Zaafını ona hissettirmemeliydi. Evet, diyemezdi.

"Cevap versene... "

Susmaya devam etti Nazan.

Mütecavizin sesi birden yükseldi.

"Cevap versene orospu. O geceyi tekrar yaşamak için dört göz beni beklediğini itiraf etsene. Hadi, bekliyorum."

Kendisine orospu diye hitap etmişti adam. Uğradığı hakaret benliğinde yeni bir isyan fırtınası yarattı. O bir orospu değildi ve hiç kimse kendisine bu şekilde hitap cesaretini bulmamalıydı. İçinde şiddetli bir eziklik hissetti. Fakat adamın da haklı olduğu bir taraf mevcuttu. Evet, bu ziyareti dört gözle hatta hasretle beklemişti. Kardeşi Ayşe'yi bile bu nedenle yanından uzaklaştırmıştı. Ama bunu kimselere itiraf edemezdi.

Onunki sadece hiç alışık olmadığı bu tatmin hissinin gerçekleşmesiydi.

"Canımı yakma," diyebildi sadece.

"Söyle, konuş... Beni bekliyordun, değil mi?"

Nazan ağzından çıkan kelimeye inanamadı.

"Evet," diyebilmişti kısık sesiyle.

"Biliyordum zaten. Benim tadıma varan her kadın yolumu bekler. Bu gece yine büyük zevkler alacaksın benden."

Nazan yutkundu. Ne yapacağını, nasıl davranacağını kestiremiyordu bir türlü. Boşuna inkâra kalkışmanın yolu yoktu; günlerdir beklediği an gelip çatmıştı. Fakat nedense hiç anlamadığı bir durgunluk çökmüştü üstüne.

Aslına bakılırsa korkmuyordu, hem de hiç korkmuyordu, hatta canının yanmasından bile. Kimseye açıklayamazdı ama adam onu inciterek ırzına geçmesine rağmen bundan keyif dahi almıştı. Nihayet güçlükle yatağın içinde kımıldadı. Ufacık slipini bacaklarından çekip çıkarmak istedi ama adamın o kahredici sesi yine kulaklarında çınlamıştı.

"Dur bakalım. O kadar acele etme. Bu akşam yeni zevkler tadacağız. Bak, seni bağlamıyorum. Fakat canını yakmayacağım konusunda garanti veremem. Ben hoyratça sevişmeyi severim. Sakın bana numara yapmaya kalkışma, sen de bundan hoşlanıyorsun."

Nazan itiraz edemedi. Tir tir titriyordu.

"Kalk ayağa!" dedi mütecaviz emredici bir tonla. Nazan çaresiz bir şekilde uzun ve düzgün bacaklarını yataktan sallandırıp ayağa kalktı. "Yaklaş. Önüme gel... "

Nazan bu emri de yerine getirdi. Adamın yüzünü görmeyi çok merak ediyordu fakat odanın karanlığında yüzünü seçmesi adeta imkânsız gibiydi. Fakat tam önüne gelince adamın yüzünde koyu renk bir kumaştan yapılmış ince bir maske takılı olduğunu hayretle gördü. Ağzı, gözleri ve burun deliklerine rastlayan yerleri özel bir şekilde açıkta bırakılmıştı.

"Şimdi, çıkar bakalım şu üstündeki ıvır zıvırı. Çırılçıplak kal."

Hiç itiraz etmiyordu Nazan. Adamın istediğini yerine getirdi.

Mütecaviz zevkle karşısındaki kadını seyrediyordu. Hiç acele etmeyen, telaşsız, sakin bir hali vardı. Erişeceği zevkleri önceden bilip, ona göre hareket eden bir adamın rahatlığı vardı üzerinde. Önce ellerini kaldırıp kadının saçlarını okşamaya başladı müşfik bir şekilde.

Nazan soluk soluğa fakat biraz da hayret içindeydi. Saldırganı yine küstah ve kabaydı ama bu defa son derece yumuşak davranıyordu.

Adamın elleri saçlarından omuzlarına, sonra da dolgun memelerine doğru kaydı. Meme uçlarını tutup hafifçe sıkarken, Nazan da ilk zevk titremeleri başlamıştı bile. Elinde olmadan gözlerini kapattı. Heyecanı daha şimdiden başlamıştı.

Mütecaviz, "Hadi, şimdi de beni soy bakalım" dedi.

Nazan yine afallamıştı. Gözlerini aralayıp adama baktı. Çok garipti ama ne evlenmeden önce ne de evliliği sırasında beraber olduğu erkeğin bu tür bir isteği ile karşılaşmıştı. Kış mevsiminde olmalarına rağmen adamın üzerinde koyu renk bir takım elbise ve ipek bir gömlek vardı.

Nazan uzanıp önce adamın ceketini çıkardı. Şaşkın bir şekilde ceketi ne yapacağını bilemeden yere bıraktı. Alıp bir yere asmak, arzunun doruklarında dolaşırken aklına bile gelmemişti. Fakat aynı anda yanağında orta şiddetli bir tokat patladı. Mütecaviz aniden gürlemişti.

"Sersem karı! Kaldır o ceketi yerden... "

Nazan ne olduğunu anlayamadı. Yüzüne inen tokat sanki yaşadığı sihirli havayı birden bozmuştu. Sıyrıldığını sandığı korku yine birden ruhunda serin bir ürperti yarattı. Fakat her zaman emir almaya alışmış bir kadın gibi eğilip yerden ceketi aldı.

"Bir askıya as ve dolabına kaldır." Nazan gardırobuna doğru yürümek istedi. "Dur, bekle... Şimdi de pantolonumu çıkar."

Sanki aldığı kutsal bir emirdi. Önce kemerin tokasını çözüp fermuarı indirdi, sonra da kalçalarından tutup pantolonu aşağıya çekti.

"Acele etme," dedi mütecaviz. "Önce ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkar."

Nazan kısa bir an adamın bunları kendisine neden yaptırdığını düşündü; acaba aşağılamak, küçük düşürmek, gururunu incitmek mi istiyordu? Ama neden, buna ne gerek vardı? ikisi de birbirlerini yeterince tanımıyorlardı. Nazan'ın tek istediği adamın inanılmaz erkeklik gücü ve bunun kendisinde yarattığı doyum arzusuydu. Yoksa bu adam gerçekten bir ruh hastası mıydı? O an şartlar müsait olsa Nazan belki daha fazla düşünmek de isterdi, ama aşağılanmasına rağmen içgüdüsel olarak tüm isteği bir an önce çiftleşmeye geçmekti.

Önce adamın ayakkabılarını, sonra pantolonunu çıkardı. Titreyerek onları muntazam bir şekilde askıya koyup dolabına kaldırdı. Ayakkabılarını da yatağın ayak ucuna koydu.

Adam hâlâ heykel gibi kımıldamadan yatağın ucunda duruyordu. Sonra onun söylemesine fırsat vermeden ipek gömleğinin düğmelerini birer birer açmaya başladı.

"Onu da çoraplarımla beraber şu pufun üstüne koy," dedi. "Sonra da donumu çıkar." Nazan bu emirleri de yerine getirmişti. "Şimdi tam önüme gel."

Genç kadın adamın önünde durdu. Bundan sonra alacağı emri bekliyordu. Kayıtsız ve şartsız, her emri yerine getirmeye istekli bir köle gibi. O esnada adamın sert ve iri uzvunun bacaklarına değdiğini hissetti. Zevkten bir kere daha titredi. Kısa bir duraklama olmuştu.

Adamın sesi odanın sessizliğinde bir kere daha çınladı. "Hadi, daha ne bekliyorsun aptal orospu! Ne istediğimi hâlâ anlamadın mı?"

Anlamasına anlamıştı Nazan, fakat en hoşlanmadığı şey oral seksti. Bundan her zaman tiksinirdi. Fakat adamın vahşi hayvan pençelerine benzeyen elleri omuzlarına bastırınca çaresiz dizlerini kırıp adamın önüne çöktü.

Gözlerini yumdu ve mütecavizin isteğini yerine getirmeye başladı...

İKİNCİ BÖLÜM

1

Nazan aynaya yaklaşıp yüzünü biraz daha yakından inceledi, sonra parmaklarının ucuyla yanaklarının elmacık kemikleri üzerinde yoğunlaşan allığını azıcık daha dağıttı, işte, şimdi olmuştu; biraz geri çekilip makyajlı suratına bir daha baktı. Ruju, göz kapaklarına sürdüğü farı, kirpiklerini kalınlaştırıp gürleşmiş hissini veren rimeliyle mükemmeldi.

Uzun zamandan beri ilk defa işine giderken bu kadar makyaj yapıyordu. Aynadaki aksine bakıp hafifçe gülümsedi. Mesai arkadaşları onu bu sabah bu kadar süslü ve çekici görünce mutlaka şaşıracaklardı. Boşandığından beri kendini ihmal etmiş, daha ciddi, daha muhafazakâr giysiler seçmiş, kadınlığını ön plana çıkaran kıyafetleri giymekten kaçınmış, özellikle de hiç aşırı makyaj yapmamıştı, birkaç istisnai hal haricinde. Ama bu sabah uzun süre komada kaldıktan sonra yeniden hayata dönmüş bir hastanın mutluluk ve huzurunu duyuyordu içinde. Ruhu kıpır kıpırdı; tüm benliğini yaşama sevinci kaplamış, tatmin duygusunun inanılmaz hafifliğini bedeninin her zerresinde hisseder hale gelmişti. Aynaya bir daha baktı.

Mükemmeldi, hatta kusursuz. O beğenmediği büyük ağzını bile şimdi küçük, sivri burnunu hokka gibi görüyordu. Fakat asıl mükemmeliyet ruhunda idi. Kendini on yaş genç-leşmiş gibi hissediyordu. Mütecavizinin sihirli elleri vücuduna değmeye başladığından beri onda da bu inanılmaz değişim oluşmuştu. Buna inanıp kabullenmek imkânsız gibi görünüyordu ama gerçek ortadaydı ve Nazan bunun henüz bir başlangıç olduğunu çok iyi biliyordu. Bu garip ilişkinin devam edeceğini de.

Aynanın önünden ayrılmadan hülyalı görüntüsüne bakmaya devam ederken, mütecavizin bundan sonraki ziyaretinin acaba ne zaman gerçekleşeceğini düşündü. Adam dün gece sabaha doğru odasından çıkarken, yine geleceğini söylemişti. Ama tarih ve zaman vermemişti.

Ayrılık anını içi ürpererek anımsadı genç kadın. Yalvarmış, yakarmış, inleyerek kendisini fazla bekletmemesini rica etmişti ondan. Ama mütecavizi küstahtı; onu her zamanki gibi horlamış yine kaba davranmıştı. Hiçbir şey umurunda değildi artık Nazan'ın. Tek isteği, onun yeniden gelmesiydi. Paltosunu sırtına geçirirken hafifçe titredi.

Tekrar geleceğine emindi; hiçbir erkek bu fırsatı elinin tersiyle itmezdi. Ona yalnız vücudunu vermiyor, bütün ruhuyla teslim oluyordu. Adamın da en az kendi kadar zevkin doruklarına tırmandığına şahit olmuştu. Evinden çıkıp arabasına bindi. Coşkuyla direksiyonun başına geçti, yola koyulduğunda hafif hafif bir türkü mırıldanıyordu. Hayata yeniden doğmuş gibiydi, neşeli, mutlu ve yaşam dolu. İçi kıpır kıpırdı...

Tahmininde yanılmadı. İşyerinde herkes ona biraz şaşkınlıkla baktı. Bugüne kadar kimse onu bu kadar çekici ve makyajlı görmediğinden hayrete düşmüşlerdi. Erkek arkadaşları sanki büroya yeni biri gelmiş gibi dikkatle ve çaktır-mamaya çalışarak yiyecekmiş gibi arzuyla bakıyorlardı. Kadınların yüzlerinde de hissedilir bir gıpta ve kıskançlık belirtileri oluşmuştu.

Hepsini hissediyordu Nazan ama hiç bozuntuya vermeden odasına doğru yürüdü; gerçekte değişiklik yaptığı makyaj nedeniyle yüzünde değil, ruhunun derinliklerindeydi. Zira kendini şimdiye kadar hiç bu denli mesut hissetmemişti.

Personelde bir merak uyandığının da farkındaydı. Az sonra odasına bir vesileyle gelen arkadaşları doğrudan sor-masalar bile meraklarını yenemeyerek, bugün bir yere davetli olup olmadığını, herhangi bir toplantıya iştirak edip etmeyeceğini filan sormaya başlamıştı. Bir ara odasına samimi sayılacak mesai arkadaşlarından Canan girdi. Yıllar önce şirkete hemen hemen aynı tarihlerde girdikleri, iyi niyetli, dürüst ve içten bir kadındı. Her ne kadar Nazan kadar sivrilip yükselememişse de, haset duymayan, kıskançlık bilmeyen nadir insanlardan biriydi. Hiç girizgâha gerek duymadan söylendi.

"Ayol Nazan, bugün ne kadar güzelsin. Az önce içeriye girerken seni tanıyamadım, hayrola ne var? Bu ne değişiklik?"

Nazan mutlulukla sırıttı.

"Hiçbir şey yok Canan'cığım, sadece biraz makyaj yaptım. Hepsi o kadar."

Arkadaşı yadırgayarak onu süzdü.

"Numara yapma. Yemezler. Seni bilmez miyim, bunca yıllık arkadaşız. Seni hiçbir sabah böyle görmedim. Bir numara var, hadi anlat, çıldırırım yoksa. Ayol içerde herkes senden konuşuyor. Erkeklerin ağzı sulandı valla."

Nazan'ın içinin mutluluğu yüzüne de aksetmişti ama söyleyeceği bir şey olamazdı tabii. Gülümsemekle yetindi.

"Dedim ya, yok bir şey. Canım sadece biraz makyaj yapıp süslenmek istedi."

Canan tatmin olmuşa benzemiyordu. Anlamlı bir şekilde arkadaşına bakmaya devam etti. Onun bir şeyler gizlediğini, açıklamaktan çekindiğini hissetmişti. Yekten sordu.

"Yoksa biri mi var, ha?"

Nazan elinde olmadan irkildi.

"Nasıl biri?"

"Nasıl olacak ayol? Hayatına giren bir erkek yani. Biriyle mi tanıştın? Hoş bir adam mı, ciddi mi?"

Nazan kızardığını hissetti. Hemen inkâra kalkıştı.

"Yok yahu... Yok öyle biri. Nereden çıkardın şimdi bunu?"

Canan evli, iki çocuk sahibi bir kadındı ve Nazan'dan da bir yaş büyüktü. Kısa boylu, hafif balık etinde, fiziki özelliklerini çoktan kaybetmiş, fakat son derece güler yüzlü, cana yakın biriydi. Nazan'ın inkârı karşısında sesini çıkarmadı pek, üstüne de varmadı.

"Pekâlâ" demekle yetindi. "Yok diyorsan yoktur. Yanılmışım."

Nazan derin bir soluk aldı.

Aslında güvendiği bu arkadaşına her şeyi anlatmak, başına gelenlerden sonra hayatının nasıl değiştiğini, garip bir şekilde mutluluğu yakaladığını, erişilmez bir doyuma ulaştığını tüm çarpıklığıyla açıklamak isterdi. Lakin imkânsızdı; tanıdığı kadarıyla fazla dürüst ve kuralcı bir kadındı Canan. Bir mütecavizin hayatını değiştirdiğini ona açıklamanın mümkünü yoktu. Bu

onun şekilci beyninin kabul edeceği bir vaka değildi. Kaldı ki, çok sevdiği kardeşi Ayşe'ye dahi duygularını izah edemiyordu. Üstelik Canan bunu hiç anlamazdı; zira serbest avukat olarak çalışan kocası Rıza Bey'le cinsel hayatlarının hiç de iyi yürümediğini kaç kere arkadaşının ağzından dinlemişti. Hatta iki ufak çocuklarına rağmen bir iki kere boşanmanın eşiğine kadar gelmişlerdi. Böyle birine yaşamındaki ani değişikliğin tanımadığı bir yabancının tecavüzü ile oluştuğunu nasıl açıklayabilirdi? Yalnız kaldığında işine kendini vermediğini hisseder gibi oldu. Sabahki canlılığı, mutluluğu, heyecanları gölgelenmiş-ti sanki. Düşüncelere daldı. Bu durum daha ne kadar devam edebilirdi ki? Kendini zevkin doruklarına taşıyan, hiç tanımadığı duyguları tattıran mütecavizi günün birinde kendinden bıkacak ve yeni serüvenler arayacaktı. Bu erkeğin doğasıydı, hele hele öyle bir adamın. Ömür boyu geceleri gizlice evine girip kendisini zevkin girdaplarına taşıyacak değildi ya...

Tüm bu mutluluğu anlamsız ve sonu olmayan tehlikeli bir maceradan ibaretti. Sanki bir rüya, her an gerçek hayata dönmesinin kaçınılmaz olduğu bir düş. İçindeki karamsarlık daha arttı. Bunun tehlikeli bir oyun olduğunu kabul etmek zorundaydı; ne var ki mantığı bu realiteyi bir türlü kabullenemiyordu. Seks onun yaşındaki pek çok kadın için bir fanteziden ibaretti, hele evli kadınlar için. Bu durum pek çok evli kadın arkadaşının itiraflarıydı. Çoğu kaçınılmaz görev olarak kabulleniyorlardı yatakta geçirdikleri o anları. Erkeğin hayvani duygularını tatmin için katlandıkları azap dakikaları. Tatmin asla söz konusu olmuyordu. Bunu kendisi de yaşamıştı bizzat. Kocasıyla geçirdiği günler canlandı gözünde. Hayrettir o günlerden bu yana dimağında hiçbir iz kalmamıştı, cinsellikle ilgili hiçbir şey anımsamıyordu, ot gibi bir hayat.

Ya şimdi? Mütecavizi kendisini horluyor, kaba muamele ediyor, canını yakıyor ama bundan inanılmaz bir zevk alıyordu Nazan. Acaba ben mi anormalim, diye düşündü ister istemez. Kadın ruhunun her zaman, anlayışlı, müşfik, sokulgan ve kibar erkekler aradığına şartlanmıştı bunca yıldır. Belki de benliğinde kendisinin de çözemediği, asla anlamadığı böyle bir yan vardı...

Öğleye doğru Ayşe telefon etti. Hayırlı kardeşi hâlâ her gün kendisini arıyor, pek belli etmemeye çalışsa da geçirdiği travmanın patlak verecek neticesini merak edercesine kontrol etmeye gayret ediyordu. Bir emrivaki ile karşılaştı Nazan. Ayşe o gece Cemal Reşit Rey konser salonundaki bir

konsere iki davetiye bulduğunu ve iş çıkışı kendisini gelip alacağını söylemişti. Hiç istekli değildi Nazan; bir an evvel evine dönmeyi ve yalnız kalmayı istiyordu. Ama sonra bir düşündü; sevgili erkeğinin onu bu gece yeniden ziyaret etmesi oldukça uzak bir ihtimaldi, daha dün gece gelmişti. 0 unutulmaz zevk dakikalarının üzerinden on iki saat bile geçmemişti henüz. Yeniden ziyareti söz konusu olamazdı. Yine de Ayşe'nin peşine takılıp konsere gitmeyi hiç istemiyordu, evine kalıp düşüncelere ve hayallere kapılmayı, yatağın içinde geçirdiği ateşli geceyi düşlemeyi bin kere tercih ederdi.

Ne var ki, son zamanlarda Ayşe'nin her isteğini geri çevirmişti, kızcağız büsbütün endişelenecek, ruh sağlığından korkuya düşecekti. Nazan kesinlikle bunu istemiyordu, sağlığına kavuştuğunu, hiçbir sıkıntısı olmadığını ona kanıtlamalıydı. Hem bu tam fırsattı, nasıl olsa meçhul erkeği bu gece gelmezdi. Fazla nazlanmadı, peki dedi kardeşine.

Akşam iş çıkışı buluşmaya karar verdiler. Nazan Honda'sını ofisinin kapalı garajında bıraktı. Konsere Ayşe'nin küçük Clio'suyla gideceklerdi. Ayşe'nin çalıştığı büro da Gümüşsuyu'nda idi, geçerken ablasını yoldan alacaktı. Kaldırımda fazla beklemedi. Nazan Clio'ya atlarken kardeşinin dikkatle kendisini süzdüğünü fark etti. Koltuğa rahatça yerleştikten sonra mırıldandı, "Ne o kız, ne bakıp duruyorsun şaşkın ördekler gibi yüzüme öyle? Makyajlıyım diye mi?"

Ayşe kendini çabuk toparladı.

"Çok güzel olmuşsun be... Tanıyamadım seni."

"İltifat mı ediyorsun yani? Eee, konsere gidiyoruz, biraz süsleneyim dedim."

"İyi etmişsin," dedi Ayşe.

Sonra önüne dönüp arabayı sürmeye devam etti. Fakat ne de olsa bir kadındı; ablasının makyajını tazelemesine rağmen. Bunun sabahtan kalma olduğunu anlamakta hiç zorluk çekmemişti. Olsa olsa onun sadece rujunu yenilediğini hissetmişti. Oysa Nazan sabah evden çıkarken konser davetiyle karşılaşacağını bilemezdi.

Ayşe'nin beynine bir türlü kurtulamadığı şüphe yeniden avdet etti. Nazan'da bir gariplik vardı, onu iyi tanırdı, ne de olsa birbirlerine yakın iki kardeştiler. Uğradığı travmayı inanılmaz bir rahatlıkla atlatmıştı ablası. Her ne kadar o konuyu hiç açmak istemiyorsa da olaydan bir şekilde etkilenmesi gerekirdi, oysa Nazan tamamen unutmuş hatta hiç yaşamamış gibi bir rahatlık içindeydi. Sanki şiddet kullanılarak, hunharca ırzına geçilmemişti.

Ayşe beynindeki kuşkuları ablasına yansıtmamaya gayret etti. Makyaj meselesinin üzerinde de fazla durmadı, belki de o yanılıyordu, kadın her zaman kadındı hele çalışıyorsa, işyerine de ölçülü bir makyajla gitmesi olağandı ama bütün bu düşünceler beynine hücum eden endişelerden sıyrılmasına yetmedi. Nazan'da henüz keşfedemediği bir değişiklik vardı.

"Konser dokuzda bitiyormuş, önce bir şeyler atıştıralım," dedi Ayşe.

Nazan'ın cevabı kısa oldu. "Ben aç değilim."

"Ayol, dokuza kadar nasıl dayanırız, benim karnım zil çalıyor."

"Ne kadar obursun Ayşe."

Genç kız şaşırarak ablasına baktı.

"Canım bir hamburger veya tost filan yeriz, şöyle ayaküstü. Hem sen hamburgere bayılırdın, ne oldu şimdi, istemiyor musun?"

"En zararlı şeyler. Artık o defteri kapattım, biraz formuma dikkat etmeliyim."

Ayşe şaşırdı. Ablasının fiziki görüntüsü gayet muntazamdı, metabolizması ise şahaneydi, her zaman zararlı şeyler yemesine rağmen hiç kilo almazdı. Bu dikkat ve ihtimam da nereden çıkmıştı şimdi. Bu konuya da bir mim koydu genç kız. Özellikle boşandıktan sonra kendisine ve yiyip içtiklerine hiç dikkat etmeyen Nazan birden bunları düşünür olmuştu. "Pekâlâ, nasıl istersen" diye homurdandı.

Dikkatini çeken bir şey daha vardı. Nazan az konuşur olmuştu. Gerçi hiçbir zaman fazla geveze, konuşkan bir insan sayılmazdı ama bu kadar da sessiz ve sakin değildi eskiden. Acaba günahını mı alıyordu? Yoksa bu sessiz hali yaşadığı tatsız olayın bir şekilde ruhunu yansıması mıydı?

Nazan konser boyunca sıkıntılıydı. Müziği dinlediği filan yoktu. Sık sık dalıyor, düşüncelere boğuluyordu. Allahtan konuşma zorunda kalmıyorlardı. Genç kadının içinde kendine bile açıklayamadığı utanç duygusu vardı. Çok sevdiği kardeşinin yanı başındaki varlığı bile şimdi onu rahatsız ediyordu. Bunca yıldır hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı. İki saate yakın süre ona cehennem azabı gibi geldi. Konserin sonuna doğru nefes alamaz hale gelmişti artık...

Çıkışta Ayşe yine bir yere girip karınlarını doyurmayı teklif etti ama Nazan başının ağrıdığından dem vurarak evine dönmek istediğini söyledi. Ayşe çaresizlik içinde ablasının isteğini kabul etmek zorunda kaldı...

2

Evine döndüğünde çok gergindi Nazan; sabahki rahatlık ve mutluluğundan eser kalmamıştı, içine düştüğü açmazın bunalımlarıyla boğuşuyordu. Bu nasıl bir gidişattı? Hiçbir şeyden mutlu olamıyor, hiçbir şey onu oyalayamıyordu artık. İşini, arkadaşlarını severdi ama bu gün sıkıntılı ve bezgin bir gün geçirmişti; kimseyle konuşmak istememiş, önündeki dosyalara gereken ihtimamı gösterememişti. Hele Ayşe'nin zoruyla gittiği konser tam bir cehennem azabıydı. Kardeşinden dahi kaçmaya çalışması genç kadını ürkütüyordu. O canı, ciğeri her şeyiydi, hayattaki tek varlığı, tek akrabası.

İnanmak istemiyordu ama tüm benliği, tüm varlığı, o adama yönlenmiş, müthiş bir doyumsuzluk içinde, şuursuzca onunla çiftleşmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Aklı selimi bunun hiç de normal olmadığını idrak edecek düzeydeydi. Huzursuzluk yerini yavaş yavaş korkuya bırakıyordu. Yoksa bu bilmediği bir hastalık tezahürü müydü? Hiç başına gelmemişti böyle bir durum. Kabul etmeliydi ki o ilk saldırı gecesine kadar, cinsel heyecanları tamamen normal bir kadının isteklerinden bile alt düzeydeydi, hayatına yeni bir erkeğin girmesini dahi düşünmüyor, cinsellik aklına gelmiyordu. Yaşamını şekillendiren çok farklı istekleri mevcuttu. Ama o geceden sonra her şey sanki sihirli bir değnekle değişmişti. Bunu kabullenmesi bile zordu. Dairesine girip ışıkları yaktı.

Evine dönmeyi iple çekmişti, anlamsız bir ümit içinde. Bu gece gelmeyeceğini biliyordu, daha uzun süre beklemek zorundaydı, en azından bir hafta. Ondan önce ziyaret beklemiyordu ama yine de içinde söküp atamayacağı bir ümit vardı. Olamaz mıydı?

Erkeği beklenmedik bir şekilde gece yarısı yine gelemez miydi sanki?

Antrede ayaklarından yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp attı, çoraplarıyla yatak odasına doğru yürüdü. Paltosunu çıkarmış asmaya bile gerek duymadan fırlatıp atmıştı bir köşeye. Hırsından titriyordu. Öylesine gergindi ki, buna nasıl tahammül edeceğini dahi bilmiyordu. Bir eliyle bluzunun düğmelerini çözerken diğer eli duvardaki komandatöre gitti.

Yatak odası ışığa boğulurken Nazan az daha bir çığlık atacaktı.

Erkeği her zamanki yerinde, yatağının tam başucunda ayakta dikilmiş kızgın bakışlarıyla onu süzüyordu.

Nazan gerçekten çok şaşırmıştı. Geleceğini için için istese bile akşamın bu saatinde onu yatak odasında bulabileceğini hiç düşünmemişti, en azından bu saatte. Genellikle gece yarısı, uykuya daldıktan sonra geliyordu. Nazan'ın şaşkınlığının bir nedeni de ilk defa erkeğinin yüz hatlarını net görebilmesiydi. İlk seferinde kendi gözleri kapalıydı, ikincisinde de onun yüzünde bir maske vardı ama şimdi buna da gerek görmemişti.

Ağzı açık hayretle adama baktı.

Cidden yakışıklıydı. Kara gözleri, düzgün bir burnu, ince dudakları vardı. Ne tuhaftı, vücudunun tüm ayrıntıları beynine nakşolduğu halde yüzünü ilk defa görüyordu. Kendini toparlamaya, şaşkınlığını üzerinden atmaya çalıştı. İçini yeniden sevinç dalgası kaplamıştı; maskesiz karşısına çıktığına göre bu gece biraz daha birbirlerine güvenleri artacak, samimiyetleri pekişeceğe benziyordu.

Yine de Nazan ne diyeceğini bilemedi. Neden sonra, "Geldin mi?" diye fısıldadı.

Adam kaşlarını çatıp sert bir şekilde gürledi.

"Kör müsün? Karşındayım işte... Ya sen hangi cehennemdeydin? Neden beni beklemeyip sokaklarda sürtüyordun?"

"Şey..." diye kekeledi Nazan. "Bilmiyordum. Bu gece de geleceğini tahmin etmemiştim. Bilseydim..."

Adam hızla yanına yaklaşıp orta şiddette bir tokatı suratına yapıştırdı. Ne olduğunu şaşıran genç kadının gözleri irileşti. Canı yanmıştı ama sesini çıkaramadı. Suçlu gibi bakışlarını kaçırdı, en ufak bir isyan duygusu belirmemişti içinde. Adam çekinmeden gürlemeye devam etmişti.

"Ulan kaltak, her an gelebileceğimi, dilediğim an seni düzeceğimi akıl edemiyor musun hâlâ? Her gece işten çıkınca koşa koşa eve gelip, beni beklemek zorunda değil misin?"

Kulaklarına inanamıyordu Nazan. Neler diyordu bu adam? Hiç de böyle mecburiyeti yoktu; normal şartlar altında isyan etmesi, en azından ne sıfatla böyle bir istekte bulunduğunu bağıra bağıra söylemesi gerekmez miydi? Ama nutku tutulmuştu genç kadının, isyan etmesi bir yana, bilakis hak veriyordu ona şimdi. Doğru değil miydi, bu gece de konsere gitmek istemeyen, zayıf bir ihtimal de olsa, belki gelir diye kapağı erkenden evine atmak arzusunda olan o değil miydi? Tanrı'nın bildiğini kuldan ne saklayacaktı...

Başını kaldırıp bakamadı adamın yüzüne. Suçunu kabul etmiş gibi sessiz kaldı. Erkeği haklıydı. Onu deli gibi isteyen, arzulayan kendisiydi. İnanılmaz bir tevekkülle, "Affedersin," diye mırıldandı. "Bir daha yapmam."

"Yapmayacaksın tabii. Ama aklın başına gelinceye kadar cezanı da çekeceksin."

Nazan'ın yüreği titredi.

Dayak yemekten ya da şiddetten değil, adamın gitmesinden, bir süre doyumsuz zevklerden kendisini mahrum edeceğinden korktu. Utanmasa önüne diz çöküp af dileyecekti, ta ki bağışlandığını öğrenene kadar. Ama fırsatı olmadı. Adam suratına bir tokat daha atmıştı. Hem de ilkinden daha şiddetli bir tokat. Başı geriye kayıp dengesini kaybetti Nazan, az daha yere düşüyordu. Bu defa canı daha fazla yanmıştı. Ağlamaya başladı.

"Kes zırlamayı... Orospular gibi sızlanıp durma karşımda. Bu daha başlangıç. Bu gece çok canın yanacak. Bana mutlak itaati öğreninceye kadar."

"Fakat... "

"Konuşma diyorum sana. Yoksa yumruğu beynine yersin."

Nazan itirazdan vazgeçti. Susup olacakları beklemeye başladı.

"Donunu çıkar çabuk."

Biraz rahatlar gibi olmuştu genç kadın. Sevişmeye geçeceklerdi anlaşılan. Bu gece ona biraz hoyrat davranacağı belliydi ama bu umrunda değildi, yeter ki dayakla vücudunda saklayamayacağı izler bırakmasındı. O izleri el âleme gösteremezdi.

Bluzunun alt düğmelerini çözmeye başladı. Sırtındakilerini birer birer çıkarmaktı niyeti. Ama erkeğinin birden hiddetle harekete geçtiğini, hırstan köpürerek kolundan tuttuğu gibi kendisini yatağa savurduğunu gördü. Karşı koyamamıştı. Yüzükoyun yatağa serildi. Vücudu iki büklüm olmuş bacaklarını yatağa alamamıştı. Mütecaviz bir eliyle ensesinden bastırıp kımıldamasını engelliyor, diğer eliyle de siyah dar etekliğini beline kadar sıyırıyordu. Adamın ağzından devamlı homurtular yükseliyordu. Ağzı burnu şiltenin üstündeki örtüye gömülmüştü Nazan'ın, nefes almakta bile zorlanıyordu.

Bir ara külotunun ince yan bağlarının koptuğunu hissetti. Ne yapacağını anlamıştı erkeğinin; gözlerini yumdu ve kaçınılmaz acıyı bekledi. Az sonra da bütün vücudu ürpererek o acıyı içinde hissetti. Erkeği kızdığı zaman gerçek bir vahşi hayvandan farksızdı...

Sabaha kadar gözüne uyku girmedi, pestile dönen vücudunun yorgunluğundan ziyade yavaş yavaş beynine saplanan düşüncelerine makul ve uygun bir çözüm bulamamasından kaynaklanıyordu sıkıntısı. Her sevişme gecesinin sonunda bu düşüncelerle rahatsız oluyordu. Bu gidişatın sonu nereye varacaktı?

Aşağılanıyor, sömürülüyor ve bedeni en kötü şekilde kullanılıyordu. Beyninin bir yanı bundan zevk aldığını, erişilmez hazlara ulaştığını kabul ediyordu ama diğer yanı ise bu ilişkinin günün birinde patlak vereceğini ve kişiliğinin gerçekler ortaya çıkınca silinip yok olacağını kendisine söylüyordu. Daha ne kadar gizleyebilirdi bu gidişatı?

Meçhul mütecavizinden bıkıncaya kadar mı? Bunun karşılığını henüz kendisi de bilmiyordu. Galiba içine bir iblis girmiş, ruhuna musallat olmuş,

onu esir almıştı. Acaba yer yüzünde kaç kadın vardı bu âdiyane saldırılardan zevk alan? Bir tek kendisi miydi? Neden şehvete bu kadar esir olmuştu? İkide bir geçmişini düşünüyor, bugüne gelinceye kadar-ki seks hayatını değerlendirmeye çalışıyor, içine attığı, açığa vuramadığı bir anormallik arıyordu kendinde. Sorun adamda değil, kendinde olmalıydı. Belki bir ruh doktoruna gidip muayene olmalı, frenleyemediği duygularının, bu teslimiyetin nedenlerini araştırmalıydı. Bir bağımlılık geliştirdiğinin farkındaydı ve artık korkmaya başlamıştı. Daha fazla düşünmek istemedi.

Gözleri doldu. Ne olursa olsun, vazgeçemezdi bu zevkten. Her seferinde ona olan bağlılığı daha da şiddetleniyordu. Tam bir tutkuya dönüşmüştü. Yaptığından, aczinden tiksinip iğrenmesi gerekirdi; oysa tam tersiydi, saatlerce sevişmiş olmasına rağmen onun yine yanında olmasını istiyordu.

Saat sabahın beşiydi ve erkeği yaklaşık bir saat önce gitmişti. Vücudu yorgunluktan pestil gibiydi ama uyuyamayacağını anlayınca kalkıp banyoya geçti. Sıcak bir duş almak istiyordu. Işığı yaktı.

Aynada çırılçıplak olan vücuduna baktı. Pek çok yerinde morluklar oluşmuştu. Mütecaviz onu hamur gibi yoğurmuştu. Yüzünü tanıyamadı, dudakları şişmiş, saçları darmadağın olmuş, boynunda ve göğüslerinde yer yer ısırıkların hasıl ettiği kızarıklar oluşmuştu. Diş izleri çok barizdi...

İşine bir saat geç gidebilmişti. Girer girmez sekreteri, "Kardeşiniz telefon etti az önce Nazan Hanım," demişti.

"Bir mesaj bıraktı mı?" diye sordu.

"Gelince kendisini aramanızı söyledi, efendim."

"Peki, teşekkür ederim," dedi Nazan.

Ama bir süre Ayşe'yi arayamadı. Onun hâlâ bir şeylerden şüphe ettiğini biliyordu. Her ne kadar kadar doğrudan bir şey sormuyorsa da, içindeki endişeyi yenemediğinin farkındaydı.

Koltuğuna oturdu genç kadın. İlk günlerdeki rahatlığı ve mutluluğu yavaş yavaş gölgelenmeye başlamıştı. Kardeşiyle konuşmak istemiyordu şu an, henüz hazır değildi, şimdi Ayşe yine bitip tükenmek bilmeyen sorularına başlayacak, işe neden geç geldiğini, bir şey mi olduğunu, gece rahat uyuyamadığını mı ve en sonunda da bana her şeyi anlatıyorsun, gizlediğin

bir şey yok, değil mi diye değişmeyen sorusunu yöneltecekti. Ahizeyi kaldırıp Ayşe'nin ofisinin numarasını tuşlamadan önce birkaç saniye daha düşündü. Acaba başına gelenleri saklamayıp gerçekleri onunla paylaşmalı mıydı? Gerçi bu konuyu çok düşünmüştü daha önceleri, hiç de makul bir çare olmadığını biliyordu ama çaresizliği ve sırrını biriyle paylaşmak ihtiyacı son günlerde iyice içine yerleşmeye başlamıştı. Bazen müthiş bir ümitsizliğe kapılıyor ve güvendiği birinden çare, çözüm, akıl vermesini istiyordu. Lakin bu kişi Ayşe olamazdı, kardeşini ondan iyi kim tanıyabilirdi ki; Ayşe tüm eğitimine rağmen biraz tutucu, doğru bildiği prensiplerine sıkı sıkıya bağlı bir insandı. Meçhul mütecavizi ile olan ve salt cinselliğe dayanan ilişkisini asla kabullenemez ve anlayışlı olamazdı. Sonunda numarasını tuşladı Ayşe'nin.

Kardeşinin ilk sorusu, "Ne oldu? Neden geciktin bu sabah?" olmuştu.

Nazan alttan almaya, umursamaz davranmaya karar vermişti. Önemsizmiş gibi davranıp kısık sesle mırıldandı.

"Sabahleyin uyanamadım," dedi.

"Neden?"

"Nedeni var mı canım, uyuya kalmışım işte."

"Geç mi yattın dün gece?" Ahret sualleri devam ediyordu.

"Yoo, pek sayılmaz," diye söylendi Nazan. "Ama sabah uykusu tatlı geldi."

"Bak, abla. Sende bir gariplik seziyorum uzun zamandır. Benden bir şey gizlemediğine eminsin, değil mi?"

İşte, son soru da gelmişti. Nazan gülümsemeye çalıştı.

"Saçmalama Ayşe. Senden ne gizleyebilirim ki?"

"Vallahi onu bilemem ama senin için huzursuzum. Sanki o hadiseden beri değişmiş, tuhaf bir hale bürünmüşsün gibi geliyor bana."

Nazan elinde olmadan irkilmişti. Kardeşinin nasıl bir değişiklik gözlemlediğini öğrenmek hevesine kapıldı. Ürküntü içinde sordu.

"Değişiklik mi? Ne olmuş bana?"

"Ben de bilmiyorum fakat hissediyorum. Sanki içine kapanmış, her zamanki tabii halin kaybolmuş gibi. Bazen çok neşeli, coşkulu, bazen de hüzünlü, bezgin ve karamsar oluyorsun."

Nazan kardeşine hak verdi; bu gözlemleri doğruydu ama konuşmayı kısa kesmek için homurdandı.

"Kendi kendine evham yapıp durma. Bir şeyim yok benim, takma kafanı. Hem şimdi telefonu kapatacağım sonra konuşuruz, yapacağım bir sürü iş var."

"Dur bir dakika," dedi Ayşe.

"Yine ne var?"

"Bu akşam Belginlerde toplanacağız. Belgin seni de çağırdı, gelir misin?"

Nazan kısa bir tereddüt geçirdi.

Erken saatte evine dönmek istiyordu. Bir sürpriz yapıp erkeği yine gelebilirdi.

"Ben gelmeyeyim," dedi. "Siz kendi aranızda toplanacaksınız, hepinizin yaşı benden ufak, ne işim var aranızda. Sıkılırım."

"Saçmalama abla. Bu aramıza ilk katılışın değil, itiraz istemiyorum, akşam eve uğrayıp seni de alırım. Artık biraz insan içine karışmanın zamanı geldi de geçiyor bile."

Nazlı daha fazla itirazın şüphe çekeceğini anlamıştı ama Ayşe'nin evine gelmesini istemiyordu, çünkü haşin erkeğinin ne zaman uğrayacağı hiç belli olmuyordu. Kardeşini atlatma şansı olmadığını aklı kesince hemen mırıldandı.

"Öyleyse ben sana geleyim," diye söylendi. "Belgin'in evine daha yakınsın."

Ayşe teklifini kabul ettirdiği için hiç üstelemedi.

"Tamam," dedi. "Yedi buçukta bende ol."

Telefonu kapatmıştı Ayşe.

Nazan arkasına yaslanıp düşünmeye başladı. Bu geceki davete gitmeyi hiç istemiyordu; sadece erkeği evde kalıp kendisini beklemesini emrettiği için değil, bu ruh hali ile evde kalmış kızların ipe sapa gelmez abuk sabuk sohbetlerine tahammül edemeyeceğini bildiği için de.

Sinir içinde önündeki dosyayı açtı ama bir türlü kendini işe veremiyordu. Gidişattan ürküyor, sonunun neye varacağını bilmemenin yarattığı tedirginliği kabulleniyordu ama inkâr edemeyeceği bir gerçek daha vardı. Esrarengiz sevgilisinin gerek bedenine gerekse ruhuna verdiği doyumsuz tatminden asla vazgeçemezdi. Erkeği üst üste iki gece gelmişti, nasıl olsa bu gece gelmez artık, diye aklından geçirdi ama aslında onu yine beklediği bir vakıa idi...

İş çıkışı evine döndüğünde heyecanlıydı. Anahtarı kilide sokup açtığında antrede durup bir an dairesinin sessizliğini dinledi. Acaba evde olabilir miydi erkeği? Henüz saat altı buçuktu, bu saatte geleceğini hiç tahmin etmiyordu.

Antrede durup evin içinden sanki bir ses duyacakmış gibi kulaklarını kabarttı. Elektriği yaktı. Tıs yoktu içerde.

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp portmantonun önündeki terliklerini ayağına geçirdi. Yine de içinde bir ümitle önce doğru yatak odasına gitti. Odanın karanlığında kuytu gölgeler arasında onun iri vücudunu görmek için arandı. Sonra komandatörün butonuna bastı.

Kimsecikler yoktu yatak odasında.

İçinde hafif bir eziklik oldu. Bu gece gelmemesi çok doğaldı. Her gece gelecek değildi ya. Sırtından paltosunu çıkarıp hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. Hem bu gece gelmemesi çok daha hayırlıydı, Ayşe'ye nasıl bir bahane ileri sürebilirdi.

Aslında onu istiyor, artan ziyaretlerini özlüyor ve bundan böyle onsuz yapamayacağını hissediyordu. Tuvalet masasının önündeki pufa adeta çöktü. İradesiyle boğuşmaya başladı.

Bu işin sonu nereye varacaktı. Sonra aklı başka bir konuya takıldı. Acaba dairesine nasıl giriyordu bu adam? Ona şimdiye kadar bunu soramamıştı. Daha doğrusu onu karşısında gördüğü andan itibaren bütün zihni duruyor,

her şey beyninden siliniyor, sadece başıboş hayvanlar gibi sadece çiftleşmeye odaklanıyordu. "İğrenç bir şey bu," diye mırıldandı.

Gösterdiği zaafın farkındaydı. Hayvanlar bile belli zamanlarda kızışır çiftleşmeyi isterlerdi, oysa kendisi hayvanlardan bile beterdi. Her an o abamın arzularına esir olmak arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Kendini tanıyamaz bir hale gelmişti. Neler oluyor bana, diye mırıldandı. Gerçekten de bu yaşına kadar içinde esen fırtınalardan haberdar değildi. Tüm değişiklik o gece başlamıştı, vahşi ve hoyratça ırzına geçildiği o gece. Sanki hiç tanımadığı bir kimliğe bürünmüş veya yıllardır şuuraltının gizlediği başka bir benlik satha çıkmıştı. Gerçek ben bu muyum, diye ürpererek düşündü bir süre. İnanması güçtü fakat cinselliğe aç, doyum bilmeyen yeni kimliğinden hoşnuttu. Sonra aklına yine erkeğinin evine nasıl girdiği sorusu takıldı. Bu husus hâlâ meçhuldü ama görünmeyen adam olmadığına göre basit bir izahı olmalıydı. Ne olursa olsun ilk geldiğinde bunu sormaya karar verdi.

Yorgun argın gerindi pufun üstünde.

Bu geceki davete gitmeyi hiç istemiyordu. Kıyafetini değiştirmeye üşendi. Makyajını da tazelemeyecekti. Ayağa kalkıp makyaj masasının aynasında görüntüsüne şöyle bir baktı. Beyaz bluzunun yakasını biraz açınca boynundaki morluğu fark etti. Ayşe oldukça dikkatli bir kızdı, görürse hemen şüphelenirdi. Mecbur kalarak gömleğini çıkardı ve sırtına balıkçı yaka bir kazak giydi. Sadece rujunu tazelemekle yetindi sonra sırtına paltosunu geçirip evinden çıktı.

Nazan davetin dört beş kız arkadaş arasında yapılacak sıradan bir toplantı olduğunu düşünmüştü. Ayşe ve arkadaşları sık sık, en azından ayda iki kere bir araya gelirler, bol dedikodulu, havanda su dövülen cinsten, ipe sapa gelmeyen sohbetlere bayılırlardı. Daha evvel Nazan da bu toplantılara birkaç kere katılmıştı. Ama iki kardeş Belgin'in kapısını çaldıklarında bu kez davetin umduğu cinsten bir toplantı olmadığını genç kadın hemen anladı. Büyük salonda en az yirmi kişi vardı ve bunların yarısı erkekti. Nazan şaşırdı.

Kapıyı ev sahibesi Belgin açmıştı mütebessim bir çehreyle. Belgin de iç mimardı ve lise çağlarından kalma arkadaşlıkları vardı Ayşe'yle. Kısa boylu, balık etinde ve çirkin bir kızdı Belgin ama şimdiye kadar Nazan'ın gördüğü en içten, sevgi dolu, canlı ve neşeli bir kızdı. Ayrıca müthiş zeki,

nüktedan ve hazırcevaptı. Nazan'ı görünce sevinçle kucakladı kapının önünde. Ne iyi edip de geldiği mealinde birkaç cümle sıraladı. Koluna girip kalabalık salona doğru çekiştirdi. Nazan misafirlerin büyük bir çoğunluğunu tanımıyordu, daha önceden aşina olduğu birkaç kız varsa da pek çoğunu ilk defa görüyordu. Belgin tanıştırma merasimi sırasında Nazan'ı hep, en sevdiğim arkadaşımın ablası diye takdim etmişti dostlarına.

Nazan bir ara boğulacak gibi oldu ama zor da olsa kendini kontrol etmeyi başardı, içinde bulunduğu ruh haleti içinde değil yabancılar, kırk yıllık dostlarıyla bile konuşacak hali yoktu, daha doğrusu kalabalığa tahammülü yoktu. Ayşe'ye uyup geldiğine bin pişman olmuştu. Daha şimdiden gecenin ne kadar zor geçeceğini tasavvur edebiliyordu. Ayşe misafirlerin çoğunu tanıyordu; nitekim karşılaştığı herkese laf yetiştirmekten biraz gerilerde kalmıştı.

Tanıştırma faslı bitince Nazan derin bir soluk alıp boş bulduğu bir köşeye çekildi. Daha önceden tanıdığı Ruhsar hemen yanına yaklaşmış bir bardak beyaz şarap tutuşturmuştu eline. Nazan önce itiraz etmek istemişti ama sonra sesini çıkarmadan şarabı aldı, salondaki büyük masanın üzeri envai çeşit yemekle donatılmıştı.

Herkesin elinde içki kadehleri vardı. Nazan boş gözlerle davetlileri şöyle bir taradı. Az sonra Ayşe de elinde bir şarap kadehi ile yanına gelmişti.

"Ne iyi ettin de geldin, değil mi?" diye sordu ablasına. "Biraz insan içine çık ayol."

Sonra kulağına yaklaşarak fısıldadı. "O korkunç geceden sonra inzivaya çekilmiş gibisin."

Nazan sesini çıkarmadı.

Karşılık vermek işine gelmiyordu, ayrıca kardeşini de üzmek istemiyordu. Onun iyi niyetle çaba gösterdiğinin bilincindeydi. Hatta durumdan memnunmuş gibi sırıtmayı dahi başarmıştı Nazan.

"Haklısın," diye mırıldandı. "İyi ki gelmişim."

Ayşe ablasının samimi olduğunu sanmıştı, galiba biraz da salondaki kalabalığın etkisinden Nazan'ın gözlerinin içine bakacağına aralarındaki fısıldaşmaların duyulacağı endişesiyle çevresindekilere bakmıştı. Göz göze gelseler mutlaka ablasının yalan söylediğini hissederdi.

Nazan sıkıntıdan kuruyan boğazını ıslatmak için beyaz şarabından bir yudum içti. Can sıkıntısı gittikçe yoğunlaşıyordu. Bu kadar kalabalık arasında kendini yapayalnız hissetmek berbat bir duyguydu. Neyse ki biri gelmiş Ayşe'yi kolundan çekerek başka bir gruba doğru sürüklemişti. Nazan biraz nefes aldı; Ayşe'nin yanı başındaki varlığından daha da çekiniyordu. Oturduğu koltukta tek başına kalınca yine kendi alemine döndü, her zamanki düşüncelerine daldı. Şu anda evinde, yatağında olmayı çok isterdi. Hem ruhen, hem de bedenen yorgundu. Esnerken eliyle ağzını kapattı. "Siz de benim gibi bu topluluğa yabancısınız galiba?"

Bir erkek sesiydi soruyu soran. Muhatabını görememişti, çünkü ses arkasından gelmişti. Önce soru bana mı yöneltildi diye, başını çevirip arkasına baktı. Uzun boylu, sarışın, yakışıklı bir adam duruyordu hemen yanı başında.

Bir an göz göze geldiler.

Adamı tanımıyordu tabii. Partiye geldiğinde onunla tanıştırılıp tanıştırılmadığını da çıkaramadı Nazan. Bir sürü yabancının elini sıkmıştı. Ama göz hafızasına güvenirdi, onunla tanıştırılmadığını kavradı. Zoraki bir gülümsemeyle, "Biraz öyle sayılır," diyebildi. Adamın sıcak, canayakın bir gülümsemesi vardı.

"Sıkıldığınız belli oluyor," demişti yabancı. "Ayşe'nin canlılığı dahi üzerinizdeki durgunluğu dağıtmaya yetmemiş."

Nazan isteksizce sordu. "Ayşe'nin arkadaşı mısınız?"

"Öyle sayılır. Geçen hafta bir sergide tanıştık. Adım Hakan. Hakan Sözer. Can Reklam Ajansı'nın sahibiyim."

Yakışıklı adam resmen tanışmak ister gibi tokalaşmak üzere elini uzatmıştı. Nazan adamın elini sıkarken yüzüne bir daha baktı. Cidden yakışıklı ve havalı bir adamdı. Olsa olsa kırk yaşlarında görünüyordu. Sırtında kahverengi spor bir ceket, altında blucin vardı. İçinde de polo yakalı yeşil bir penye. Kısa kesilmiş saçları ve kirli sakalıyla bir reklam ajansı patronundan ziyade moda dergilerinde görünen fotomodellere benziyordu. Nazan'ın aklına ilk gelen şey adamın kendisine askıntı olacağı düşüncesiydi. Bu tür partilerde sık sık yaşanan ve gayet doğal olan bir sonuç. Üstelik Hakan Sözer, sergilediği tipiyle de çapkın ve macera arayan birine benziyordu. İçindeki sıkıntı büsbütün arttı.

Buna asla katlanamazdı. Hele tam bu sıralar. Bir ay önce olsa, bundan hiç şikâyet etmez, yakışıklı adamın kendisine kur yapmasından hoşlanırdı bile. İtiraf etmeliydi ki adam pek çok kadının rüyalarına girecek kadar da havalıydı.

Ama Nazan'ın buna tahammülü yoktu. Ne macera arıyordu ne de yeni bir ilişki. Elinde olmadan biraz soğuk davrandı. Sadece, memnun oldum deyip kaba davranmamaya çalışarak başını çevirdi. Ama reklam ajansı sahibi gideceğe benzemiyordu. Yerinden kımıldamamıştı. Hatta boş bir iskemle bularak yanına çökmüştü.

Malum taktikler, diye düşündü Nazan. Hakan samimiyeti ilerletmeye çalışacak, komik hikâyeler anlatmaya kalkışacak, hatta davetliler arasındaki bazı kişileri karikatürize eden esprilerle ilgisini çekmeye gayret edecekti. Ama sonuç değişmeyecek bir süre sonra yeterince mesafe aldığını sanarak aralarındaki yakınlaşmayı daha özel hale getirmeye çalışacaktı. Nazan da her zamane kadını gibi bütün bu yolları bilirdi. Adamın ilk teşebbüsünde tüm yollarını tıkamaya kararlıydı. Hiç yüz vermeyecekti.

Ama Nazan daha yanındaki adam hiç konuşmaya başlamadan birden irkildi. Aklına kendisiyle ilgili bir soru takıldı. Yüreği güm güm atmaya başladı. Elinde olmadan başını çevirip Hakan denen adama baktı bir daha. Beynine takılan soru yüreğini kemiriyordu. Hakan cidden yakışıklı ve hoş bir adamdı; şayet düşündüğü gibi kendisi bir seks hastası, adını veya tarifini yapamadığı ruhsal bir illetten muzdarip ise bu adama da aynı heyecanları, aynı istekleri duyması gerekmez miydi? Çakan ufacık bir kıvılcımla onunla da birleşmek, sevişmek arzusuna kapılmaz mıydı? Karşı tarafın önemi olmaması gerekirdi; bu onun içindeki, ruhundaki ya da beynindeki bir illet olmalıydı.

Sarışın Hakan'ı süzmeye devam etti.

Bir yandan da kendini anlamaya çalışıyordu. Nefsinde hiçbir uyarı yoktu. Ne kasıkları sızlıyor, ne göğüs uçları yanıyor ve ne de vücudunda kendini sevişmeye itecek herhangi bir tezahür görebiliyordu. Sadece nefesleri sıklaşmıştı. Bu da gayet normaldi, çünkü beynine takılan soru her kadını heyecanlandırabilirdi. Utanarak hemen bakışlarını adamdan çekti.

Sanki Hakan'ın aklından geçenleri okuyacağını sanmıştı. Biraz rahatlar gibi oldu. Bu hastalık filan değildi. Öyle olsa aynı duygulan yanındaki adama da hissetmesi gerekirdi, kendini frenlemesi söz konusu olamazdı. Bazı böyle isterik kadınların mevcut olduğunu işitmişti, heyecanlarını dizginleyemeyen, arzularını zabtı rabta alamayan, önüne çıkan her erkekle yatmaya kalkışan kadınların varlığını. Doğruysa asıl hasta olanlar onlar olmalıydı. Çok şükür kendisi öyle değildi.

Yine de soğuk soğuk terler dökmüştü bir anda. Kendi ilişkisini hatırladı tekrar. Pek çok kadın hayatlarının sonuna kadar gerçek tatmin duygusuna erişemeden yok olup gidiyorlardı. Bu açıdan bir nebze de olsa kendisini şanslı hissetmeliydi; ne kadar çarpık bir ilişki de olsa, hiç olmazsa kendisi orgazm denen mutluluğa erişmiş biriydi artık. Mutluluğu da bundan kaynaklanıyordu. Yaşamındaki tek gölge, kendisini o huzurun zirvesine taşıyan adamla kurduğu, yasaların ve toplumun kabul etmediği ilişkinin çarpıklığındaydı. Ne olurdu sanki, erkeğiyle daha anlaşılabilir, cemiyetin cevaz verdiği bir münasebetin içinde olabilseydi.

"İyi misiniz?" diye sormuştu Hakan. Nazan silkindi, düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı.

Soruyu yadırgamıştı elinde olmadan. Yoksa aklından geçenleri okumayı başarmış mıydı yanındaki reklamcı?

"İyiyim, bir şeyim yok," diye fısıldamıştı Nazan.

"Belki havasızlıktandır," dedi yumuşak sesle Hakan. "Çok sigara içiliyor, soğuk diye de bütün pencereler kapalı. Yüzünüz birden sarardı da, ondan sordum."

Reklamcıyı ikna etmekten çok Nazan'ın gözleri salonda Ayşe'yi aradı. Aklından geçenlerin yüzünde yarattığı değişikliği yanındaki yabancı görebiliyorsa Ayşe çok rahat anlardı. Gözleri kalabalığı tekrar taradı ve sonunda Ayşe'yi görünce rahat bir nefes aldı. Salonun öbür ucunda ayakta birileriyle konuşuyordu kız kardeşi ve sırtı dönüktü. Şu an kendisini göremezdi. Fırsattan yararlandı hemen başını reklamcıya çevirdi ve konuşmaya çalıştı.

"Haklısınız, burası çok kalabalık ve sigara dumanı çok fazla."

"Siz sigara kullanmıyorsunuz galiba?"

"Çok nadir. Arada sırada bir tane tellendiririm ama tiryaki değilim. Ya siz?"

"Ben de sigara kullanmam. Sadece her akşam bir puro içerim."

Nazan konuşmayı sürdürebilmek için kendini zorladı. Aslında konuşacak konu bulamıyor, aklına bir şey gelmiyordu.

"Eh, o kadarı da zararlı sayılmaz," diyebildi.

Hakan hâlâ dikkatle kendisini seyrediyordu. Bakışlarında garip bir ifade vardı.

"Yüzünüzde devamlı bir hüzün var sanki. Bu sizin tabii haliniz mi?"

Tamam, diye düşündü Nazan. Beylik yaklaşım metotlarından biriydi. Şimdi bu hüzünlü ifadenin ne kadar yakıştığı ve kendisine bambaşka bir hava verdiği gibi komplimanlara başlayacaktı. Aslında bu iltifatları başlamadan ağzına tıkamak isterdi ama susmayı yeğledi genç kadın. Adama ters tavırlar takınıp tatsızlık çıkarmak istemiyordu. Hiç gereği yoktu, nasıl olsa onu bir daha hiç görmeyecekti. Fakat Hakan'ın ikinci cümlesi ile tekrar irkildi.

"Ben buraya istemeyerek geldim, bir tür mecburiyet diyebilirsiniz. Anlıyorum ki siz de pek isteyerek gelmemişsiniz. Bu halinizden belli oluyor."

"Mecburiyet mi?" diye mırıldandı Nazan.

"Evet, öyle sayılır. Size açıkça itiraf edebilirim, bence bir sakıncası yok." Hakan biraz eğilip sesini daha da kısarak fısıldadı. "Şu yemek masasının başındaki şişman, saçları erken dökülmüş genç adamı görüyor musunuz?"

Nazan gösterilen adama baktı. "Evet, görüyorum," dedi.

"Benim için ideal bir müşteri."

"Anlayamadım, ne müşterisi?"

Hakan sıcak bir ifadeyle gülümsedi.

"Bir reklam ajansı sahibi olduğumu unuttunuz galiba. O şişman bey de benim en iyi müşterilerimden biridir. Asla kaybetmek istemem."

"Haa, şimdi anladım galiba. Beraber mi geldiniz?"

Hakan başını salladı yüzünü ekşiterek.

"Her mesleğin reddedemeyeceğiniz bazı angaryaları vardır tabii" diye söylendi. "Bazıları çok kaprisli olurlar, istekleri reddedilince hemen küserler, alınırlar. Erkan Bey böyle bir tiptir. Üstelik iş yaşamı ile özel hayatı da zaman zaman karıştırırlar, tıpkı bizim Erkan gibi."

Nazan bu defa içtenlikle gülümsedi.

Bundan cesaret alan Hakan devam etti.

"Onu tanımıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır," dedi Nazan.

"Siz de çalışan bir hanım olsaydınız, ne demek istediğimi daha iyi anlardınız."

Nazan bakışlarını yeniden Hakan'ın koyu mavi gözlerine çevirdi.

"Çalışmadığıma nereden hükmettiniz?"

"Bilmem, bana öyle geldi. Yoksa çalışıyor musunuz?"

"Evet. Özel bir şirkette muhasebe müdürüyüm."

"Hem de muhasebe müdürü ha? Bu mevkii için biraz genç değil misiniz? Benimki altmışını geçti... "

İkisi de gülüştüler. Tam bu arada ev sahibesi Belgin yanlarına yaklaşınca susmak zorunda kalmışlardı.

Belgin her zamanki canlı haliyle Nazan'ın ellerini kavradı.

"Aşk olsun Nazan abla. Bizi uzun zamandır ihmal ediyordun, Ayşe'ye ablanı da getir onu çok özledim, dediğimde, aman Belgin'ciğim boşuna ısrar etme, ablam gelmez, son zamanlarda evden dışarıya adımını atmaz oldu, demişti. Hatırımı kırmadığın için teşekkür ederim ama ne oldu sana, niye eskisi gibi aramıza karışmaktan kaçınıyorsun artık," diye sordu.

Nazan hafifçe sarardı, sonra şikâyet eder gibi mırıldandı.

"Yok be Belgin. Sen bizim Ayşe'ye kulak asma. O her zaman hadiseyi büyütür, pireyi deve yapar. Aranıza karışmaktan kaçındığım filan yok ama işte çok yoruluyorum, eve ölü gibi bitkin dönüyorum. Eh artık biraz da

yaşlanıyorum galiba, valla canım dışarı çıkmak istemiyor hiç. İnan bu akşam da seni özlediğim için geldim."

"Sağ ol Nazan abla," diye karşılık verdi Belgin. "Ama yaşlanıyorum iddiasına kesinlikle inanmıyorum, sen daha hepimizi cebinden çıkarırsın. Geçen seneki dans yarışmasını hatırlıyor musun, Marmaris'teki, hepimizi yaya bırakmıştın."

Nazan bu defa kızardı. Kekelemeye başladı, ağzında bir şeyler gevelemeye hazırlanırken Belgin devam etti.

"Hakan'la tanışıyor muydunuz eskiden?"

O zamana kadar konuşmaları sadece dinlemekle yetinen genç reklamcı ilk defa söze karıştı.

"Hayır, Nazan hanımla bu gece tanıştık," dedi.

Belgin içtenlikle gülümsedi.

"İşte, tam kafa dengi olacak iki insan. İkiniz de kalabalıktan, gürültü patırtıdan hoşlanmazsınız. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş derler ya, tam öyle. Hakan'ı beş altı yıldan beri tanırım, bizim şirketin reklamlarını da onun ajansı yürütür. Pırlanta gibi bir arkadaştır. Anlaşacağınıza eminim."

Nazan biraz daha kızarmıştı. Bakışları gayri ihtiyari salonun öbür ucundaki Ayşe'ye takıldı. Kız kardeşi belli etmemeye çalışmıştı ama dikkatle bulundukları yere bakmaktaydı, hatta ablasının nazarlarının kendisine döndüğünü görünce de hemen bakışlarını kaçırmıştı. O an Nazan bu davete neden çağrıldığını hisseder gibi oldu. Galiba bu Ayşe ile Belgin'in bir tertibiydi, tanışmalarını onlar istemiş olmalıydılar. Durumu sezinledi ama bozuntuya vermedi. Bir an kendi kendine düşündü; belki başına bu olay gelmeseydi, gerçekten de Hakan'la ilgilenir hatta bir arkadaşlık da kurabilirdi. Reklamcı, kendi halinde, sakin, söylenildiği gibi kibar ve yalnızlığı seven birine benziyordu.

Belgin biraz sonra müsaade isteyip, diğer misafirleriyle meşgul olmak üzere yanlarından uzaklaşınca Hakan içtenlikle fakat cesaretle fısıldadı.

"Galiba ikimiz de bir oyuna geldik Nazan Hanım, ne dersiniz?" diye sordu.

Nazan yine de anlamazlığa gelerek mırıldandı. "Ne oyunu?"

"Ayşe ile hınzır Belgin sanırım bizi tanıştırmayı kararlaştırmışlar. İçimde öyle bir his var, ne dersiniz?"

Nazan dürüstçe karşılık verdi.

"Doğrusu bir an ben de aynı şeyi düşündüm," dedi.

İkisi de tekrar gülüştüler...

Davetten ayrıldıklarında saat bire geliyordu. Nazan arabayı sürerken yorgunluktan esneyen Ayşe sanki haberdar değilmiş gibi sordu.

"Seni biraz değişiklik olsun, yeni kişilerle tanış, biraz eğlen diye bu davete götürdüm ama pek memnun kalmadın galiba?"

Nazan bozuntuya vermedi.

"İyi ki de çağırmışsın," dedi. "Hoşça vakit geçirdim, dediğin gibi de yeni insanlar tanıdım. Hele Hakan Bey diye biri vardı, onunla epey sohbet ettik. Çok kibar ve efendi bir zat."

Ayşe'nin gözleri ışıldamıştı hemen. "Evet, çok iyi bir insandır. Hoşlandın mı ondan?"

Nazan ilgisiz görünerek omuz silkti. "Eskiden mi tanırsın?"

"Hımm" diye mırıldandı Ayşe. "Tanışalı çok oldu."

Nazan gözlerini yoldan ayırıp kardeşine baktı kinayeli bir şekilde.

"Seni utanmaz çöpçatan seni. Adam itiraf etti. Onunla geçen hafta bir sergide tanışmışsınız daha."

Ayşe pişkince sırıttı.

"Ne olacak yani geçen hafta tanıştıysak? Fena çocuk mu? Hem zengin hem de bekâr."

"Sen neyin peşindesin kuzum? İşi gücü bırakıp bana koca mı aramaya başladın? Sen beni bırak da, önce kendine birini bul."

"Aman abla, ne ters insansın yahu! Seni yakışıklı biriyle tanıştırdık da fena mı ettik yani? Biraz oyalanırsın, edebi dahilinde flört edersiniz, aklınız keserse işi ciddileştirirsiniz. Ne var yani bunda?"

Nazan kızdı.

"Ben kimseyle flört filan etmek istemiyorum, anlaşıldı mı? Bunu kafana iyice sok."

Ayşe küçük bir çocuk gibi suratını asıp arabanın koltuğuna gömüldü.

"Tamam, tamam," diye homurdandı ve evine gelinceye kadar da ağzından başka tek kelime çıkmadı...

3

Ayşe'yi evine bırakıp dönerken Nazan'ı yeniden bir heyecan kaplamıştı. Acaba erkeği evde onu bekliyor olabilir miydi? Üst üste üç gece ziyaretine geleceğini hiç sanmıyordu ama kim bilir, gelmiş de olabilirdi. Önce ruhunda hafif bir korku rüzgârı dolaştı, erkeğinin yaptığı uyarıyı anımsadı; evden dışarı çıkmayacak her zaman beni bekleyeceksin, demişti. Sanki ikazda bulunan o değilmiş gibi, uyarısına kulak asmayıp yine dışarı çıkmıştı Nazan. Kızınca hoyratlaşıp kabalaştığını, galiz küfürler ettiğini, canını çok yakarak seviştiğini biliyordu. Yine de içini tatlı bir heyecanın kaplamasını engelleyemedi Nazan. İşin ilginç yanı onun kabalaşmasından, canını yakarak sevişmesinden zevk alıyordu. Bu ilişkinin asıl tuhaf yanı adamın davranışları değil, kendisinin bundan zevk almasıydı. Gerçi zaman zaman kendine kızarak, hatta bu zaafından nefret ederek söylendiği, gururunun incindiği bunalımlı devreleri oluyordu, lakin arzuları her seferinde mantığına ve değerlerine baskın çıkıyordu.

Arabasını park edip dairesine çıktığında saat bir buçuğu geçiyordu. Yorgundu ama uykusu hiç yoktu. Kapıyı açarken hâlâ içinde bir umut vardı. Bütün elektrikleri açarak hızla yatak odasına doğru ilerledi. Sözünü dinlememesinden çıkacak marazaya rağmen onu içerde bulmaya can atıyordu.

Yoktu...

Her yeri aradı. Yatak odasında bulamayınca salona koştu. Genellikle hep yatak odasında bulurdu onu ama yoktu. Diğer odalara da baktı. Hatta bir sürpriz yapıp saklanmış olacağını düşünerek gardırobun içine kadar baktı, bulamadı...

İçine hafif bir hüzün çöktü.

Hayrettir fakat onu özlemişti. Son sevişmelerinin üzerinden daha yirmi dört saat geçmişti ama bütün benliğiyle onu istiyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde soyunup banyoya geçti. Sabahtan kalma makyajını temizleyip soğuk suyla yüzünü yıkadı. Hâlâ o esrarengiz haliyle birden odasında belireceği umudunu yitirmemişti. Bunu hep yapar birden karanlıkların içinden çıkıverirdi.

Geceliğini sırtına geçirip yatağa girdi. Uzun süre uykuya dalamadı. Bu gece gelmeyeceğine inanmıştı artık. Yatağın içinde dönüp durdu. Duygularını tahlile çalıştı, ne oluyordu kendine, bir erkeğe bu kadar gereksinim duymasını nasıl açıklayabilirdi? Bu durum doğal kadın tabiatına da ters düşen bir haldi. Kadın her şeyden önce sevgi, anlayış, yakınlık, sıcak alaka, incelik beklerdi erkekten. Seks de bu bekleyişin bir yanıydı kuşkusuz ama onun ruhunu kemiren sadece bu değil miydi? Tamamen hayvani, çiftleşmeye yönelik, doyumsuz istekler. Acaba kendisi gibi kaç kadın vardı bu dünyada? Kendisinin bir hasta olduğuna inandı.

Bu yaşta hiç bilmediği bir illete kapılmıştı. Rayından çıkmış her an devrilecek bir trene benzetiyordu kendini. Böyle bir gidiş olamazdı; mutlaka bir yere toslayacaktı. Yorganı boynuna kadar çekti.

Kulağı hâlâ kirişteydi. Evin içindeki muhtemel tıkırtıları dinlemeye, onun gelişini belli edecek gürültüleri duymaya çalışıyordu.

Bu şartlar altında uyuyamayacağını anlamıştı, hatta bir ara yataktan kalkmayı, kendini düşüncelerden kurtarıp bir şeylerle uğraşmayı aklından geçirdi.

Ama gecenin ikisinde ne yapabilirdi? Televizyon seyredecek hali yoktu, roman, mecmua gibi şeyler de okuyamazdı. Çaresiz yatmaya devam etti.

Saat kaçta uykuya daldığını hatırlamıyordu...

Sonraki altı gün cehennem azabı gibi geldi geldi Nazan'a.

Erkeği gelmiyordu...

Birkaç gece tahammül edebildi ama sonraki gecelerde sabırsız bekleyişi inanılmaz bir acıya dönüştü.

Geceleri yatağa girdiğinde vücudu arzular içinde titriyor, yatak adeta sarsılıyordu. Nazan artık bunun bir tür nöbet, kriz olduğunu kavramıştı. Yokluğuna daha fazla dayanamayacaktı. Son derece çaresiz hissediyordu kendini ve elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Bu korkunç nöbetlere geceleri kapılıyordu. Uyku vakti gelip odasına çekildiğinde önce sinirlerinin gerildiğini, bedeninin muhtelif yerlerine ufak ufak kramplar girdiğini, kasıklarının zonkladığını, şuurunun berraklığını kaybettiğini duyumsuyordu. Çiftleşme ihtiyacını inanılmaz ölçülerde yaşıyordu. Önceleri kendi kendini tatmine çalışmış ama bunun yetersiz kaldığını görünce de gerginliği daha da artmıştı. Neyse ki nöbetler şimdilik sadece geceleri geliyordu. Genç kadını korkutan nokta gündüz vakti, işinde çalışırken böyle bir krize kapılmasıydı. Muhtemelen saldırganlaşacak, bağırıp çağıracak, hatta kendinden geçip bayılacaktı. Genellikle nöbet sonları ağlamalar, titreyerek boşalmalarla seyrediyordu, iş yerinde böyle bir nöbet tutarsa rezil olacağının da farkındaydı.

Nazan bunun böyle devam edemeyeceğini biliyordu. Tıbbi yardıma gereksinimi vardı; genç kadın bunun bir hastalık olduğunu kavramıştı ama doktora gitmeye utanıyordu. Birkaç kere doktora gözükmeyi düşündüyse de yapamayacağına kanaat getirdi. Doktorların sır saklamakla yükümlü olduğunu biliyordu tabii, ama hayatının bu korkunç sırrını velev ki karşısındaki doktor da olsa açıklayamazdı. Sanki bu hastalıktan öte bir şey, bir tür hayasızlık, iğrenç bir beşer zaafı gibi geliyordu kendisine.

Erkeği hakkında ise en ufak bir bilgisi yoktu. Olsa, arayacak, yalvaracak, gelmesi için gözyaşı dökecekti.

Ama kimi arayabilirdi ki?

Onuncu gecenin sonunda, Nazan bazı gerçekleri kabul etmek zorunda kaldı. Bu adam artık gelmeyecekti. Hem neden gelsindi ki; kaç gece kendisini kullanmış, hevesini almış, sonra da çöp gibi fırlatıp atmıştı. Erkek milletinin hiç değişmeyen karakteristiği idi bu. Belki bıktı, bunaldı benden, diye düşündü Nazan. Hepsi öyleydiler; yeni birini bulunca eskisini hemencecik unuturlardı. İçini nefret ve hırs kapladı bir an. Böyle seciyesiz bir adamdan ne bekleyebilirdi? Her zaman kaba saba, hoyrat ve onur kırıcı

davranmıştı. Sevişirken bile küfür ederdi, hem de yakası açılmadık cinsten küfürler.

Ne var ki Nazan, alışık olmadığı bu davranış biçimine tutulmuştu. Yalnız bedeniyle değil ruhuyla da onu istiyordu. Erişilmesi, bir daha başkasıyla yakalanması zor bir tutkuydu bu. Yatağının içinde kıvrandı.

Muhtemelen azgın boğası şu an başka bir kadını şehvetin ve cinsel hazzın şahikasına çıkarıyordu.

Neden bıktı acaba benden, diye mırıldandı? İçini yeni bir öfke dalgası kapladı. Tüm isteklerine karşılık vermemiş miydi? Hangi kadın bu kadar rahatlıkla, sevişmede sınır tanımaksızın, erkeğin bütün isteklerine boyun eğerdi? Nefret ettiği, bayağılık kabul ettiği sevişme şekillerini itirazsız kabul etmiş, dayağını yemiş, hakaret ve aşağılamalarına ses çıkarmamış, her arzusunu yerine getirmeye çalışmıştı.

Yoksa bu kadar teslimiyet mi adamı bıktırmıştı? Karşı koyması, direnmesi, arzularına bu kadar kolay boyun eğmemesi mi gerekiyordu?

Artık gelmeyecekti.

Bunu aklı kesmişti Nazan'ın. Hayatına bir kâbus gibi girmişti ama yaşamından çıkışı çok derin yaralar açmış oluyordu bu durumda.

Ne yapacağını hiç bilmiyordu genç kadın...

Ama iki gece sonra kararan dünyası birden ışıldadı. Mütecavizin dönüşü tüm ümitlerinin kırıldığı ve hiç beklemediği bir şekilde oldu. Acı gerçeği tam kabullenmeye çalıştığı sırada, perşembeyi cumaya bağlayan akşam iş çıkışı evine döndüğünde onu salonda otururken buldu. İçeri girip dairesinin kapısını kapattığında salondaki iri siluetini fark etmişti. Bir an nutku tutulur gibi oldu Nazan'ın. Bütün vücudu titremeye başladı. İnanılmaz bir sevinç dalgası kapladı içini. Tüm hırsı, nefreti, kırgınlığı bir anda kayboldu. Deli gibi yanına koştu, erkeğinin oturduğu koltuğun önüne diz çöküp ellerini avuçlarının içine aldı. Heyecandan konuşamıyordu. Kalbi güm güm atıyor, yüreğinin yerinden çıkacağını hissediyordu. Biraz sakinleşebilmek için başını adamın dizlerine dayamış, avuçları içine aldığı ellerine büyük bir huşu ve vecd içinde teslimiyet öpücükleri konduruyordu.

Konuşması anlamsızdı zaten.

Erkeği yeniden ona dönmüştü. Yapacağı tek şey minnet ve şükranlarını ona bir şekilde göstermekti. O kadar mutluydu ki gözpınarlarından sızan damlalar adamın elini ıslatmaya başlamıştı bile. Konuşmak, sevincini belli etmek istiyordu Nazan ama bunu ifade edecek uygun kelimeler bir türlü aklına gelmiyordu. "Özledin beni, değil mi?" dedi adam.

Nazan yine konuşamadı. Yalnızca kafasını sallayıp adamın elini öpmekle karşılık verebildi.

"Özlediğini, içine girmem için yanıp tutuştuğunu söylesene kart orospu. Hadi itiraf et, gözlerim yollarda kaldı, her gece gelmeni bekledim de."

Nazan güçlükle, "Evet," diyebildi.

"Daha yüksek sesle söyle."

"Evet, seni çok özledim."

"Bağır!"

Genç kadın bu sefer sesini daha da yükselterek inledi.

"Çok özledim." "Hah, öyle işte."

Adam Nazan'ın saçlarını kavrayarak başını kaldırıp gözlerinin derinliklerine baktı.

"Düzüşmek için aklın gidiyor, değil mi?"

Nazan titredi.

Gerçek buydu ama genç kadın duygularını her şeye rağmen bu kaba kelimelerle ifadeye alışık değildi. Yutkundu. Başını sallamakla yetindi.

"Söyle!" diye kükredi erkeği. "Senin tarafından düzülmek için can atıyorum de."

Nazan gözlerini kaçırmadı. Hiçbir şey umrunda değildi, ağzından çıkacak kelimelerin ne önemi kalmıştı artık. Utanç, ar, haya hislerini çok arkalarda bırakmıştı. Yaptıklarının yanında ağzından dökülecek kelimeler bir anlam ifade etmiyordu. Yine de kekeledi. "Evet, beni düzmen için can atıyorum," dedi.

Sırıtarak gözlerinin içine bakan erkek, bu defa elleri arasına aldığı başını bırakmış, emredici haliyle homurdanmıştı.

"Hadi kalk ayağa. Bana mükellef bir sofra kur bakalım. Karnım aç. Önce yemek yiyip içeceğiz bu gece." Bu istek karşısında çok afallamıştı Nazan. Bir an ne diyeceğini şaşırarak şaşkın şaşkın adama baktı. Şimdiye kadar her ziyaretinde hemen vahşice sevişmeye geçer ve zevkini aldıktan sonra da basar giderdi. Oysa bu akşam yemek yemekten, içki içmekten bahsediyordu. Nazan'ın şaşkınlıktan donup kaldığını görünce sırıttı.

"Çok mu arzulusun vahşi kedim? Yoksa yemekten önce de bir posta sevişmek mi istiyorsun?"

Nazan kendini zor toparladı. Bu mükemmel bir fırsattı onu tanımak için. Hem de ilişkilerinin alacağı şekil için iyi bir deneyim. En önemlisi sevişmekten öte onunla konuşma şansı bulacak, bilmediği, öğrenmek için can attığı nice bin şeyi sorabilecekti.

Hemen diz çöktüğü yerden ayağa fırladı.

"Biraz bekle," diye fısıldadı. "Şimdi sana mükellef bir sofra hazırlarım."

"Hadi bakalım, göster kendini. İçkin var mı?"

Heyecana kapılan Nazan kekeledi.

"Viski var. Sanırım yarım şişe kadar da votka olacak."

"Rakın yok mu? Akşam yemeklerinde rakı içerim ben."

Genç kadın telaşa kapılmıştı.

"Rakı yok maalesef," dedi.

"Ne duruyorsun, fırla al."

"Peki," diyen Nazan koşarak paltosunu ve çantasını kaptı. Aceleyle dışarıya fırladı, yıldırım hızıyla koşarak sokağın başındaki şarküteriye gitti. Yüreği sevinçten pır pır atıyordu. Yalnız rakı almakla kalmayıp, envai çeşit meze de almıştı. Koşa koşa eve döndüğünde hâlâ bir rüyada olup olmadığını düşünüyordu. Hatta kapıyı açarken her an rüyadan uyanacak, tüm yaşadıklarının bir hayal olduğunu anlayıp yıkılacak gibi bir his vardı içinde. Ama erkeği hâlâ bıraktığı yerde, koltukta oturuyordu. Derin bir oh çekti. Bu rüya filan değildi.

Elindekileri mutfağa taşırken, "Çok beklettim mi?" diye sordu sanki kabahat işlemiş bir çocuğun safiyetiyle. Adam hiç sesini çıkarmamıştı. Keyifle Nazan'ı süzüyordu.

Nazan o kadar şaşkındı ki, mutfakta hazırlık yapmaya çalışırken sırtından paltosunu çıkarmayı dahi unutmuştu. Heyecandan titremesine engel olamıyordu.

Salondaki masanın üzerine örtü sermeye çalışırken adamın ikazıyla uyandı.

"Soyun önce. Şu sırtındakileri çıkar. Hoşuma gidecek dekolte bir şeyler giy. Gözüm gönlüm açılsın."

Örtüyü masaya yayan Nazan hemen yatak odasına koştu. Çılgın gibi soyunmaya başladı. Bir yandan da ne giyeceğini düşünüyordu.

Sofraya neyle oturulurdu ki? Dekolte elbiseden kastı neydi? Herhalde açık bir tuvaleti kastetmiyordu. Şifoniyerini açıp, hızla geceliklerini çekip çıkarmaya başladı, beğenmediklerini fırlatıp atıyordu. Sonunda kısacık, içini gösteren yeşil şifon bir baby-doll'de karar kıldı. Biraz yadırgayarak sırtına geçirdi ve ürkek adımlarla salona yürüdü. Çekine çekine sordu.

"Bu iyi mi? Hoşuna gitti mi?"

Adam uzaktan onu süzmüş sonra beğendiğini ifade edercesine başını sallamıştı. "İyi," diye mırıldandı. "Tam istediğim gibi. Hadi şimdi elini çabuk tut, yemeği hazırla."

İlk defa bir utanç hissi duymuştu Nazan. Kendi de şaşırdı buna ve nedenini çıkaramadı. Görülme korkusuyla önce mutfağın bütün pencerelerinin perdelerini kapattı. Hiç olmazsa konu komşusu tesadüfen de olsa, onu bu kılıkta görmemeliydi. İçini kaplayan utancın nedenini tayin edemiyordu bir türlü. Bundan çok daha zor şartlar altında kalmış, yatakta sevişirken adamın çirkin, galiz, aşağılayıcı konuşmaları, soruları ile karşılaşmış ama bu utancı duymamıştı.

Kalbinin deli gibi çarpan temposu hâlâ hafiflememişti. Şarküteriden aldığı mezeleri tabaklara boşaltırken elleri titriyordu hâlâ. Bu yüzden olacak, boş bir kayık tabağı elinden düşürerek kırdı. Tabak ayaklarının ucuna düşmüş ve parçalanmıştı. İçinden lanetler okudu genç kadın ve yere

eğilerek üç dört parçaya ayrılmış tabağın kırıklarını eliyle toplamaya başladı. Bu arada arkasını dönerek yere eğilmişti. Heyecandan çömelmeyi unuttuğu için uzun mevzun bacakları ve kalçaları tamamen ortaya çıkmıştı. Aynı anda salondan adamın tiz ve arzu dolu sesini işitti.

"Sakın kımıldayayım deme Nazan. Öylece kal... "

Afallayan genç kadın öylece durdu. Daha o ses tonundan adamın ne yapacağını anlamıştı zaten. Kalbi duracak gibiydi. Böyle bir şey hayatı boyunca başına hiç gelmemişti, aldığı pozisyonun bir anda adamın başını döndürüp arzularını kamçıladığını hissetti. Ayak seslerini duyuyordu erkeğinin. Salondan kalkmış mutfağa geliyordu. Başına kan hücum etmişti Nazan'ın ama pozisyonunu bozmadı, elinde kırık tabak parçaları öylece beklemeye devam etti. Açılan bir fermuarın metal vızıltısını işitti, daha sonra da iki güçlü elin tam bel hizasından kendisini sıkıca kavradığını hissetti. Gözlerini yumdu.

O müthiş zevk dakikaları başlamıştı, hem de hiç beklemediği bir anda. Sertliği içinde hissettiği anda coşkuyla inledi...

"Hiç olmazsa bana adını söyle."

"Ne yapacaksın adımı?"

"Sana hitap ederken ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ben senin erkeğin değil miyim, erkeğim dersin yeter."

İlk kadeh rakıdan sonra adamın hafifçe gözleri kanlanmış, konuşması peltekleşmeye yüz tutmuştu. Nazan'ın ilk gözlemi adamın sert ve dayanıklı görünüşüne rağmen alkolü pek kaldıramadığı olmuştu. Daha ilk kadehten sonra adam gevşemişti. Genç kadın diretti.

"Olmaz" dedi. "Erkeğimin adını bilmek hakkım değil mi?"

"Senin hiçbir hakkın yok tatlı orospum. Bunu kafana iyice sok. Hâlâ anlamadın mı?"

"Yine de bilmek istiyorum."

Adam tatlı tatlı Nazan'ı süzmeye devam etti.

"Demek adımı bilmek istiyorsun ha? Ne yapacaksın öğrenip?"

Nazan, "Hiç," deyip omuzlarını silkti. "Sadece merak."

Kafasını sallayan adam mırıldandı.

"Peki tatlım söyleyeyim. Benim adım Hüseyin. Bana Malafat Hüseyin de derler. Anlarsın ya büyüklüğünden... "

Genç kadın önce kızardı, sonra da gülümsedi. Herhangi bir yorum yapmadı. Hüseyin'in bakışları deler gibi Nazan'a çevrilmişti.

"Haklı bir lakap değil mi?" diye sordu.

Genç kadın utanmış gibi önüne bakmıştı ama nedense onun suskunluğu birden Hüseyin'i sinirlendirmişti.

"Cevap versene orospu. Sana bir soru sorduğum zaman beni cevapsız bırakmayacaksın. Buna fena halde sinirlenirim ha... "

Nazan, "Haklıymışlar. Sana en uygun lakabı takmışlar. Cuk oturmuş," dedi.

"Hah, şöyle... Kafamı kızdırma benim. Keyfime de limon sıkma."

Nazan tüm cesaretini toplayarak mırıldandı.

"Hüseyin?"

"Ne var?"

"Ben senin kadınınım, değil mi?"

"Ha şunu hileydin. Kadınımsın tabii."

"O halde neden bana hep orospu diye hitap ediyorsun? Çok kırılıyorum buna."

Çoktan çakırkeyf olan Hüseyin bir kahkaha attı. "O lafıma alınıyor musun cicim?"

"Alınıyorum tabii," diye mırıldandı Nazan. "İnsan kadınına hiç orospu diye hitap eder mi? Onur kırıcı."

"Sen nesin peki? Orospu değil misin?"

"Hüseyin!... Ben sadece bana verdiğin mutluluktan hoşlanan bir kadınım. Bunu para karşılığı yapmadığımı pekâlâ biliyorsun."

Hüseyin yanındaki iskemlede oturan Nazan'ı kolundan kavradığı gibi çekip kucağına oturttu. Yüzünü tatlı bir gülümseme kaplamıştı.

"Ulan köftehor, sen çok tatlı bir karısın. Valla seni hiçbir orospuya değişmem. Yaşın biraz ilerlemiş ama taş gibisin hâlâ. Kanımı kaynatıyorsun. Dur durak demeden seni düzmek istiyorum hep."

Nazan işveli bir şekilde onun boynuna sarıldı. Hüseyin memelerini sıkıştırıp ezerken o da kulağına fısıldadı. "Ama on gündür semtime bile uğramadın" diye sitem etti.

"Kes şimdi tatavayı. Ben böyle laflara gelemem. Canım ne zaman seni çekerse o zaman uğrarım, anladın mı?"

"Anladım hayatım. Ama ne yapayım, yokluğuna dayanamıyorum artık. Gelmeyince bütün kanım çekiliyor, beni bırakacaksın diye ödüm kopuyor. Kendine öyle alıştırdın ki, sensiz bir hayatı düşünemiyorum."

Keyifle sırıtan Hüseyin kucağındaki kadını kaptığı gibi ayağa kalktı.

"Aferin," diye mırıldandı, "istediğim gibi olgunlaşıyorsun. Yakında tam kıvamına geleceksin. Hadi bakalım, şimdi seni mükafatlandırmaya götürüyorum yatak odasına."

Hüseyin, arzudan kıvranan genç kadını yatak odasına kucağında taşıdı. Yatağa girdiklerinde Nazan'ın tüm arzuları yeniden doruktaydı. Yemekten önce mutfakta Hüseyin'inin kendine sahip oluşunu sadece bir uvertür olarak kabul ediyordu. Asıl gece şimdi başlayacaktı...

4

Ertesi sabah hafif bir baş ağrısıyla uyandı Nazan. Gözlerini açar açmaz yatağın öbür tarafına baktı, Hüseyin'i yanında bulmak ümidiyle. Dün geceden hatırladığı son şey, mutluluk içinde koyun koyuna sabaha karşı uykuya dalışlarıydı. Ellerini Hüseyin'in boş bıraktığı çarşafın üzerinde dolaştırdı. Erkeği çoktan gitmiş olmalıydı, yattığı yer soğumuş, çarşafın sıcaklığı yok olmuştu. Baş ucundaki saate bir göz attı.

Dokuzu yirmi geçiyordu. Yine geç kalmıştı işe. Kollarını yorganın altından çıkarıp uzun uzun gerindi. Canı yataktan çıkmak istemiyordu. Üşüdüğünü hissetti, o zaman yorganın altında çırılçıplak olduğunu

anlayınca keyifle gülümsedi. Harika bir gece geçirmişti. Kısa süreli uyku yetmemişti; boş verip uyumaya devam etmek istedi, rehavetten kımıldayacak hali yoktu, gözlerinden uyku akıyordu. Ama iş hayatının verdiği alışkanlıkla zorlanarak yorganı üzerinden attı ve yataktan kalktı. Tuvalet masasının aynasında bedeninin aksini görünce elinde olmadan irkildi yine. Çürük ve morluklardan bu gidişle hiç kurtulamayacaktı galiba. Çok hoyrattı Hüseyin, sevişmesi de çok haşin. Boynu, memeleri yine çürüklerle kaplıydı. Şikâyetçi değildi ama. Hatta kendini şanslı hissediyordu.

Aceleyle banyoya koştu. Sıcak bir duş aldı. Bornozunu çıkarıp yatak odasına dönerken salonun dün geceden kalma dağınıklığını gördü. Yemek masasının üstü olduğu gibi duruyordu. Salona da sigara dumanıyla birlikte yemek artıklarının kapladığı ağır bir koku sinmişti. Masanın üstündekileri toplayacak vakti yoktu, akşam dönüşte kaldırmaya karar verdi, zaten işe yeterince geç kalmıştı, sadece giyininceye kadar pencereleri açarak salonu biraz olsun havalandırmaya çalıştı.

Telaşla giyindi, boynundaki çürükleri gizlemek için yine balıkçı yaka bir kazak giymişti. Çoraplarını giydi, pantolonunu ayağına geçirdi. Tam çantasını alırken kapının zilinin çalmasıyla irkildi. Bu saatte kim gelmiş olabilirdi acaba?

Kapıcı olamazdı, servis saatinde evde olmadığını bildiği için onun gelmesi söz konusu değildi. Yoksa Hüseyin mi, diye düşündü bir an. Belki de sabahın köründe evden çıkıp giderken bir şey unutmuştu. İçini bir sevinç dalgası kapladı. Belki de zevk içinde geçirdikleri bu son gecenin hazzına doyamamış, yeniden dönmüş olabilirdi. Karşısında onu bulmak umuduyla kapıya koştu. Gelen o ise hemen iş yerine bir telefon edecek, uygun bir bahane uydurup gelemeyeceğini söyleyecekti. Fakat kapıyı açınca karşısında hiç ummadığı birini buldu. Kız kardeşi Ayşe duruyordu eşikte.

Şaşkın şaşkın yüzüne bakakaldı. Bir an kendini toparla-yamadı. Onu karşısında görmeyi hiç beklemiyordu. Kesik kesik mırıldandı.

"Hayrola ne işin var sabahın köründe burada?" diyebildi. Ayşe de tuhaf tuhaf onu süzüyordu.

"Arabayla sokaktan geçiyordum, pencerelerini açık görünce merak ettim."

"Lanet olsun" diye içinden homurdandı Nazan. Onun uğrayacağını hiç düşünmemişti.

İçeriye girerse dün geceden kalma masanın üzerindeki tüm artıkları görecekti. Durumu açıklaması olanaksızdı.

"Hadi geç kaldım hemen gidelim," diye söylendi Nazan ve adeta kardeşinin içeriye girmesini engellemek ister gibi kapı girişini tutmuştu. Ayşe, ablasındaki telaşı ve yüzündeki hafif panik havasını sezinlemişti.

"Kuzum bu kış günü salonun pencereleri neden ardına kadar açık?" diye sordu.

Nazan, Ayşe'nin içeriye girmemesi için dua ederek hızla portmantoda asılı paltosuna el atarken söylendi. "İçeriyi biraz havalandırmak istemiştim."

Neyse ki Ayşe içeriye girmeye kalkışmamıştı. Kapının eşiğinde ablasının çıkmasını bekliyordu. Paltosunu sırtına geçirmeye çalışan Nazan bir yandan da kapıyı örtmeye çalışıyordu. Ayşe şaşkın bir şekilde sordu.

"Ayol pencereleri kapatmayacak mısın? Unuttun galiba."

"Boş ver açık kalsın. Akşam gelince kapatırım."

Ayşe'nin kaşları çatılmıştı.

"Oynattın mı sen? Akşama kadar pencereler açık kalır mı hiç? Zaten dışarıda yağmur yağıyor, sular içeri girer yahu... Hadi git kapat."

Kısa bir tereddüt geçiren Nazan çaresiz kalarak kardeşini kapının kenarında bırakıp bir koşu salona gitti. İçinden de inşallah Ayşe içeriye dalmaz, diye dua ediyordu. Pencereleri hızla kapatıp geri döndüğünde kardeşini antrede buldu.

Ayşe kaşlarını çatmış, asık bir suratla dağınık masanın üzerine bakıyordu. Neden sonra, "Dün akşam misafirlerin mi vardı?" diye sordu.

Nazan kardeşinin ses tonunu hiç beğenmemişti.

"Evet," diye cevaplandırmak zorunda kaldı.

Salondaki sigara ve anason kokusu hâlâ dağılmamıştı. Karşıdan esen rüzgâr kokuyu yok etmeye yetmemişti.

Ayşe ilgisiz davranmaya çalışarak sordu yeniden.

"Kim vardı?"

Nazan böyle bir soruyu bekliyordu. "Sen tanımazsın. Karı koca bir çift geldi."

Ayşe ablasının yalan söylediğini hemen anlamıştı. Çünkü masanın üzerinde iki servis tabağı ve iki bardak duruyordu hâlâ. Ama bozuntuya vermedi.

Nazan adeta onu itekleyerek kapıya doğru sürdü. Daha fazla suale muhatap olmak istemiyordu. Kardeşi de anlayış göstermiş fazla kurcalamamıştı. Biraz rahatlar gibi oldu; söylediği yalanı da uygun buldu. Ayşe'nin tanımadığı evli bir çift evine ziyarete gelemezler miydi yani. Fakat Ayşe'nin yalanını da yutmadığını hissetmişti. Şimdi olmasa bile kardeşinin bu konuya yeniden döneceğini biliyordu.

Sokağa çıktıklarında Ayşe konuyu bir daha açmadan kendi arabasına doğru yürüdü ve soğuk bir şekilde, "Sonra görüşürüz," diye arabasına atladı.

Nazan da sokağa park ettiği arabasına yürürken derin bir nefes aldı. Bu meselenin burada kapanmayacağına emindi ama şimdilik atlatmış sayılırdı. Nazan arabasına binerken Ayşe'nin inanmasını sağlayacak bir çözüm bulmak zorunda olduğunu biliyordu. Ne yazık ki ona gerçeği hiçbir şekilde açıklayamazdı. Bu Ayşe'nin kabul edebileceği bir şey değildi...

Ayşe arabasını işine doğru sürerken sinir küpü gibiydi. Ablasının kendinden bir şeyler sakladığına artık emin olmuştu. Bu sabah gördüğü manzara her şeyi açıklamaya yetiyordu, yaşamında biri vardı ve Nazan ısrarla o kişiyi saklıyor, duyulmasını istemiyordu. Üstelik fütursuzca yalan söylediğini de anlamıştı artık. O tecavüz olayından beri şüpheleniyordu zaten, Nazan'ın polise şikâyette bulunmaktan kaçınması, olayı örtbas etmeye kalkışması hep dikkatini çekmişti. Hayatında bir erkeğin olduğu kesindi. Nazan devamlı insanlardan, arkadaş gruplarından kaçıyor, elinden geldiğince yalnız kalmaya çalışıyordu. O vakadan beri sadece iki gece dışarıya çıkmıştı; o da benim zorumla, diye düşündü.

Vicdanıyla beyni mücadele halindeydi Ayşe'nin. Ablasının özel hayatına karışmaya hakkı olmadığını biliyordu, ne var ki Nazan ilerleyen yaşına rağmen bazı konularda hâlâ hatalı kararlar almaya, toy bir kız gibi davranmaya devam ediyordu. Her zaman hisleriyle hareket eder, yaşına uygun, basiretli olgun bir kadın gibi seçim yapamazdı. Özellikle yaşamına ara sıra giren erkekler, konusunda. Boşandıktan sonra hayatına ciddi bir erkeğin girmediğini biliyordu; öyle olsa kardeşinden saklamaz mutlaka açıklamada bulunurdu. 0 vaka üzerine korkmuş ve kendinden yardım istemek zorunda kalmıştı anlaşılan. Ayşe artık tecavüz olayının kendisine Nazan'ın anlattığı gibi, tanımadığı bir erkek tarafından yapılmadığına kani idi. Nazan düpedüz yalan söylüyor, tanıştırmaya utandığı adamı açıklayamıyordu. Daha o sabah şüphelenmişti bundan. Şayet anahtarı olmasa, beşinci kattaki bir daireye mütecaviz nasıl girebilirdi? Zihnini en fazla zorlayan husus bu olmuştu. Mütecaviz doğaüstü güçlere sahip değilse, bunun mantıklı bir açıklaması olması gerekirdi. En basit izahı ise, adamın elinde Nazan'ın verdiği bir anahtarı olmasıydı.

Otuz beşine yaklaşan bir kadının özel yaşamı için ona hesap sormaya hakkı yoktu; ne var ki Nazan ablası, canı ciğeri ve hayatta olan tek yakınıydı. Ondan küçük olmasına rağmen, her vesileyle ona doğru yolu gösteren, makul kararlar almasına yardım eden hep kendisi olmuştu. Asla hayatının zindana dönmesini, mutsuz bir yaşam sürmesini istemezdi. Nazan'ın yine isabetsiz bir seçimle yaşamına uygunsuz bir adamı soktuğuna emindi şimdi. Beni ilgilendirmez, bu onun seçimi diye, yabancı kalamazdı; sonuçta birlikte üzüleceklerdi.

Bu sabah kendisi de işine geç kalmış, yolu kısaltmak, şehrin bezdirici trafiğinden kurtulmak için Nazan'ın sokağından sapınca, tesadüfen pencerelerinin açık olduğunu fark ederek meraklanmıştı. Yukarıya onun dairesine çıkmasa, belki kuşkuları hiç bitmeyecekti.

Ev leş gibi rakı kokuyordu. Evli çiftin ziyareti düpedüz yalandı. Sofrada bile iki tabak görmüştü. Hem sonra Nazan rakıdan, anason kokusundan nefret ederdi, belli ki yaşadığı adama refakat için içmişti o zıkkımı. O adam her kim ise, zorba, kaba ve serserinin teki olmalıydı. Kadıncağızı ne hale getirdiğini gözleriyle görmüştü. Hatta belki sapıktı. İlişki sürdürdüğü kadını yatağa bağlayarak zorla, canını yakarak tecavüze kalkıyorsa bu sapıklıktan

başka bir şekilde yorumlanamazdı. Her erkeğin ufak tefek fantezileri, yaşamak istediği düşleri olabilirdi ama o tecavüzden sonra ablasının bedenini görmüştü, Nazan'ın üzerinden tank geçmiş gibiydi. Ayşe öfkelendi.

Öncelikle ablasına kızıyordu. Yine abuk sabuk bir adamla ilişki kurduğuna emindi artık. Nerede işe yaramaz bir erkek varsa, mıknatıs gibi kendine çekerdi Nazan. Boşandığı kocası da beş para etmeyen bir adamdı, kişiliksiz, zayıf karakterli ve yetersiz. Lakin asla karısına şiddet kullanmamıştı.

Ayşe'nin aklı biraz karışır gibi olmuştu. Nazan erkek delisi bir kadın değildi, önüne çıkan her erkeğin peşinden koşacak nitelikte biri de değildi. Boşanalı neredeyse beş sene oluyordu, öyle olsa kokusu çoktan ortaya çıkardı. Mutlaka haberim olurdu, diye düşündü. İki kız kardeş oldukça sıkı fıkı yaşarlardı; başka yakınları olmadığı için sırlarını karşılıklı açarlar, her zor durumda birbirlerine koşarlardı. Ama bu kez Nazan ketum davranmış, kendisine en ufak bir şey anlatmamıştı.

Ayşe öğleye kadar ne yapacağını düşünüp durdu. Nazan'la yüzleşmek istemiyordu, ona anlayışla yaklaşmanın da bir yararı yoktu, ablası bir suçlu gibi kabahatlerini örtmeye çalışıyordu. Herhangi bir itirafta bulunmayacak, belki de büsbütün içine kapanıp daha gizli davranmaya kalkışacaktı. Ama Nazan'ın yardıma ihtiyacı vardı. Bu ayan beyan belliydi, içine düştüğü çirkef çukurundan kendi iradesiyle çıkamıyordu. İçine kapanması, devamlı insanlardan uzak durmaya çalışması, kardeşinden bile kaçmaya kalkışması bunun deliliydi. Eskiden aralarından su sızmazdı, oysa Nazan şimdi her gün ettiği telefonları bile seyrekleştirmişti. Mesai saatlerinde mutlaka günde üç beş defa kardeşini arar, dertleşir, havadan sudan konuşur, olmayacak bahanelerle telefon açardı.

O tecavüz olayından sonra Ayşe ablasındaki değişimi fark etmiş lakin bunu biraz da hadisenin şokuna bağlamak istemişti. Her kadının kolay kaldırabileceği, içine sindirebileceği bir vaka değildi. Biraz zamana gereksinim duyması çok doğaldı. Bu yüzden Ayşe ona gerekli zamanı da tanımıştı. Ama Nazan rahatlayacağına gittikçe gerginleşiyordu. Zaten bu yüzden de Ayşe, Belgin'den üstü kapalı yardım istemişti. Ablasına söz verdiği için çok güvendiği arkadaşı Belgin'e olayı tüm çıplaklığıyla nakledememiş sadece bir bunalım geçirdiğinden söz ederek hayatına yeni

birilerinin girmesi gerektiğinden dem vurmuştu. Belgin cin gibi bir kızdı, düşünmüş taşınmış ajans sahibi Hakan'la tanışmalarını planlamış ikisinin arasında iyi bir arkadaşlık kurulacağını tasarlamıştı. Ama Ayşe bu planın pek işe yaramadığını biliyordu, o tanışmanın üzerinden zaman geçmesine rağmen, Nazan bir kerecik olsun, Hakan'dan söz etmemişti bile. Belli ki gözü kimseyi görmüyordu. Genç kız sonunda kararını verdi. Telefonu açıp Belgin'i aradı. Öğle yemeği için onu Elmadağ'daki Divan Pub'a çağırdı...

Cam önündeki bir masaya oturmuşlardı. Her daim neşeli ve hareketli olan Belgin yakın arkadaşının durgunluğunu görünce merakla sordu.

"Ne o kız, bu gün bir tuhafsın, bir şey mi oldu?"

Ayşe kararlılığına rağmen söze nereden gireceğini kestiremedi.

"Evet, oldu," diye homurdandı.

Belgin endişeli gözlerle onu süzdü.

"Hayırdır inşallah?"

"Valla pek hayır olduğunu sanmıyorum."

"Anlatsana kız, nedir mesele? İşten mi ayrılıyorsun? Patronunla münakaşa mı ettin yine? Bayılırsın olay çıkarmaya."

"Yok be Belgin... Sorun benimle ilgili değil."

"Kiminle ilgili peki?"

"Ablamla."

"Nazan ablayla mı?"

"Hı hı."

"Ne oldu ki?"

Ayşe arkadaşına açılmak için beynindeki son tereddütleri de yendikten sonra hüzünlü bir şekilde mırıldandı. "Bilmediğin pis bir şey yaşadık. Kimsenin haberi yok. Nazan şimdi sana anlatacaklarımı bilse sittin sene benle konuşmaz."

Meraklanan Belgin kaşlarını kısarak Ayşe'yi süzdü. Aralarında yılların verdiği bir yakınlık ve güven vardı. Ayşe bu güne kadar olanları

anlatmadıysa cidden önemli ve endişelenecek bir durum olmalıydı. Sakin davranmaya çalıştı, böyle hallerde Ayşe'nin üzerine varılmayacağını tecrübesiyle bilirdi.

"Merak etme, ağzımdan laf çıkmaz," dedi.

"Biliyorum, zaten ben de o yüzden sana açılmak gereğini duydum. Konuyu tartışacağım başka kimse yok."

Ayşe'nin hâlâ tereddüt geçirdiğini gören Belgin mırıldandı.

"Elimden bir şey gelirse seve seve yardım edeceğimi bilirsin. Söyle, ne oldu?"

"Bir süre önce ablam evinde tecavüze uğradı?"

"Ne?" Belgin inanamamış gibi bakakaldı. "Evinde tecavüze mi uğradı dedin?" Genç kızın gözleri irileşmişti.

"Nasıl olur yahu? Kim cüret edebilir buna?"

"Bilmiyorum" diye söylendi Ayşe. "Sorun da bu zaten."

"Anlamadım, nasıl yani? Polise falan başvurmadınız mı?"

"Hayır. Nazan istemedi."

"İstemedi mi? Neden?"

"Olayın skandal haline dönüşmesinden korktu. Bu tür olaylarda polisin bir sonuca varamayacağını, önünde sonunda hadisenin faili meçhul olarak kapanacağını iddia etti."

Kendini tutamayan Belgin hırsla homurdandı.

"Olur mu öyle boktan iş? Polis mutlaka bulurdu o namussuzu."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama ablam olay meydana çıkınca herkese rezil olacağını, itibarının zedeleneceğini, hatta işinden bile istifaya zorlanacağı ihtimalinden dem vurdu."

"Çok saçma."

"Haklısın, fakat ablam istemedi. Olayı sineye çektik."

Belgin birkaç saniye düşündü.

"Şimdi anlıyorum Nazan abladaki durgunluğu, insanlardan kaçar gibi tedirgin hallerini."

Ayşe içini çekti.

"Lakin mesele o kadar basit değil."

"Anlıyorum tabii. Kadıncağız kim bilir ne hallere düşmüştür, kolay mı? Böyle hadiseler bazen insan ruhunda derin şoklar yaratabilir, travmaya yol açabilir."

Belgin tasdik bekler gibi arkadaşının yüzüne baktı ama onun çehresindeki anlam vermediği garip ifadeyi görünce durakladı.

"Başka bir şey daha mı var?"

Asıl kritik ve zor safhaya şimdi geliyorlardı. Ayşe çekinir gibi sessizliğe bürünmüştü.

"Anlatsana yahu, başka ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Ayşe.

"Neyi bilmiyorsun?"

"Ablamın garip davranışlarını."

"Nasıl yani?"

"Fazla içine kapandı. Gözü beni bile görmüyor."

"Bunda şaşılacak ne var? Kim bilir ruhunda nasıl bir yılanı olmuştur."

Ayşe derin bir nefes daha aldı.

"İşte, bundan şüpheliyim. Ablam benden bir şeyler gizliyor. Belgin itiraz etti.

"Hadi oradan septik. Sen her zaman şüphecisindir zaten. Kolay mı böyle bir tecavüzün yıkımından hemen kurtulmak. Hem senden neyi gizleyecek ki?"

"Bana açıklamak istemediği bir ilişkisi var."

Belgin gözlerini devirerek arkadaşına baktı.

"Yani şu tecavüze uğradığı adamla mı demek istiyorsun?" diye sordu.

Ayşe ise dudaklarını büzerek mırıldandı.

"Olabilir."

"Nereden böyle bir hükme vardın?"

Ayşe yine derin bir soluk alarak devam etti.

"Birincisi o berbat geceyi herkesten saklaması, tüm ısrarlarıma rağmen polise müracaattan kaçınması. O kendisine saldıranı tanıyordu ve polisin izini bulmasından ürktü. Bana kalırsa onu asıl korkutan şey afişe olmak değil, gizlediği adamın kimliğinin ortaya çıkmasıydı. On gün kadar onun evinde kaldım ama yalnız kalmak için can atıyordu ve ilk fırsatta beni başından savdı. Daha ilk kuşkuya o zaman düştüm. Sonra ufak tefek başka hadiseler de oldu. Ama en kötüsünü de bu sabah fark ettim."

"Bu sabah mı?"

"Evet. Sabahleyin evine uğradım. Dün geceden kalma dağınık bir yemek masası buldum. Salon leş gibi rakı ve sigara dumanı kokuyordu."

"Eee, ne olmuş yani? Bir eşi dostu gelemez mi?"

"Gelmesine gelir tabii, ama müsaade et de ablamı tanıyayım. Beni içeriye almamak için elinden gelen gayreti sarf etti. O pisliği görmemi istemiyordu. Bana yalan söyledi, bir arkadaşımla kocası dün gece yemeğe geldi, dedi. Yutmadım tabii."

"Ne fesatsın yahu! Hemen aklına olumsuz şeyler geliyor. Belki de doğru söylüyordur."

"Hayır. Kim geldi diye sordum, sen tanımazsın dedi."

"Olamaz mı? Tüm dostlarını tanıyacak halin yok ya!"

"Saçmalama Belgin. Biz hayatta yalnız iki kardeşiz. Birbirimizin arkadaşlarını hep tanırız. O hadise oluncaya kadar da çok içli dışlıydık. Ablam benden kopuyor." Belgin arkasına yaslandı birkaç saniye düşündü yeniden.

"Peki, niye büyütüyorsun bu hadiseyi? Nazan abla erişkin bir kadın, hayatına yeni bir erkeğin girmesi bu kadar anormal mi?"

"Galiba anlamıyorsun Belgin."

"Neyi?"

"Herif anormal. Sapığın teki. Öyle olmadığını düşünsem hiç bu kadar endişelenir miyim? Hepimizin hayatına zaman zaman birileri giriyor ama hangimizi yatağa iplerle bağlayıp zorla ırzımıza geçiyor?"

Önce duraklayan Belgin sonra muzipçe gülümsedi.

"O kadar da büyütme. Arada sırada fanteziler yaşamak sanıldığı kadar da fena değildir."

"Sen öyle san. Tecavüze uğradığı sabah ablamı görseydin böyle konuşmazdın."

Belgin toparlandı.

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun?" diye fısıldadı bu defa ciddi bir ses tonuyla.

"Henüz hiçbir fikrim yok. Ablamı tanırım, hep böyle olmuştur, nerede Allanın bir iti kopuğu varsa, mıknatıs gibi cazibesine kapılır ve gerçekler kafasına dank edinceye kadar peşinden gider. Kocasını da tanırsın, işe yaramaz serserinin tekiydi. Evlenmemesi için az mı dil dökmüştüm ama beni dinlememişti."

Belgin sustu cevap vermedi. Ayşe öfkeyle devam etti.

"Hiç anlamıyorum bu kadını. Nereden bulur bu süprüntüleri. Sanki dünyada başka erkek kalmadı. Bak, oyalansın diye Hakan beyi ayarladık, adamcağızın yüzüne bile bakmadı."

"Sadede gel. Önerin nedir? Aklından ne geçiyor?"

Yine, "Bilmiyorum," diye söylendi Ayşe bezgin bir şekilde.

"Karşına alıp, her şeyi açık açık konuşsana. Ne de olsa onun kardeşisin, iyiliği için endişeleniyorsun."

"Doğru ama ben Nazan'ı bilirim, her şeyi inkâr edecektir yine."

Belgin kuruyan boğazını ıslatmak için önündeki su bardağından bir yudum içtikten sonra ciddi bir edayla mırıldandı.

"Hiç onu izlemeyi düşündün mü?"

"Düşünmez olur muyum? Daha ilk seferinde polise şikâyet etmeyeceğim dediği anda zaten işin içinde bir pislik olduğunu sezinlemiştim ama yüzlemedim. Dediğim gibi, ben iyiyim, bir şeyim yok diye, beni başından

savmaya kalkışınca şüphelerim daha da artmıştı. Bir hafta gece geç saatlere kadar arabamın içinde oturup evi izledim."

"Sonuç?"

"Bir şey çıkmadı. Ben özel hafiye değilim ya. Biraz da korktum doğrusu."

"Kimden?"

"Gece yarılarına kadar arabanın içinde oturup Nazan'ı beklemekten. İstanbul sokakları bu; hırlısı da var, hırsızı da. Sokaklar it kopuk dolu. Arabanın kilitlerini kapatıp içinde oturuyordum. Genç bir kadının gecenin birine kadar arabanın içinde oturup bir evi gözlemesinin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Belgin başını salladı.

"Haklısın, fakat biraz daha sabretsen belki bir şeyler görürdün."

"Belki, fakat dediğim gibi tek başıma daha fazlasına dayanamadım."

Belgin'in birden gözleri ışıldadı.

"Yani sen şimdi Nazan ablanın böyle biriyle buluştuğuna emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Sence ablanın evinde mi buluşuyorlar?"

"Öyle sanıyorum."

"O zaman meçhul sevgiliyi bulmak kolaylaşıyor."

"Nasıl?"

"Kızım sen benden yardım istemiyor musun? Beni buraya bunun için çağırmadın mı?"

"Evet ama... "

"Şimdi beni dinle. Şayet o arabanın içinde ikimiz oturursak korkmazsın, değil mi?"

"İkimiz mi?"

"Tabii, neden olmasın?"

Ayşe afallayarak arkadaşının gözlerinin içine baktı. Gerçekten de ondan yardım istemekti niyeti; ama bu yardım fikir ve tavsiye bazında, ne yapabileceği konusunun müzakeresi hususundaydı. Ondan fazlasını aklından geçirmemişti.

"Ciddi misin sen?" diye kekeledi.

"Gayet tabii. Sıkı bir ikili oluştururuz. Dişi Sherlock Holmes'lar. Ne dersin?"

"Bana bak Belgin! Dalga geçme benimle."

"Ne dalgası yahu? Çok ciddiyim. Böyle dertli bir zamanında sana yardım etmezsem, dostluğumuz ne işe yarar? Gerçek dostluk böyle zamanlarda belli olmaz mı?"

Ayşe bir süre düşünceli kaldı.

"Ama bu iş tahmin ettiğin kadar kolay değil."

"Nedenmiş o?"

Ayşe yine efkârlı bir şekilde homurdandı.

"Diyelim ki adamı ablamın evine girip çıkarken gördük, tespit ettik. Sonra ne yapacağız?"

"Bak orasını bilemem. O konuda karar vermek sana kalmış. En azından herifi takip eder, nerede yaşadığını, ne iş yaptığını tespit ederiz. Kimin nesi, kimin fesi araştırırız. Hiç belli olmaz, bir sürprizle de karşılaşabiliriz."

"Ne sürprizi?"

"Ne bileyim, belki de herif ayı biri çıkar. Aksi de olası tabii. Ama hiç olmazsa beynindeki soru çözülür. Ondan sonrasının halli senin sorunun. Dilersen ablanın karşısına dikilir onunla konuşursun."

Belgin'in teklifi yabana atılır cinsten değildi.

"Becerebilir miyiz?" diye fısıldadı.

"Neden olmasın? Ben hazırım. İstersen bu akşam ablanın sokağında nöbete girebiliriz."

Ayşe derin bir iç çekti. "Yarın akşam başlayalım," diye mırıldandı sonra. "Herif dün gece Nazan'daydı zaten.

Bu akşam da geleceğini sanmam."

"Benim için hava hoş. Yarın akşam olsun."

Hesabı ödeyip masadan kalkarken, Ayşe, Belgin'in gerçek dostu olduğuna bir kere daha içtenlikle inanmıştı.

Kol kola pub'dan çıktılar...

5

Ertesi akşam saat beş buçukta Ayşe, Belgin'i işinden aradı. Genç kız bayağı heyecanlıydı. Çekinerek sordu.

"Hazır mısın Belgin?"

"Hazırım."

"işten çıkınca sana geleceğim. Bu akşam senin arabanın içinde bekleyelim."

"Tamam, oldu."

"Az evvel ablamı aradım."

"Ne konuştun?"

"Havadan sudan. Çaktırmadan ağzını aramaya çalıştım."

"Hangi konuda?"

"Bu akşam ne yapacaksın, bir sinemaya gidelim mi filan dedim."

"Ne cevap verdi?"

"Yorgunum olmaz, dedi. Ayrıca evde yapacağı işler varmış."

"Ne işi?"

"Çamaşır filan yıkayacağım diye diretti."

Belgin bir an heyecanlandı. "Yani seni atlatmaya mı kalkıştı?"

"Sanırım öyle."

"Ne dersin, bu gece buluşacaklar mı acaba?"

"Vallahi bilmiyorum ama aynı şey benim de aklıma geldi."

"Tamam," diye mırıldandı Belgin. "Altıda gel, beni al."

Ayşe telefonu kapatınca döner koltuğuna yaslanıp düşüncelere daldı. İçinde fırtınalar kopuyordu. Vicdanının bir yerinde onu rahatsız eden bir sızı vardı. Sanki çok sevdiği ablası aleyhine bir komploya kalkışıyor, ona tuzak kuruyormuş gibi hisse kapılıyordu. Kardeşi bile olsa Nazan'ın özel hayatına müdahaleye hakkı yoktu. Fakat onu iyi tanırdı, yakın bir gelecekte başının yeniden sıkı bir belaya bulaşacağından emindi. Bu ilişkinin sakıncalı bir yanı olmasa, ablası hayatına giren yeni erkeği neden kendisinden saklasındı ki? Şimdiye kadar tek kelime bahsetmediğine göre mutlaka bir pislik vardı. İlk aklına gelen ihtimal Nazan'ın sevgilisinin evli biri olduğu düşüncesiydi. Artık toplum böyle ilişkilere dahi pek kötü gözle bakmasa bile, Nazan, kardeşinin tasvip etmeyeceğini bilirdi. Ablası muhtemelen bu yüzden ona açılmıyordu. Ama Ayşe'yi asıl rahatsız eden nokta Nazan'ın tecavüze uğradığı o gece olmuştu. Ablasının o kadar acı ve eziyete nasıl katlanabildiğini aklı almıyordu. Bir kadına bu kadar hunharca ve zalim davranan bir erkekten hayır gelir miydi? Bu cinsel fantezi filan değildi; tecavüz sabahı Nazan'ı bulduğu zaman ki hali yeniden gözünün önüne geldi. Acınacak bir haldeydi. Aklını da bu karıştırıyordu zaten. Nazan'ın böyle bir adama ilgi duyması mümkün olabilir miydi? Yanılmış olmayı çok istiyordu.

Keşke bunların hepsi kuruntu, beyninin yarattığı bir kuşku olsaydı. Ama yanılmadığına emindi. O korkunç ilk geceden sonra ablası tümüyle değişmişti. Zaten onu asıl şaşırtan da buydu.

Nazan yıkık, perişan, moralsiz, hasta olsa hiç yadırgamayacak, anlayışla karşılayacak, uğradığı talihsiz saldırının sonuçları olarak kabul edecekti bunu. Oysa ablası vakanın etkisinden inanılmaz bir hızla sıyrılmıştı. Sanki o olayı hiç yaşamamış gibi. Tabii o gecenin sabahı fiziki bir sarsıntı geçirmişti, vücudu yara bere içindeydi ama hepsi o kadar. Mümkün müydü?

Hangi kadın böyle bir felâketin sorunlarından bu kadar kısa zamanda kurtulabilirdi? Düşündükçe tüyleri ürperiyordu Ayşe'nin; ablası bir gece yatağında uyurken ansızın odasına giriliyor, ilaç koklatılarak bayıltılıyor, kollarından ayaklarından bağlanarak vahşice ırzına geçiliyor ve bu menfur

olayın etkisinden on günde kurtuluyordu. Vaka kendi başına gelse, aylarca hatta belki yıllarca etkisinden kurtulamazdı. Bu işin içinde bir bit yeniği vardı. Nazan muhakkak bu adamı tanıyordu. Belki de ona âşıktı.

Hâlâ yalan söyleyip, işi örtbas etmeye kalkışmasının sebebi de bu olmalıydı. Ama yine hatalı ve kötü bir tercih yapmış, olmayacak birine gönlünü kaptırmıştı. Zavallı ablacığım, diye mırıldandı içinden. Bu onun kaderiydi galiba, her zaman olmayacak birine âşık olurdu...

Nazan son iki günü yine biraz sıkıntılı geçirmişti. Tam Hüseyin'le aralarındaki ilişkinin biraz daha normale dönüşmeye başladığı sırada, Ayşe önceki sabah beklenmedik bir ziyaretle her şeyi berbat etmişti. Kardeşi kurt gibi bir kızdı, uydurduğu yalana inanmadığına adı gibi emindi; daha da kötüsü inanmış gibi davranmayı tercih etmiş ve olayların başından beri aklından geçen şüpheler daha da derinleşmişti kuşkusuz. Sonradan, uyanır uyanmaz o sofrayı kaldırıp salonu havalandırmadığına bin pişman olmuştu Nazan. Ama olan olmuştu bir kere, ayrıca Ayşe'nin de o sabah işine geç gideceğini nereden tahmin edebilirdi? Sokağından geçip pencereleri açık görmese bunlar başına gelmezdi hiç. Artık çok daha dikkatli olmalıydı.

Ayşe'nin huyunu suyunu bilirdi, bundan böyle beynindeki kuşkuları yeninceye kadar zaman zaman hiç beklenmedik saatlerde evine baskın gibi ziyaretler yapabilirdi. Ne de olsa kardeşiydi, neden geliyorsun diyecek hali de yoktu.

Sıkılmıştı biraz. Bu durum hareket serbestisini kısıtlayacak, rahatsız olacaktı. Hüseyin yeni bir çığır açmış, sanki sevgilisiymiş gibi evine yemeğe gelmişti. Bundan böyle bu geliş gidişlerin daha da artacağından emindi. Dünya umurunda değildi Hüseyin'in, ama bir yolunu bulup erkeğine durumu çıtlatması, uygun bir dille habersiz gelmemesini söylemek zorundaydı. Her halde o da biraz anlayış gösterirdi. Nazan yeniden düşüncelere daldı.

Beyninde henüz çözümlenmemiş bir yığın soru vardı. Hüseyin kendisini nasıl bulmuştu? Evine ne şekilde bu kadar rahat girip çıkabiliyordu? Tecavüz gecesinin sabahı Ayşe'nin söylediklerini hatırladı; kardeşi mutlaka bir yerden anahtar tedarik etmiş olmalı demişti. Galiba haklıydı da. Ama anahtarı kimden ve nasıl tedarik edebilirdi Hüseyin? Bu ciddi ve üzerinde düşünülmesi gereken bir konuydu. Kendini yaşadığı heyecanlara öylesine kaptırmıştı ki olayın diğer yönlerini doğru dürüst düşünmemişti bile. Yine

de umursamadı, önemli olan hayatından memnun olmasıydı. Hüseyin ona nazların en büyüğünü yaşatıyordu ve bundan hiç şikâyetçi değildi. Son gelişinde sofrada yemek yiyip içki içerlerken de tek konu yine seks olmuştu. Elinde olmadan ürperdi Nazan.

Bazı gerçekleri düşünmek dahi istemiyordu. Toy ve saf bir kız değildi Nazan, yaşını başını almış, bir evlilik geçirmiş, hayatı bir nebze olsun tanımış bir insandı. Bu ilişkinin asla sonunun olmayacağının da farkındaydı. Hüseyin kaba saba, haşin ve hoyrat bir adamdı. Aralarındaki kültür ve sosyal fark bir uçurum kadar derindi, bunu anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu. Ne var ki Hüseyin ona şimdiye kadar hiç tatmadığı bir hazzın ufuklarını alabildiğine açmak hünerini göstermiş, zevkin şahikalarına taşımıştı. Bir süre böyle en pespaye şekilde kendisini kullanacak, sonra bıkınca da kirli bir mendil gibi fırlatıp atacaktı. Neticenin böyle tecelli edeceğinden hiç kuşkusu yoktu Nazan'ın ama zerrece umurunda değildi. Hüseyin, her istediğini mutlulukla, itirazsız kabul eden, köle gibi itaatkâr, kişiliksiz zavallı bir kadın avladığını sanıyordu. Oysa ava giderken avlanan asıl Hüseyin'di. Bu kaba saba adam ona ne verdiğinin bilincinde değildi henüz. Tekrar Ayşe'yi düşünmeye başladı.

Kız kardeşi başına problem olacaktı. Bir an ona açılmayı, tüm gerçekleri anlatmayı geçirdi aklından. O zaman müthiş rahatlayacaktı; hesap vermek zorunda olacağı kimse kalmayacak, yaşamı çok daha renklenecek ve huzura kavuşacaktı. Lakin dar mantığı ve tutucu kişiliği ile Ayşe'nin kendisini anlaması imkânsızdı. Her şeyi berbat edebilirdi. Ona güvenemeyeceğini hissedince açılma fikrini hemen unuttu. Bir şekilde kardeşini ikna etmeyi başarmalıydı zira Hüseyin'den şimdilik kesinlikle vazgeçemezdi.

"Senin de başına iş açtım," diye mırıldandı Ayşe arabanın içinde.

"Saçmalama," diye karşılık verdi Belgin. "Hayatımın macerasını yaşıyorum." Sonra densiz bir açıklamada bulunduğunu hissederek durumu düzeltmeye kalkıştı. "Yani aslında Nazan abla için üzülüyorum, birkaç gece arabanın içinde oturup beklesek ne çıkar ki? Bir şeyimiz mi eksilir? Hem fena mı, beklerken uzun uzun sohbet ederiz seninle."

"Umarım sıkılmazsın" diye söylendi Nazan. "Bu bekleyiş sandığın kadar kolay olamayacak."

"Hiç umrumda değil. Yalnız sokağın bu ucunda durmakla pek iyi yapmadık sanırım, baksana apartman girişine bir hayli mesafeliyiz. Giren çıkanı rahat göremeyeceğiz."

"Biliyorum, acele etme," dedi Ayşe. "Ablam on dakikaya kadar eve döner. Daima yolun diğer tarafından giriş yapar. Koyun gibidir, trafikte hep bellediği yönü takip eder. Şimdilik biraz uzak duralım, kazara bizi görürse hapı yutarız, bütün planlarımız yatar. O içeriye girsin, sonra apartmanı daha iyi gözleyeceğimiz bir yere park ederiz arabayı."

"Tamam, anladım," diye fısıldadı Belgin.

İkisinin de gözleri sokağın sonundaki girişteydi. Belli etmemeye çalışıyorlardı ama ikisi de biraz gergin ve sinirliydiler. Ayşe bu bekleyişi daha evvelde yaptığından biraz daha deneyimliydi sanki. Belgin ikide bir kolundaki saatine göz atıyordu.

"Gecikti, değil mi?" diye fısıldadı.

"Gelir, merak etme. Tam bir ev kuşu oldu. Hiçbir yerde oyalanmıyor ki. Olsa olsa trafiğe takılmıştır, malum en sıkışık saatler."

Sustular. Gözleri yolda, bekleyişe devam ettiler. Sokağa giren arabayı ilk Ayşe fark etmişti. "Geliyor işte," diye mırıldandı. "Bu onun arabası."

Belgin gözlerini kısıp baktı, sonra aradaki onca mesafeye rağmen sanki görülecekmiş gibi hafifçe koltuğunda kaydı.

Ayşe daha cesur ve dikkatle arabasını evinin önüne park edip inen ablasını izliyordu. Kızgın bir sesle homurdandı. "Şuna bak! Alışverişe gitmiş. Bagajdan dolu poşetler çıkarıyor. Anlaşılan yine o herife ziyafet çekecek."

"O kadar peşin hükümlü olma. Kadıncağız evine de yiyecek almayacak mı yani? İş çıkışı markete uğrayamaz mı?"

Ayşe söylenmeye devam etti.

"Sen onu bilmezsin. Alışverişini daima cumartesi günleri yapar. Tanımaz mıyım bunca yıllık kardeşimi? Çoğu zaman da beraber çıkarız. Kesin benden gizli o herifin sevdiği şeyleri almıştır şimdi, beraber çıksak sorarım tabii bunları niye alıyorsun diye, açıklayamayacağı içinde tek başına markete uğramış. Garanti mezeler, içkiler almıştır o serseriye."

"Ayşe! Yapma yahu! Günahını alma Nazan ablanın... Seninkiler şimdilik hep bir varsayım. Hele bekle biraz, önce emin ol, sonra böyle konuş. Ayıp ediyorsun valla. Kadıncağız günahsızsa nasıl yüzüne bakacaksın?" "Hadi oradan, güldürme beni. Ben tanımaz mıyım ablamı. Bu gece eve eli dolu poşetlerle geldiğini göre fazla beklemeyeceğiz anlaşılan. O herif rahat bu gece de damlayacak." Belgin sustu. Arkadaşı haklı olabilirdi...

Ruhundaki kıpırtılar daha mesai saatinin bitimine bir saat varken başlamıştı Nazan'da. Hemen hemen her akşam aynı şeyler oluyor, belirli bir saatten sonra genç kadın adeta çalıştığı ortamdan, insanlardan kopuyor, zihni, duyguları, istekleri sadece Hüseyin'in kendisine verdiği hazza odaklanıyordu.

Son gecenin zevki beynine hücum etti birden. Elinde olmadan hafifçe ürperdi. Arzu nöbetleri bazen daha da şiddetleniyor, ağlamalara inlemelere kadar varabiliyordu. Bu tür bir nöbete iş yerinde kapılmak istemezdi; aceleyle bileğindeki saate bir göz attı. Mesainin bitimine daha kırk beş dakika vardı. Daha şimdiden kasıklarının arasında, göğüslerinde sızılar hissetmeye başlamıştı bile.

Dün gece Hüseyin gelmemişti. Umarım bu gece gelir, diye düşündü. Aksi halde bu gecenin çok zor geçeceğini biliyordu. Masasından kalktı, önündeki evrakları olduğu gibi bıraktı, daha fazla kalamazdı burada. Çantasını kapıp, paltosunu sırtına geçirdi. Sekreterinin odasına geçtiğinde, kızın merakla ona baktığını gördü. Her halde mesainin bitimine henüz bir saate yakın zaman olduğunu aklından geçiriyordu. Nazan aceleyle bir yalan uydurdu.

"Fatma," dedi. "Dişçiye randevum var. Geç kaldım. Patron beni ararsa dişçiye yetişmek için erken çıktığımı söylersin."

"Tabii, Nazan Hanım," dedi kız. Ama dişlerini tedavi ettirdiğini hiç bilmiyordu.

Nazan soğuk havaya çıkınca derin derin soluklar aldı. Evinin haricinde bu tür krizlere kapılmak istemiyordu.

Kendini uyuşturucu bağımlılarına benzetti. Şiddetle sevişmek, çiftleşmek istiyordu...

Garip bir duyguydu bu; bir yandan benliğini saran hayvani isteklerini kontrol altına alamamanın sıkıntı ve moral çöküklüğü, diğer yandan da önüne geçemediği zevke bir an önce erişme heyecanının dayanılmaz varlığı. Daima bir ikilem içinde kalıyordu.

Yapacağı pek bir şey yoktu.

Serin havayı derin nefeslerle ciğerlerine doldurdu. Sonra arabasını alıp evine yollandı.

Tek dileği, artık tüm yaşamını etkileyen erkeği Hüseyin'in bu gece gelmesiydi. Gelir, diye mırıldandı kendi kendine. O da kendisinden memnundu. Tüm varlığıyla ona teslim oluyordu. Sevişirken hiçbir tabu ve yasak tanımıyorlardı. Hüseyin'in her türlü isteğine hiç itirazsız karşılık veriyordu. Bir zamanlar nefretle düşündüğü, kadının aşağılandığını sandığı şeylerden şimdi zevk alır hale gelmişti.

Arabasını bir süpermarketin önünde durdurdu. İçeriye girip alışveriş yapmaya başladı. Bundan sonra Hüseyin'in ani ziyaretleri karşısında hazırlıklı olmalıydı. Erkeği artık yemeğe de geliyordu. İki şişe büyük rakı, çeşitli mezeler, daha doğrusu normal zamanlarda almayı aklının köşesinden bile geçirmediği envai çeşit yiyecekleri toparlayıp servis arabasına doldurdu. Kasalara doğru ilerlerken hâlâ gözüne çarpacak değişik şeyler arıyordu. Onu hoşnut etmek için elinden geleni yapmalıydı. Ama zevkleri ve beğendiği şeyler hakkında hiç bilgisi yoktu henüz. Son gece bile o kadar az şey konuşabilmişlerdi ki. Marketten çıktığında Nazan mutluydu.

Geleceğini sandığı nöbeti de atlatmıştı. Kasıklarının arası hâlâ zonkluyordu ama buna dayanabilirdi. Hem bu gece Hüseyin'in geleceğine bütün kalbiyle inanıyordu.

Evine vardı. Arabanın bagajına yerleştirdiği poşetleri çıkarıp merdivenlere doğru yürüdü. Aklı fikri dairesindeydi. Hüseyin'i içerde beklerken görürse hiç şaşmayacaktı. Ama beyni erkeği ile meşgulken sokağın nihayetinde, onun gelişini bekleyen kardeşi ile Belgin'in pusuya yatmış olabilecekleri düşünmek zihninin ucundan bile geçmemişti...

"Kaçta gelir acaba bu adam?" diye sordu Belgin.

"Ne bileyim? Hiçbir fikrim yok. Ama daha bu saatlerde geleceğini hiç sanmam. Tam akşam saati, apartmana giren çıkan çok. Ablam mutlaka tembih etmiştir o serseriye, dikkatli ol, kimseye görünme diye. Ne de olsa

dul ve yalnız yaşayan bir kadın. Dedikodu çıkmasını istemez. Bilirim onu. Aklımın ermediği de bu zaten. Nazan mazbut bir kadındır, maceradan kaçınır, laf edilmesini istemez ama sonra gider en olmayacak birine kendini kaptırır."

Belgin homurdandı.

"Yine yorumlara kalkışma. Bekleyelim bakalım, göreceğiz.

Nazan evine girdikten sonra sokağın öbür ucunda duran arabayı hareket ettirmişler, Nazan'ın apartman girişini çok iyi görebilen bir yere getirerek kaldırımın kenarına park etmişlerdi. İki arkadaş tedarikliydiler. O gün öğleden sonra Ayşe işinden erken çıkmış evine giderek bir termosa çay doldurmuş, gece bekleyiş sırasında yemek için sandviçler hazırlamış, krakerler, meyve suları, hatta kuruyemişler bile almıştı yanma. Daha önceki tecrübesiyle arabanın içinde saatlerce beklemenin ne kadar zor ve sıkıcı olduğunu biliyordu. Belgin birden hatırlamış gibi sordu.

"Yahu bu apartmanın başka girişi var mı?"

Ayşe hemen karşılık verdi.

"Yok."

"Emin misin?"

"Tabii. Baksana, bitişik nizam evler, nereden girilecek başka?" Sustu Belgin. Ama sonra dayanamadı.

"Bana kalırsa bu meçhul ziyaretçiyi, tabii öyle biri varsa, fazla beklemeyeceğiz."

"Neden?"

"Ablan elleri yüklü döndü. Neyi gösterir bu, yemeğe birini beklediğini, değil mi?"

Ayşe acı bir şekilde gülümsedi.

"Hizaya geliyorsun nihayet. Haklı olduğumu sen de kabul ettin, değil mi?"

Belgin daha aklına yeni geliyormuş gibi düşünceli bir şekilde homurdandı.

"İyi hoş da, biz bu adamı nasıl nasıl tanıyacağız yahu? Hiç görmedik ki. Oturup beklemeye başladık ama kimi beklediğimizi bilmiyoruz. Apartmana giren çıkan bir sürü insan olacak, her gördüğümüz şüpheli mi yani?"

Ayşe kızgın kızgın arkadaşına baktı.

"Bazen gerçekten saçmalıyorsun Belgin."

"Ne bozuluyorsun yahu? Yalan mı? Adamı tanımıyoruz."

"Ben anlarım."

"İyi de, nasıl?"

"Tipini gözümde canlandırıp hayal ediyorum. İddiaya varım, onu ilk görüşte tanıyacağım. Orta boylu, tıknaz, şık giyimli ama giydiklerini hiç gösteremeyen, sıradan biri olacaktır."

Belgin kendini tutamayarak yine gülümsedi. "Nereden vardın bu kanaate?"

"Ablamı bilmez miyim ayol? Nerede böyle tipsiz, boktan biri varsa gider onu bulur."

Belgin'in yüzündeki tebessüm yine kayboldu. Kuşkulu bir sesle mırıldandı.

"Ayşe!"

"Ne var?"

"Yahu bu bizim yaptığımız doğru mu, ben hâlâ kuşkuluyum. Ne olursa olsun bu ablanın tercihi, onun özel hayatına burnumuzu sokuyoruz gibi geliyor bana. Ne dersin? Hakkımız var mı buna, ha?"

Ayşe kaşlarını çatarak arkadaşına baktı.

"Yine başa mı dönüyoruz? Bu konuyu daha önce konuşmuştuk. İstemiyorsan çekilebilirsin, sana ısrar edecek değilim."

"Bozulma hemen," diye söylendi Belgin. "Ama bana öyle geliyor ki... "

Genç kız birden sustu. Apartmana doğru yaklaşan birine gözü takılmıştı.

"Bak," diye fısıldadı kısık sesle. "Şu gelene dikkat et. Kısa boylu tıknaz adama." Ayşe hiç ilgilenmedi.

"O değil. O apartman yöneticisi Rahmi Bey. Tanırım onu."

"Ama tarifine tam uyuyor, baksana."

"Aman Belgin, adam evli barklı, torun torba sahibi birisi. Ablama askıntı olacak değil ya... "

Belgin tatmin olmamış gibi homurdanmaya devam etti.

"Sen asıl öylelerinden kork. Hem bana ne demiştin, ablan kendisine tecavüz eden adamın eve nasıl girdiğini bir türlü açıklayamamış sana."

"Yani?" .

"Adam yönetici diyorsun, Hm bilir belki bir şekilde ablan ona anahtar vermiştir. Burası adamın da evi, dikkat çekmeden ablanın dairesine girebilir."

"Olmaz öyle şey. Rahmi Bey o tıynette biri değildir. Hiç sanmam. Zaten kılıbık, sessiz, sünepenin tekidir. Aynı apartmanda bir komşusuna asılmasına hiç ihtimal vermem. Geç onu bir kalemde. Yakalanırsa çıkacak skandaldan korkar." Belgin diretti.

"Ama Nazan abla da ifadene göre böyle bir skandaldan korkuyor, baksana sana bile açıklayamıyor durumu. Ayrıca işinden çıkar çıkmaz da hep evine döndüğünü söylüyorsun; bu kişi apartman sakinlerinden biri olamaz mı yani?"

Ayşe kısa bir tereddüt geçirdi.

Ama ablasının ilişki kurduğu kişinin gümrük komisyoncusu Rahmi Bey olacağını hiç mi hiç sanmıyordu... Kilidi çevirdi, dairesinin kapısını hafifçe itip önce salona baktı Nazan. İçinden bir his Hüseyin'i orada oturmuş beklerken bulacağını söylüyordu. Artık yeni bir devreye girmişlerdi; erkeği sadece karanlıkta yatak odasının gölgelerinde birden beliren biri değil, masaya birlikte oturup içki içtikleri sevgili haline gelmişti. Salonda onu bulamamak Nazan'ın içinde hafif bir hüzün yarattı. Ama daha çok erken sayılırdı, gelebilirdi. Yine de emin olmak için daire kapısını kapatır kapatmaz elindeki poşetleri oraya bırakıp doğru yatak odasına yollandı. Şayet Hüseyin'i yatağın içinde soyunmuş kendisini beklerken bulursa hiç şaşmayacaktı. Yatak odasında da yoktu erkeği. Gelmemişti henüz...

İçindeki hüzün biraz daha yoğunlaşır gibi oldu. Kasık arasındaki sancı hâlâ tamamen geçmemişti. Morali bozulmadı ama, bu gece ziyaretine geleceğine inanıyordu. Hemen soyunmaya başlayıp, işe giderken giydiği kıyafetlerini üstünden çıkardı. Gardırobunu açıp sırtına ne geçireceğini düşündü bir an. Erkeğinin tahrik edici giysilerle dolaşmasından zevk aldığını biliyordu. Daha şimdiden baby-doll'ünü giyecek hali yoktu tabii. Eşyalarını karıştırdı, yıllardır artık giymediği mini eteklerinden birini buldu. Hah, bu uygun işte, diye mırıldandı içinden. Hemen giydi. Aynadaki görüntüsüne bakarken zevkle gülümsedi. Yıllardır giymeyip bir yere tıktığı için eteklik biraz buruşuktu ama aldırmadı, üzerindeki buruşuklukları elleriyle açmaya çalıştı. Epey kısaydı ama düzgün bacaklarını görünce ütüsüzlüğüne hiç aldırmadı; önemli olan bu yaşta bile taş gibi görüntü verdiğiydi. Aynadaki görüntüsünü keyifle izledi.

Sonra aklına pembe kazağı geldi. V yaka kazağı göğüs dekoltesini fazla açık bıraktığı için onu da uzun zamandır giymiyordu. Sutyenini çıkardı önce, kazağı başından geçirdi ve aşağı çekiştirdi biraz. Göğüslerine baktı. Meme ayrımı derin bir dekolte veriyordu. Bir içim su olmuştu.

Hüseyin'in görür görmez aklı gidecekti. Dekolte giysilerin erkeği tam çıplaklıktan daha fazla tahrik ettiğini bilirdi. Topuklu terliklerini aradı, bulup ayağına geçirdi. Saçlarını aynanın karşısında biraz fırçaladı sonra hazır olduğuna inanarak yatak odasından çıktı.

Kapının önüne bıraktığı poşetleri alarak mutfağa girdi. Aldığı yiyecekleri dolaba yerleştirmeye başladı. Kendini dinç ve on yaş daha gençleşmiş gibi hissediyordu. Dolu dolu tatmin duygusu harika bir şeydi; bunca yıllık yaşamında neler kaybettiğini, yıllarının nasıl boş ve yetersiz geçtiğini şimdi daha iyi kavrıyordu. Mutfaktaki işi bitince salona geçti. Pek alışık olmamasına rağmen canı bir sigara çekti; marketten Hüseyin'in kullandığını gördüğü beş paket Camel sigarası almıştı.

Birini açıp sigara tellendirdi. Dumanı ciğerlerine çekti. Uzun zamandır nikotinden böylesine zevk aldığını hatırlamıyordu. Duvardaki saate bir göz attı, yedi buçuk olmuştu.

Bu gece Hüseyin'in geleceğine öylesine inanmıştı ki, bir an yoksa gelmeyebilir mi, diye düşününce keyfi kaçar gibi oldu.

Ona ihtiyacı vardı. Tamamen fiziksel bir ihtiyaç, mutlak hayvani arzularının tatmini gereksinimi...

Bunu daha önce de düşünmüştü; ona olan bağımlılığı sadece şehvete dayanıyordu. Kesinlikle başka bir şey değildi. Onunla her an sevişebilirdi ama hepsi o kadar.

Kaba saba, hoyrat, cinsel gücünden başka hiçbir niteliği olmayan biriydi Hüseyin; asla hayatı başka amaçlarla paylaşamayacağı biri. Ama Nazan'ın başka amacı yoktu ki zaten. Tek isteği doyum bilmeyen arzularının tatmini idi. Yine bir an ürker gibi oldu.

Bu adama olan zaafının tehlikeli olduğunun bilincindeydi. Bir tür bağımlılık yaratmıştı kendinde. Ne kadar sürdürebilirdi bu ilişkiyi? Önünde sonunda noktalanmaya mahkûm bir münasebetti. Şimdilik vazgeçemezdi ama daha sonra ne olacaktı? Hele iş aleniyete dökülürse rezil olması işten değildi.

Sigarasını söndürdü. Bunu tasavvur etmek dahi istemiyordu. Zihnini böyle olumsuz düşüncelerle meşgul etmemeliydi. Şu an tek isteği erkeğinin yanı başında olmasıydı...

Ayşe neredeydi acaba şimdi? Bugün sabahleyin işten çok kısa bir telefon konuşması yapmışlardı sadece. Bu kız mutlaka bir şeylerden şüpheleniyordu, o sabah yemek sofrasını gördükten sonra tavır ve davranışları da değişmişti, daha ilgisiz davranıyor eskisi kadar üstüne düşmüyordu artık. Gerçi olayın üstünden iki gün geçmişti ama kardeşini tanırdı, fırtınadan önceki ürpertici sessizliğe benziyordu davranışı; her an karşısına geçebilir, kuşkularını zehir zemberek bir ifadeyle açığa vurabilirdi.

Gerçi kardeşini çok severdi ama bir an kapıldığı düşüncelerden de irkilmekten kendini alamadı. Ne söylerse söylesin, Hüseyin'in varlığını öğrenirse öğrensin, umurunda değildi. Hiçbir gücün mutluluğunu engellemesine izin vermeyecekti...

Ertesi sabah baş ağrısı ile uyandı Ayşe. Berbat bir gece geçirmişti. Dün gece saat bire kadar Belgin'in arabasında oturup Nazan'ın meçhul sevgilisini beklemişlerdi. Ama adam gelmemişti. Hatta koca apartmana ev sakinlerinden başka tek bir kişi bile gelmemişti. Sabır ve metanet gerektiğini biliyordu genç kız. Ablasının selameti için elinden geleni yapmaya ve onu içine bulaştığı bu çirkin çirkef çukurundan çekip çıkarmaya kararlıydı.

İsteksizce yatağından kalkıp giyinmeye başladı. Gece bir ara Belgin tutturmuş, neden sadece hep adamın Nazan'ın evine geldiğinden kuşkulandığını, pekâlâ da Nazan'ın da dışarıda bir yerde adamla buluşabileceğinden dem vurmuştu. Aslında pek de yabana atılacak bir fikir değildi yani, nitekim gece boyunca bir yandan şüpheli birinin apartmana girmesini beklerlerken, diğer yandan da her an Nazan'ın dışarıya çıkabileceği ihtimaliyle onun da çıkışını gözetleyip durmuşlardı. Ama ne Nazan dışarıya çıkmıştı ne de gelen olmuştu.

Ayşe işi sonuna kadar götürmeye kararlıydı, bir yanda da hem üzülüyor hem de utanıyordu. Hatta daha ilk gecenin sonunda Belgin'i bu işe bulaştırdığı için pişman olmaya bile başlamıştı. Gerçi Belgin iyi ve güvenilir bir dosttu, ondan saklısı gizlisi olmazdı ama ne olursa olsun, bu durum onun indinde gittikçe çirkinleşen bir aile skandalına dönüşmekteydi.

Ablasının toplumun cevaz vermediği birtakım naneler yediğine inanıyordu. Aklını karıştıran konulardan biri de buydu zaten. Nazan erkek düşkünü, macera peşinde koşan biri değildi; öyle olsa bunu ilk önce o sezinlerdi. Kardeşini yeterince tanıyacak kadar içli dışlıydılar; hayatına şu veya bu şekilde bir erkek girse, ya da birine sevdalansa ablası hemen kendisine anlatırdı. Velev ki Ayşe bu ilişkiyi tasvip etmese bile.

Nazan ilk defa sessiz kalıyor, hayatına giren birisinden hiç söz etmiyordu kendine. Nedendi acaba?

Kardeşinin ilişkisini onaylamayacağından bu kadar emin miydi? O takdirde mutlaka esaslı bir nedeni olmalıydı. Nazan bu denli peşin hükümle hareket ettiğine göre meçhul sevgili ipe sapa gelmez bir serseri, düzenbaz, hatta belki sabıkalı olamaz mıydı?

Evden çıkarken aklı hâlâ bu konudaydı. Zihnini zorluyor, ilişkinin ne zaman başladığını bulmaya çalışıyordu. O tecavüz gecesine kadar ablasının

yaşamında dikkat çekici hiçbir değişiklik hissetmemişti. İki kardeşin münasebeti tamamen normal seyrediyordu, sık sık buluşuyorlar, geziyor, birlikte eğleniyorlardı. Tüm değişiklik o geceyle birlikte başlamıştı. Önceleri Ayşe bunu gayet normal karşılamış, Nazan'ın ruhi bir çöküntüye uğrayarak içine kapanmasını anlayışla karşılamıştı. Ama daha sonra ablasındaki değişimleri gözlemleyince bunun bir çöküntü olmadığını, bilakis hayata daha sıkı sıkıya sarıldığını fakat insanlardan ve özellikle kardeşinden kaçmaya başladığını hissetmişti.

Ayşe'nin aklının almadığı da buydu. İnsan kendisine zorla ve feci bir şekilde tecavüz eden adama ilgi duyabilir miydi? Bu kesinlikle normal bir şey değildi. O geceyi düşündükçe kendi tecavüze uğramış gibi ürperiyordu. Nazan'ın yerinde kendi olsa, hiçbir şeyi iplemez önce polise başvurur, intikam ateşiyle yanıp tutuşurdu. Oysa Nazan ne yapmıştı? Adamla ilişki kurmaya kalkışmış, ya da adamın tekrar ziyaretinden hiç de müteessir olmamıştı. Bunu mantığı bir türlü kabul etmiyordu.

İşyerine gelince düşüncelerinden bir nebze olsun sıyrıldı ve başka şeylerle meşgul olmaya başladı. Belgin'i de merak ediyordu, ona bir telefon açmak istedi ama vakti olmadı, odası gelip gidenlerle doluydu. Bir ara patronu onu yeni aldıkları bir teklifin detayları üzerinde müzakere için odasına çağırdı. Ayşe, patronun odasından çıkınca Belgin'i ararım, diye düşündü. Bu arada ablası da onu aramak zahmetine katlanmamıştı henüz.

Patronu ile bir saate yakın proje üzerinde tartıştılar. Odasına geldiğinde kafası kazan gibi olmuştu. Aslında işine de kendini veremiyor, endişeleri doğru düzgün düşünmesine mani oluyordu.

Masasının başına geçerken Nazan'ı aramayacağım diye, homurdandı. Ama hemen Belgin'e bir telefon açacaktı. Masasının üstündeki telefonda tam o sırada çalmaya başladı. Genç kız içine doğmuş gibi arayanın Belgin olduğunu sandı. Oysa onu bir sürpriz bekliyordu. Ahizeyi kaldırıp, "Efendim?" dedi.

"İyi günler Ayşe. Ben Hakan... Hakan Sözer."

Ayşe bir an afallamıştı; ondan bir telefon beklemiyordu, hele tam şu sırada.

Neyse ki çabuk toparladı kendini.

"Merhaba Hakan. Nasılsın bakalım?"

"Sağol. Ben iyiyim, ya sen?"

"İdare ediyoruz işte."

"İşler nasıl?"

"Şu sıralar biraz kesat, malum. Çoğu zaman boş oturuyoruz."

Ayşe hem konuşuyor hem de bu beklenmedik telefonun neden geldiğini düşünüyordu. Gerçi Hakan'la bir merhabası vardı, birkaç konsere ve tiyatroya gitmişlerdi ama hep arkadaş topluluğu olarak. Onunla yalnız hiç çıkmamıştı. Belki de sadece bir dost olarak arıyordu.

"Nazan Hanım nasıl?"

Bu soru üzerine Ayşe birden uyandı ve heyecanlandı. Galiba Hakan'ın arayış nedenini şimdi anlamıştı. Geçenlerde ki o partiyi anımsadı. Genç reklamcı bütün gece hep ablasıyla konuşmuştu. Bozuntuya vermedi.

"İyidir o da," dedi.

"Ablan çok duygusal bir insana benziyor."

"Haklısın, öyledir."

"Doğrusu kendisini tekrar aramak, halini hatırını sormak isterdim. O gece partide beni çok etkilemişti."

Ayşe bir an heyecandan yutkundu. Bu beklenmedik bir gelişmeydi. Nazan o gece çok içine kapanık ve asık yüzlüydü. Genç reklamcıya pek yüz vermediğini gayet iyi hatırlıyordu.

"Tabii, neden olmasın. Umarım o da memnun olur."

Hakan biraz çekingen bir sesle mırıldandı.

"Şey... seni rahatsız etmemin sebebi de bu."

"Ne?"

"Ablanı aramak istiyorum ama telefonunu bilmiyorum."

"Numarasını sana vereyim."

İkisi de rahat birer nefes aldılar. Ayşe'nin içini bir sevinç dalgası dahi kapladı. Bu planı daha önce Belgin'le yapmışlar ama daha sonra tutmadığını görmüşlerdi. Nazan, Hakan'a soğuk ve ilgisiz davranmıştı.

Ayşe bir solukta Nazan'ın hem iş hem de cep telefonunun numarasını verdi.

"Ara," dedi sonra.

"Rahatsız etmiş olmam, değil mi?"

"Neden rahatsız edeceksin ki?"

"Teşekkür ederim, Ayşe."

Genç kız telefonu kapattığında içinde yeni ümit parıltıları belirmişti. Keşke, diye fısıldadı içinden. Keşke Nazan ona ilgi duysa ve bir arkadaşlığın ilk tohumları atılsaydı. Reklamcı her bakımdan mükemmel bir insandı. Ama ablasına güvenemiyordu. Hemen telefona sarılıp Belgin'i aradı.

Hakan, Nazan'a telefon ettiğinde saat öğleden sonra üçe geliyordu. Reseptörü kaldıran Nazan, "Buyrun efendim," diye mırıldanmıştı.

"Ben Hakan Sözer. Umarım beni hatırlıyorsunuzdur."

Nazan irkildi birden. Hatırlamasına hatırlamıştı tabii, sarışın, yakışıklı reklam ajansı sahibini ama niye aradığını anlamamıştı. Belgin'in evinde bir süre sohbet etmişler, daha doğrusu o kalabalık grupta sadece ikisi birbiriyle konuşmuştu. Adamın niyetinin yakınlaşmak olduğunu pek sanmıyordu. Yanılmıyorsa bu Ayşe ile Belgin'in çevirdikleri müşterek bir dolaptı. Kardeşi o partiye de sırf reklamcı ile tanışması için götürmüştü onu. İçinden gülümsedi; şu Ayşe mücadeleden asla vazgeçmezdi; şimdi de başına bu adamı sarmaya çalışıyordu. Nazan bozuntuya vermedi.

"Hatırlamaz olur muyum hiç? Ne güzel sohbet etmiştik. Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim Nazan Hanım. Ya siz nasılsınız?"

"Bildiğiniz gibi işte."

Genç adam kısa bir duraklamadan sonra devam etti.

"Sizi aramayı, halinizi hatırınızı sormayı çok istedim. Siz değişik mizaçta, farklı bir insansınız. O halinizle de partideki insanlardan farklı kimliğinizle beni çok etkilemiştiniz. Ama bir türlü cesaret edip arayamadım. Oysa birlikte bir yemeğe çıkıp yarım kalan sohbetimizi derinleştirmeyi öylesine isterdim ki."

"Çok naziksiniz," diye mırıldandı Nazan.

"Ne dersiniz, birlikte bir yemeğe çıkabilir miyiz?"

Nazan da kısa bir tereddüt geçirdi. Yaşamında Hüseyin olmasa bu teklife balıklama atlar, hemen kabul ederdi. Lâkin benliğinden yükselen itiraz salvosu daveti asla kabul etmemesini söylüyordu. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi Hakan Sözer'in ne kadar samimi olduğunu henüz kestirememesiydi; adamın Ayşe ile değilse de Belgin'le eski bir dostluğu olduğunu biliyordu. Acaba Belgin adama kendisine yaklaşması, arkadaşlık kurması gibi bir telkinde bulunmuş muydu? Bu anlamda hiçbir erkeğin kendisine yaklaşmasına izin vermezdi, hele acıyarak, yardıma muhtaç gibi dostluk kurmak için yakınlaşmaya asla. İkinci neden ise yeni bir flörte adım atmak Hüseyin'e ihanet gibi gelmişti genç kadına. Bunu da yapamazdı. Garip bir tedirginlik içinde kaldı.

Kendi beyninde ileri sürdüğü iki neden de aslında pek geçerli değildi. Hakan Bey, Belgin'e ne kadar yakın olursa olsun, sırf hatır için bir kadınla arkadaşlık kurmaya kalkışacak tıynette bir adama benzemiyordu. Belki de Ayşe'nin de, Belgin'in de günahını alıyordu. Onunla bir yemeğe çıkmasının ise Hüseyin'e ihanet olacağı savı, sadece komikti. Hüseyin kimdi ki? Ne sıfatı vardı. Son geceye kadar adını bile bilmiyordu. Ama hayretle şunu fark etti; Hakan'la çıkmak istemiyordu, sebebi ne olursa olsun... Yine de yakışıklı reklamcıyı kırmak istemedi.

"Tabii, zevkle," dedi. "Neden olmasın."

Hattın öbür ucundaki adamın sevindiğini hissetmişti. Ama ne yazık ki bu henüz erken bir sevinçti. Hakan Sözer umduğunu bulamayacaktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Hakan. "Akşam sizi nereden alayım?"

"Akşam mı?"

Nazan soruyu kasıtlı sormuştu. Pek tabiidir ki, reklamcının bir akşam yemeği düşlediğinin farkındaydı ama ona bu şansı vermeye hiç niyeti yoktu.

"Sizce akşam yemeği daha münasip değil mi?"

"Hayır. Ben bir öğle yemeğini tercih ederim."

Adamın durakladığını hissetmişti yine. Şaşıracağını sanmıştı ama Hakan hemen cevap verdi.

"Siz nasıl uygun görürseniz Nazan Hanım. Yarın on ikide The Marmara'nın lobisinde sizi bekleyeyim mi?"

"Tamam, anlaştık. Orada olacağım."

Nazan telefonu kapatırken içinden kıs kıs gülüyordu. Şayet bu Ayşe ile Belginin tertip ettikleri bir oyunsa, onlara iyi bir ders verecekti. Yok onların değil de, sadece Hakan Sözer'in yakınlaşma isteği ise, ona da bir iş toplantısının muhabbetinden fazlasını vermeyecekti. Hınzırca gülümsemeye devam etti. İlk ihtimal daha güçlüydü; yoksa genç reklamcı telefon numarasını nereden bulabilirdi ki?

Saat beşe doğru kardeşini aradı Nazan. O oyun oynuyorsa, kendisi de aynı şekilde karşılık verecekti. Ayşe'nin sesi biraz soğuk ve ilgisiz gelmişti sanki. Akıllım, diye söylendi içinden; sanki evinde gördüğü o dağınık sofra olayından sonra üstü kapalı bir kırgınlık ve protesto sergiliyordu. Hiç anlamazmış gibi davrandı.

"Merhaba tatlım," diye mırıldandı. "Sana sürpriz bir haberim var."

Ayşe soğuk bir şekilde karşılık verdi.

"Öyle mi?"

Ayşe'yi tanımaz mıydı, bir başka zaman olsa, heyecanlanır, üstüne düşer, o sürpriz haberin ne olduğunu öğrenmek için makineli tüfek gibi birbiri ardına sorular sorardı. Şimdi isteksiz ve ilgisiz davranıyordu.

"Merak etmiyor musun ne olduğunu?"

"Söyle de anlayalım bakalım."

"Bir yemek daveti aldım."

Ayşe gerçekten duraklar gibi olmuştu bu defa. Her şeye rağmen kardeşine kızamıyor, hınzır, nasıl da numara yapıyor, diye düşünüyordu. Hakan'a telefon numarasını onun verdiğine adı gibi emindi.

"Hakan Sözer'den mi?" diye sordu Ayşe.

"Evet. Nasıl tahmin ettin?"

"Sabahleyin beni aradı. Senin telefon numaranı istedi benden. Ben de sana sormadan verdim. Hata mı ettim yoksa?"

Nazan bir iki saniye düşündü.

Ayşe doğru mu söylüyordu acaba? Hakan Sözer kendi isteğiyle mi aramıştı Ayşe'yi. Bir an emin olamadı. Nasıl olsa kokusu çıkar bu işin diye düşündü.

"Yoo, niye hata etmiş olacaksın ki?"

"Bilmem, seni partide onunla tanıştırdığım için söylenip durmuştun da."

"Yok canım, o kadar da değil. Hakan bey kibar birine benziyor."

Ayşe kuşkuyla sordu.

"Davetini kabul ettin mi?"

"Ettim tabii. Ne var ki, niye reddedeyim?"

Ayşe, bunun cevabını asıl sen bilirsin diyecekti ki kendini zor tuttu. Pişmiş aşa su katmak istemiyordu.

Telefonu kapattıktan sonra da, inşallah ondan hoşlanır diye dualar etmeye başladı içinden.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Ayşe, o gece ablasının evine uğrayıp uğramamakta epey kararsız kaldı. İki kardeşin arasında hissedilir bir soğukluk oluşmuştu. İçki sofrasını gördüğü sabahtan beri ikisi de birbirine somurtuk, sinirli ve mesafeli duruyorlardı. Zaman zaman Ayşe'nin içinde de biraz fazla ileri gittiği düşüncesi yer etmeye başlamıştı. Ablası yetişkin bir kadındı, kendi özel hayatını dilediği gibi yaşayabilirdi, ona ne oluyordu. Ama Nazan'ın hayat boyunca yaşamına giren erkek seçimini hatırladıkça yine dayanamıyor, yeni bir hayal kırıklığına uğramaması için celallenip homurdanıyordu. Üstelik bu defa içinden gelen bir his Nazan'ın en kötü seçimi yaptığını söylüyordu. Bir kadını o hale sokan, vahşice saldıran, döven, hırpalayan erkekten ne hayır gelirdi ki? Asıl havsalasının alamadığı nokta, ablasının bu herife nasıl meyil ettiğiydi. Doğrusu adamı çok merak ediyordu; Nazan'ın adama fena halde bağlandığından emindi, hem öyle ki, sevgili kardeşini bile gözü görmez hale gelmişti.

Ayşe epey düşündü taşındı, o akşam da iş çıkışı Nazan'a uğramamaya karar verdi. Yarın giderim, diye düşündü. Hem yarın uğraması için ortada bir neden de vardı; Nazan'la Hakan yarın öğle yemeğinde buluşacaklardı. Aslına bakılırsa yemek davetine kendisi de şaşırmıştı biraz, Hakan'dan bunu beklemiyordu. Gerçi Belgin'le bir plan yapmışlar, Nazan'ın hayatına yeni bir erkeği sokmak için o daveti ayarlamışlardı ama seçtikleri özel biri yoktu, Hakan da bu adaylardan sadece biriydi. Planları biraz da kendiliğinden şekillenmiş, genç reklamcı Nazan'a ilgi duyarak yaklaşmıştı ama ikisi de Nazan'ın adama sıcak davranmadığını görmüşlerdi.

Ayşe fazla ümitli değildi. Ablasının huyunu suyunu iyi bilirdi; kesinlikle zamane kadını değildi o, ilgi duyduğu biri varsa, başka erkeklere yüz vermezdi. Bir ilişkiyi bitirmeden asla başka erkekle de görüşmez, yeni bir flörtün oluşmasına izin vermezdi. Kafası, mantalitesi, ruhu böyleydi.

O gece yine Belgin'le Nazan'ın kapısı önünde bekleyeceklerdi. Bu defa Ayşe gidip Belgin'i işyerinden aldı. Yanlarına nevalelerini düzenleyip poşetler içinde arabaya koydular. Rutin bekleyiş başlamıştı yine. O akşam, dünün aksine apartmana giren çıkan çok olmuştu. Kapı önünde beliren her insanı gördüklerinde çocuk gibi heyecanlanıyorlardı. Sonra da heyecanları çabuk sönüyordu, zira gelenlerin çoğu bekledikleri vasıfta kişiler çıkmıyordu. Ya yaşlı başlı çiftler geliyordu ya da çocuk yaşta yeni yetmeler. Bir ara saat on buçuğa doğru, iri kıyım, atletik yapılı bir genç belirdi kapının önünde, ikisi de dikkat kesildiler. Boyu bir seksen beşten fazlaydı. Önce gecenin karanlığında tam yaşını kestiremediler.

Bekledikleri kişi olabilirdi. Güçlü kuvvetli, iri yarı biri. Arabanın içinde nefeslerini tuttular. Gelenin fiziği, Ayşe'nin hayalinde yarattığı tipe pek uygun düşmüyordu ama adamın hoyrat davranışlarını hatırlayınca bunun mükemmelen bekledikleri kişi olabileceği ihtimali beyinlerinde belirdi. Fakat son anda delikanlının yüzünü sokak lambalarının ışığında seçebildiler.

Belgin mırıldandı.

"Ayol, bu çok genç be! Ya lise son sınıf talebesi, ya da üniversite öğrencisi. Beklediğimiz insan olamaz."

"Bence de," diye homurdandı Ayşe.

Belgin aralarındaki samimiyete güvenerek kendini tutamadı.

"Bana bak, sakın ablan sübyancı olmasın?"

Ayşe sinirlendi.

"Kes zevzekliği Belgin. Şakanın sırası değil şimdi. Bütün sinirlerim üzerimde zaten."

"Ne kızıyorsun be! Oğlanı görmedin mi, dalyan gibi çocuk. Valla benim karşıma çıksa doğrusu düşünürüm."

Ayşe ters ters arkadaşına baktı.

"Hasta mısın kızım sen? Delikanlılara bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum."

Belgin kıs kıs sırıttı, sustu sonra...

Onlar arabanın içinde beklerken Nazan da evinde düşüncelere boğulmuş bekliyordu. Galiba Hüseyin bu gece de gelmeyecekti, içine öyle doğuyordu. Ziyaretleri gayrı muntazamdı, hele bir keresinde on gün semtine uğramamıştı, iki akşam üst üste karşısında bulunca da dünyalar onun olmuştu. Oldukça karamsardı genç kadın. Tam bir muammanın içindeydi. Tutkuları dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı artık. Hüseyin tam bir saplantı olmuştu, gece gündüz aklından hiç çıkmıyordu, hatta öyle ki iş yerindeki performansını da eni konu etkilemişti. İşine kendini tam veremediğinden çok sık hatalar yapıyordu. Dün bu konuda patronuyla da biraz tartışmıştı ve işin kötü tarafı patronu yüzde yüz haklıydı.

Evin içinde can sıkıntısından patlıyordu. Normal yaşamında yalnızlığa alışkındı aslında ama şimdi hiçbir şey onu oyalayamıyordu. Gazete, dergi, kitap okuyamıyor, televizyon seyretmekten sıkılıyordu. Bu gidişata daha ne kadar tahammül edeceğini de bilmiyordu.

Yüzünden düşen bin parça durumunu değerlendirmeye çalışıyordu. Beynini meşgul eden o kadar sual vardı ki. Gerçekten hasta mıydı yoksa? Hayatının hiçbir döneminde cinselliğe bu kadar aç ve istekli olmamıştı. Hüseyin'le seviştiği zamanlarda eriştiği yüksek tatmin duygusu, onu doyuma eriştirip rahatlatacağına bilakis aksi oluyor, daha büyük bir açlıkla yeniden sevişmeyi arzuluyordu hep. Bunun hiç de normal olmadığının farkındaydı. Cinsel duyguları sanki devamlı körükleniyordu. Niye bu yaşına kadar içindeki bu tatminsizliği fark edememişti, sihir ve inanılmaz büyü Hüseyin'de miydi sadece? Karamsarlığı daha da arttı.

Bilinmezlik onu şiddetle ürkütüyordu. Bu adam tabla teslim kendini terk etmişti, daha ne yapabilirdi ki, ama yine de onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu körü körüne bağlılık onu korkutuyordu. Bu kadar keyfilik olmazdı, Hüseyin canı istediği zaman geliyor sonra günlerce ortadan kayboluyordu. Buna tahammül edemiyordu artık.

Başını koltuğun arkasına yasladı. İçi geçer gibi oldu, uyku bastırıyordu. Gözlerini kapadı ve koltuğun üzerinde şekerleme yapmaya başladı...

Belgin, Ayşe'yi dürttü.

"Bak, bak... Bir taksi durdu kapının önünde."

"Görüyorum," diye mırıldandı Ayşe.

İkisi de koltuklarında kıpırdanıp merakla taksiden inen adama bakmaya başladılar. İri yarı uzun boylu biriydi. Soğuğa rağmen sırtında palto yoktu. Taksiden iner inmez yıldırım hızıyla apartmanın ana girişinden içeriye dalmıştı.

Belgin yine sordu.

"Tanıyor musun bu adamı? Bina sakinlerinden biri mi?"

Ayşe dudaklarını büzdü, kısık sesle homurdandı.

"Tanımıyorum, zaten pek iyi de göremedim. Baksana yıldırım gibi içeri daldı."

"Ne dersin, o olabilir mi?"

Ayşe de huylanmıştı.

"Belki," diye mırıldandı. "Birazdan anlarız."

Belgin şaşkın şaşkın sordu.

"Nasıl?"

"Nazan'a bir telefon ederiz."

Hüseyin cebinden çıkardığı anahtarla bir gölge gibi dairenin kapısını açarak içeri süzüldü. Daha taksideyken Nazan'ın katının pencerelerine bakmış, ışıkların yanık olduğunu görmüştü ve uyanık olduğunu anlamıştı. Saat henüz gecenin onuydu.

Usulca salona bir göz attı. Nazan koltuğun üstünde uyukluyordu. Ağır ve sessiz adımlarla yaklaştı, tam koltuğun önünde durdu. Genç kadının biraz da kaykılarak uyukladığından başı yana kaymış ve dudakları aralanmıştı. Hüseyin arzuya kapılıp cinsel organını çıkararak yüzüne gözüne sürtmeye başladı. Özellikle de penisinin ucunu aralık dudaklarının üzerinde dolaştırıyordu. Derin bir uykuya dalmış olan Nazan gözlerini açmadı. Sadece hafifçe inledi. Bir şeyler mırıldandı ama ne söylediği belli olmuyordu. Genç kadın önceleri kendini ateşli bir rüyanın tam ortasında sanmıştı, sonra hayal ile gerçek arasında gidip geldi bir süre. Rüya görmediğini anlayınca da o zamana kadar tiksinerek kabullendiği şeyi şimdi

büyük bir şevk ve istekle yapmaya başladı. Zira erkeğinin bundan çok zevk aldığını biliyordu...

Yorgunluktan bitkin bir haldeydi Nazan. Fakat Hüseyin'in bu enerjiyi nereden bulduğunu hiçbir zaman anlayamıyordu ve anlayamayacaktı da. Gece boyunca kaç kere orgazma eriştiğini sayamamıştı. Hüseyin korkunç bir pompaydı. Güçlü bir motor. Saatlerce çalışabilirdi. Böylesini hiç görmemişti geç kadın. Kolunu kanadını kımıldatacak hali kalmamıştı.

Uyumak istiyordu artık, sadece kendinden geçip uyumak. Fakat erkeği içinden çıkmak bilmiyor, sanki bedenini saatlerdir hamur gibi yoğuran o değilmişçesine temposunu daha da şiddetlendiriyordu. Şimdi Nazan'ın önceleri kısık kısık olan inlemeleri hafif çığlıklara dönüşmüştü. Sonunda Hüseyin de yanına yatağa serildi.

Zirvelerde uçuyordu Nazan.

Gözleri sanki bir daha açılmayacak gibi kapandı. Uyuyor muydu, yoksa kendinden mi geçmişti belli değildi... Ama Hüseyin başını yastığa koyarken yakası açılmadık bir küfür savurdu. Sevişmeye başladıklarından bu yana münasebetsizin birisi belki de altıncı defa telefonu çaldırıyordu. Artık o da bitkin düşmese, telefonu açıp ana avrat düz gidecekti. Aldırmadı fazla, başını yastığa koydu ve horlamaya başladı...

"Açmıyor," diye homurdandı Ayşe. "Kasten açmıyor."

"Ne biliyorsun?"

"Baksana, salonun ışığı yanıyor. Belli ki uyumamış daha."

"Belki de uyuyakalmıştır," dedi Belgin.

"Işığı yanık bırakarak mı? Hadi canım sen de. Ablam öyle şey yapmaz, bilmez miyim?"

"İnsan hali yahu! Belki de telefonun sesini duymuyordun"

"Saf saf konuşma Belgin. Hâlâ onu korur gibisin."

Belgin önce sustu, sonra ürkerek mırıldandı.

"Yani o gelen adam, sertte beklediğimiz kişi mi?"

Ayşe hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"Sanırım o."

"Ne yapacağız şimdi?"

"Bekleyeceğiz."

"Neyi bekleyeceğiz?"

"Herifin evden çıkmasını tabii."

"Sonra?"

"Adamı takip edeceğiz."

Belgin işkilli bir şekilde yerinde kıpırdandı.

"Ya bizi fark ederse?"

"Etmez."

"Saçmalıyorsun Ayşe. Saat gecenin ikisi oldu. Sokaklar bomboş. Herif evden çıkınca peşine takıldığımızı fark etmez mi hiç? Boş sokaklarda arabayla peşine takılacağız, adam hemen uyanır, takip edildiğini anlar."

"Hiçbir şey anlamaz, sen işi bana bırak."

Sustu Belgin, ama beklemeleri bu noktaya gelince içini hafiften bir korku kaplamıştı; Ayşe çok gözü kara davranıyordu ve de delice bir cesaretle. Yanlarında bir erkek olsa bu kadar tedirgin olmazdı fakat iki genç kız arabanın içinde bile olsalar o iri yarı adama karşı ne yapabilirlerdi?

"Korkuyor musun?" diye sordu Ayşe. Belgin dürüst davrandı.

"Biraz."

"İstersen sen evine dön."

"Bu saatte yalnız mı? imkânsız."

"Ne ödleksin be! İstersen sana bir taksi çağırabilirim telefonla. Yakında bir taksi durağı var. İki dakikada gelirler."

"Ya sen ne yapacaksın?"

"Dedim ya, adamın çıkışını bekleyeceğim."

Belgin korkmasına rağmen, arkadaşını bu kritik anda yalnız bırakamayacağını anlamıştı. İsteksizce homurdandı.

"Ben de beklerim."

Yeniden sustular. Fakat Belgin dayanamadı.

"Ya sabaha kadar adam evden çıkmazsa?"

"Daha iyi ya, gündüz gözüyle rahat takip ederiz."

Belgin birkaç dakika düşündü.

"Niye ablanın dairesine çıkmıyoruz?" diye sordu sonra.

"Ne yani, suçüstü mü yapacağız?"

"Olamaz mı? Bir anda bütün merakımızı yeneriz. Ak mı kara mı her şeyi öğreniriz."

"Saçmalıyorsun, ya da durumu hiç anlamıyorsun."

"Neden?"

"Benim niyetim cürmü meşhut yapmak değil. Ablamın durumunun çok nazik olduğunu biliyorum, gözü hiçbir şeyi görmüyor. Kaş yapayım derken göz çıkarabilirim. Ablamı yeterince tanımazsın, kafası atarsa, beni bile reddedebilir. Önce bu herifi tanıyıp neyin nesi olduğunu öğrenmek zorundayım. Çözümü ancak ondan sonra düşünebilirim, anlıyor musun?"

Saat sabahın dört buçuğuna geldiğinde Hüseyin gözlerini açtı. Yorgundu ama gitmesi gerekiyordu. Başını çevirip derin bir uykuya dalıp mest olmuş şekilde yanı başında sızmış Nazan'ı süzdü. Gerçekten de onun için mükemmel bir avdı Nazan.

Hafifçe gülümsedi, sonra ihtiyatla yataktan kalktı. Genç kadının ruhu bile duymamıştı. Komodinin üzerindeki lamba hâlâ yanıyordu. Hüseyin sessizce giyinirken bir yandan da gözleriyle Nazan'ın çantasını' arıyordu. Bulmakta hiç zorlanmadı, yere ufak komodinin dibine bırakmıştı. Eğilip çantayı yerden aldı. Usulca fermuarını açtı ve içinden portföyünü çıkardı.

Bulduğu nakit miktarından memnun olmamış gibi yüzü asılmıştı, yine de el çabukluğuyla çekip çıkardığı paraları pantolonunun cebine aktardı, sonra umursamaz bir eda ile boş portföyü halının üstüne fırladı. Kısık sesle homurdandı.

"Ulan orospu, bu para bana yeter mi? Seni dibine kadar doyuruyorum. Bana çok daha fazlası gerekir. Mesaimin karşılığına ödemeye hazırlan şıllık!"

Yataktaki kadına bir daha baktı. Homurdanmasını duymadığından emindi ama şimdilik duymaması evlaydı, nasıl olsa ilerdeki günlerde onu inlete inlete soyacaktı. Aslında bu son işinden şikâyetçi de olmamalıydı, Nazan'dan bayağı zevk alıyordu. Yorganın örtemediği çıplak vücudunu inceledi. Omuzları, göğüsleri şahaneydi, tam istediği kıvam ve olgunlukta. Ayrıca her geçen gün kadın kendisine daha da çok bağlanıyordu. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı şıllığın, ondan sonra tam anlamıyla kulu kölesi olacaktı...

Hüseyin bir an kararsız kaldı. Bakışları bu defa tuvalet masasının üzerindeki mücevher kutusuna doğru kaydı. İçinde işine yaracak epey ziynet olduğunu biliyordu, ama bu karıyı sonuna kadar sömüreceksem şimdi onlara el atmam doğru değil, diye mırıldandı içinden. Acelesi yoktu, gerçi şu sıralar paraya çok ihtiyacı vardı ama temkinli davranmalı, adımlarını birer birer, aceleye getirmeden, planına uygun atmalıydı. Bu karı onun için altın yumurtlayan bir tavuktu. Yeniden Nazan'a bir göz attı.

"Sıkı karı valla!" diye mırıldandı içinden. Onu düzmekten hoşlanıyordu. Böylesine rastlamak her zaman mümkün olmazdı, kendisine isabet eden bir düşeşti. Turnayı gözünden vurmuş sayılırdı. Her istediğine evet diyor, bedeni üzerinde dilediği tasarrufta bulunuyordu. Çok da istekliydi, bu kadarını hiç tahmin etmemişti. Aslında her şey umduğundan da hızlı seyrediyordu. Pişmiş aşa su katmanın hiç gereği yoktu. Yatağa biraz daha yaklaşıp onu seyretti.

Saat kaça kadar seviştiklerini hatırlamıyordu ama hayretle şunu fark etti; tüm yorgunluğuna rağmen zamanı olsa bıraktığı yerden sevişmeye devam edebilirdi. Kadınlara karşı her zaman aşırı düşkünlüğü olmuştu ama bu şıllık gerçekten farklıydı, böylesine hiç rastlamamıştı. Yatağın kenarına ilişti. Yorganın altına elini sokup Nazan'ın mahrem yerlerini okşamaya başladı. Yorgunluktan gözlerini açamıyordu kadın ama refleks olarak kıpırdanmaya ve kasıkları arasındaki elini sıkıştırmaya çalışıyordu.

Hüseyin biraz daha devam ederse fikrinden cayacağını, yeniden soyunup yatağa gireceğini hissetti. Kadına duyduğu arzu fırtınası benliğini kaplamaya başlamıştı bile. Son anda kendini toparladı. Elini ağır ağır çekti

çıkardı. Gitmeliydi artık. Ama yarın gece tekrar gelmeye karar verdi. Tatlı meyvesi her ziyaretinden sonra biraz daha olgunlaşıyordu...

2

"Bu o, değil mi?" diye fısıldadı Belgin.

Ayşe gözlerini kırpıştırarak apartman kapısında beliren gölgeye baktı. Yanılmalarına imkân yoktu, iri yarı bedeni ve uzun boyuyla adamı hemen tanımışlardı.

"O," diye mırıldandı Ayşe.

Uykusuzluktan ikisinin de gözleri kan çanağına dönmüştü. Bütün bir gece uyanık kalmışlar, saat dörde kadar meçhul ziyaretçinin çıkışını beklemişlerdi. Ama artık şüpheleri kalmamıştı. İzledikleri, bulmayı ümit ettikleri adam bu olmalıydı, rüzgâr gibi eve gelmiş, şimdi de sabahın ağarmasına az kala, hırsız gibi kimseye görünmeden evden ayrılıyordu. Tam bir gece kuşuydu. Adi bir zampara...

Ayşe'nin tepesi atmıştı. Korku, çekinme filan hissetmiyordu; elinde olsa arabadan fırlar, herifi çevirir, yakasına yapışırdı. Ama bunun henüz çok anlamsız olduğunu biliyordu, güçlükle içindeki hırsı frenlemeye çalıştı. Meraklı gözlerle sokakta ilerlemeye başlayan adamı arkasından incelemeye başlamıştı. Her taraf kapkaranlıktı, görüşü ancak sokak lambalarının elverdiği ölçüdeydi.

İkisinin de heyecanları arabanın içinde doruğa çıkmıştı. Hatta Belgin hafif hafif titremeye başlamıştı. Ayşe'nin elini kontak anahtarına attığını görünce kısık sesle bağırdı.

"Acele etme," dedi. "Herif bu sessizlikte çalışan motorun sesini duyar huylanır, kendisini izlediğimizi anlar. Bırak uzaklaşsın biraz. Nasıl olsa yayan gidiyor, fazla ileri gitmeden ona yetişiriz. Caddeye kadar daha mesafe var. Hem caddeye çıksa bile hemen bir vasıta bulamaz. Uyandırmayalım adamı... "

Belgin'e hak verdi Ayşe. Adamın iri cüssesiyle karanlıkta biraz daha uzaklaşmasını beklediler. Hüseyin sokağın başına vardığında, Nazan'da kontağı çeviriyordu. Adamın tipi Nazan'ı da ürkütmüştü gerçekten; bir defa çok iri fizikli biriydi ama asıl tuhafına giden adamın yürüyüşündeki külhanbeyi havaydı, sanki tam bir sokak serserisi, eskilerin yakıştırmasıyla tulumbacı görünümündeydi. Kollarını iki yana açarak ve yengeç gibi yan yan ilerliyordu. Dikkatini çeken bir şey de bu soğuk kış sabahında paltosuz oluşuydu.

Hiç kuşkusu kalmamıştı artık, Nazan'ın sevgilisi bu tipsiz herifti. Hiç şaşmamak gerek diye düşündü içinden; olmayacak tiplere âşık olmakta ablasının eline kimse su dökemezdi.

Park yerinden çıktı ve arabaya gaz verdi.

Sokağın başına geldiğinde uzun boylu adamın hızla geçen bir taksiye el salladığını gördüler. Adamın peşine takılmakta biraz daha geç kalsalar belki de uzaklaşmasını göremeyeceklerdi. Ayşe de taksinin peşine takılmıştı.

Taksim'e gelen taksi Gümüşsuyu'ndan aşağıya kıvrıldı. Yollar oldukça tenha olduğundan öndeki taksiyi izlemek çok kolay oluyordu. Ayşe yine tedbirli davranmış araya belirli bir mesafe koymayı yeğlemişti.

Dolmabahçe'ye gelince taksi sağa kıvrılıp Salıpazarı'na doğru ilerlemeye başlamıştı.

Belgin, "Nereye gidiyor bu herif acaba?" diye sordu.

"Henüz hiçbir fikrim yok," dedi Ayşe.

Taksi Karaköy'e varmış köprüyü geçiyordu.

Belgin dayanamayıp homurdandı yine.

"Her halde evine gidiyordur, insan sabahın köründe başka nereye döner."

Köprüyü geçince taksi önce Sirkeci istikametine, oradan da sahil yoluna saptı. Ayşe de söylenmeye başlamıştı.

"Ulan bu hergele nerede oturuyor yahu? Yoksa gecenin bu saatinde Bakırköy'e kadar uzanacak mıyız?"

Fakat az sonra taksinin sağ sinyali sapacağını gösteren ışığını yakıp söndürmeye başlamıştı. İkisi birden irkildiler. Şehri daha az tanıyan Belgin

sordu.

"Neresi burası kuzum, biliyor musun?"

"Cankurtaran," dedi Ayşe.

Sahil yolundan içerilere girmişlerdi. Aslında iki arkadaş da yöreyi yeterince tanımıyorlardı. Tan yeri hâlâ ağarmadığından gecenin karanlığı devam ediyordu. Ana caddelerde yol alırken takip ettiklerinin pek farkına varılmazdı ama nispeten yoksul ve sosyal seviyesi daha düşük olan bu semtte sokaklar bomboştu. Ayşe öndeki taksiye daha fazla yaklaşmamak için ayağını gaz pedalından hafifçe çekti.

İki sokak sonra önlerindeki taksi durmuştu. Ayşe de frene bastı. Henüz takip edildiğinden haberi olmayan Hüseyin taksiden inmişti ama şoförle hafif bir ağız dalaşına girdiği bağırmasından el kol hareketlerinden belli oluyordu. Taksi adamı indirdikten sonra hızla uzaklaşırken iri yarı müşteri, hiddetini yenememiş arabanın kaportasına güm diye bir yumruk indirmişti. İleri geri, küfürlü konuşmaları gecenin sessizliğinde yankılanıyordu. Anlaşılan şoför en iyi çarenin uzaklaşmak olduğunu sezinlemiş, hemen gaza basmıştı. İki arkadaş orada daha fazla duramazlardı.

Ayşe de yeniden arabaya gaz verip Hüseyin'in yanından geçti. Kısa bir an Hüseyin birden arkasında peydah olan arabaya kuşkulu bir bakış atmıştı, sanki sabaha karşı bu araba da nereden çıktı, dercesine.

Bir an iki arkadaşın da yüreği ağzına gelmişti. Görülmek istemiyorlardı. Ayşe'nin arabası hızlanmıştı ama yine de çok kısa bir an dahi olsa adam arabanın içindeki kızlarla göz göze gelmişti.

Ayşe'nin arabası uzaklaştı.

Belgin nefes nefese sordu. "Ne dersin, gördü mü bizi?"

"Gördü tabii... "

"Ama tanımamıştır, değil mi?"

"Seni tanımamıştır."

Belgin biraz yadırgayarak arkadaşını süzdü. "Öyleyse seni de tanımamıştır."

"Bundan emin değilim."

"Neden?"

Ayşe önündeki yan sokağa hızla saparken arkadaşına cevap verdi.

"Kafanı çalıştırsana biraz. Nazan'ın evine gizlice girecek kadar onu tanıyor, belli ki ablamın hayatını iyice incelemiş, muhtemelen benim varlığımdan da haberi olmuştur. Beni daha önce bir yerde görüp görmediğini bilmiyorum ama görmüş olması mümkündür."

"Haklısın be!" diye isteksizce söylendi Belgin. "Ne yapacağız?

"Hiç... Artık ok yaydan çıktı. Tanıdıysa tanısın hergele, umurumda değil."

Yan sokağa sapınca Ayşe arabayı durdurmuştu. Karşılıklı bakıştılar yine.

"Eee, şimdi ne yapacağız?" diye mırıldandı Belgin. "Adamın evini gördün mü?"

"Kaçar mı benden? Gördüm tabii. Sen dikkat etmedin mi?"

Genç kız biraz çekinerek karşılık verdi.

"Vallahi ne yalan söyleyeyim, bahçe içinde ufak, gecekondu gibi bir yerin önünde indiğini gördüm ama korkudan fazla dikkat edemedim. Herif azgın birine benziyordu, baksana taksi şoförüyle nasıl tartışıyordu, izbandut gibi de biriydi, herife bakmaktan evi fazla seçemedim."

"Amma ödleksin be Belgin!"

"Ne yapayım ayol? Herif bizi gördü. Arabayla yanından geçerken nasıl bize kötü kötü baktığını görmedin mi? Belki de bizi tanıdı. Madem sen evini tespit ettin, hadi gidelim buradan artık huylanıyorum."

Ayşe sakin bir şekilde söylendi.

"Acele etme."

"Acele etmeyeyim mi? Daha ne bekleyeceğiz yahu? Adamı gördük, evini de tespit ettik, daha ne yapacağız ki?"

Ayşe arabanın içinden çıkmaya hazırlandı. Belgin dehşete kapılmış gibi homurdandı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Evi ve sokağı yakından incelemeye."

"Çıldırmışsın sen. Bu saatte mi? Saat sabahın beşi. Her taraf zifiri karanlık yahu, neyi inceleyeceksin? Hem ben korkuyorum."

"Sen arabanın içinde otur. Kapıları da kilitle. Merak etme hiçbir şey olmaz. Birazdan dönerim."

Ayşe arkadaşının itirazlarına aldırmadan arabasından indi. Belgin içerde hâlâ söylenip duruyordu. Arabayı bıraktığı yan sokak dar ve kısaydı. Hemen ilerde kepenkleri kapalı bir bakkal dükkânıyla, yanında da önüne bırakılmış irili ufaklı boş hasır sepetlerden manav olduğunu tahmin ettiği bir semt dükkânı daha mevcuttu. Müsait bir saatte buraya uğrarsa bilgi toplayabileceğine aklı kesti.

Dışarısı buz gibi soğuktu. Yağış şu an yoktu ama denizden esen sert rüzgâr iliklerine kadar işliyordu genç kızın. Hızlı adımlarla o sokaktan çıkıp ablasının sevgilisi olduğuna artık inandığı o adamın taksiden indiği sokağa saptı. Burası da hafif meyilli, zamanın değişikliğine fazla uğramamış, tipik eski bir İstanbul sokağıydı. Adamın girdiği bahçe içindeki eve baktı. Tek katlı, çiğ mavi bir renkle badana edilmiş, gecekondumsu ufak bir yapıydı. Gecekondu, sokağın garip mimari yapısı içinde sırıtıyordu. Bir yanda zevksiz, yap-satçıların inşa ettikleri yeni apartmanlar, diğer yanda her nasılsa hâlâ yaşamını sürdüren, eski ve harabeye dönmüş ahşap evler mevcuttu.

Ayşe durdu ve kaldırımın üzerinden gecekonduya baktı. Odalarından birinde hâlâ ışık yandığına göre ablasının sevgilisi henüz uykuya dalmamıştı. Tam bunu düşünürken ışık söndü. Sanki sokak biraz daha kararmış gibi geldi genç kıza, içini bir üşüme sardı. Esen rüzgârın soğukluğunu daha iyi hisseder oldu. Ama onu asıl titreten şey, yüz yüze geldiği acı gerçekti. Nazan'ın bu sosyal vasatın bir insanı ile nasıl olup da ilişki kurduğuna bir türlü cevap bulamıyordu. Yoksa yanlış bir adamın peşinden mi gitmişlerdi? Bu adamın Nazan'ın sevgilisi olduğuna inanması çok zordu. Nazan onda ne bulmuştu acaba? Mantığı bu gerçeği kavrayamıyordu. Gördüğü kadarıyla bu herif pespaye, serserinin tekiydi. Meteliksiz bir ırz düşmanı...

Gecenin ayazı içine işledi. Burada daha fazla kalmasının anlamı yoktu artık. Gün ağarınca yeniden dönüp araştırmasını derinleştirecekti. Gördüğü her yeri hafızasına kaydetmişti, artık burayı bulması çocuk oyuncağıydı.

Hızla arabasına döndü, Belgin'i daha fazla yalnız bırakmak istemedi. Arabaya atladığında Belgin hâlâ homurdanıyordu.

"Bir karış büyüdün mü?" diye sordu. "Sabahın köründe başka ne gördün sanki?"

Ruhu zedelenmişti Ayşe'nin. Tam bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Ablasının çoğu zaman kendine denk olmayan insanlarla ilişki kurduğu bir gerçekti, ama bu kez kötünün de kötüsünü seçmişti. Cankurtaranlı, gecekonduda yaşayan bir sokak serserisi. Ne bulmuş olabilirdi onda?

İçinden, "Pes vallahi," diye geçirdi ve Belgin'e karşılık vermeden arabayı hareket ettirdi.

Nazan için çok farklı bir sabahtı. Gözkapaklarını araladığında bedeninin tüm yorgunluğuna rağmen ruhu dipdiri ve alabildiğine coşkuluydu. Uyandığında sevgili erkeğini yanında bulamayacağını biliyordu, bundan önce birlikte geçirdikleri her gecenin sabahında olduğu gibi. Ama hiç hayıflanmadı, vücudunun her zerresine kadar doyum içindeydi.

Hatta öyle ki, bedeni henüz atamadığı yorgunluğun ve uykusuzluğun tüm isyanlarını taşırken, o yatağın içinde mutlulukla gerinmeye başladı, içindeki huzur ve saadeti yaşamak, uyanık olmak, hayatı dün gecenin keyfiyle sürdürmek istiyordu. Yine de bir süre yataktan kalkmadı, uzun uzun esneyip gerinmeye devam etti. Hiçbir şey umurunda değildi; ne Ayşe'nin tavır koymaya kalkışması ne de patronuyla tartışmaları. İnsan bu huzur ve mutluluğu içinde hissettiği sürece her şeyle baş edebilirdi. Artık yaşamının baş mimarı, tek yönlendiricisi Hüseyin'di. Buna kendi de şaşıyordu ama tek gerçek buydu.

Yorgunluğunu üstünden yorganı atıp ayağa kalktığı anda hissetti. Pestilini çıkarmıştı yine hoyrat erkeği. Çırılçıplak vücudunun aksini tuvaletinin aynasında görünce bir an şaşırdı da. Sanki onun eli vücuduna değdiğinden bu yana daha da mükemmelleşiyor, kusursuz bir beden güzelliğine kavuşuyordu. Hayretle bedenini inceledi. Karnında en ufak bir yağ yoktu, gergin ve pürüzsüzdü. Memeleri her erkeği çileden çıkaracak kadar olgun ve kıvamındaydı. Bacakları ise kadınları kıskandıracak kadar uzun ve düzgün. Aynanın karşısından ayrılamadı bir süre.

Bir kadının kendini bu kadar mükemmel hissetmesi ne kadar şahane bir duyguydu. Bunu ilk defa yaşadığı söylenebilirdi. Banyoya geçip sıcak bir duş almaya karar verdi. Ama o an bütün dünyasının birden kararacağını hiç tahmin edememişti...

Çıplak ayak halının üzerinde yürürken ayağı birden yerde bir şeye çarptı. Merak ederek yere baktığında halının üzerindeki portföyünü gördü. İrkildi birden.

Portföyünün yerde ne işi olabilirdi ki? Genellikle onu çantasından çıkarmazdı. Meraklanarak yerden alıp içine baktı. Portföyün içi boştu, bütün paralarının yerinde yeller esiyordu. Önce olaya bir anlam veremedi, fakat daha sonra meseleyi kavrar gibi oldu.

Paralarını ancak Hüseyin almış olabilirdi... Ama neden?

Erkeği daha önce de bu eve gelip gitmişti ama hiç böyle bir şeye kalkışmamıştı.

Aklı karışır gibi oldu bir an. Gerçi cüzdanında dört yüz beş yüz milyon kadar bir para vardı ve meblağ hiç önemli değildi ama onu düşündüren şey Hüseyin'in neden böyle davrandığıydı... Yoksa paraya mı ihtiyacı vardı?

Oysa söylese seve seve ona maddi yardımda bulunabilirdi. Kendine hiç haber vermeden parayı neden almıştı? Bu düpedüz hırsızlıktı...

Sonra biraz katı davrandığını, erkeğini haksız suçladığını düşündü. Belki Hüseyin giderken ona haber vermeyi düşünmüş, ama kıyamamış, derin uykusundan uyandırmak istememiş olabilirdi. Hem o kadarcık paranın ne önemi vardı, bunu hırsızlık diye yorumlamaya kalkışmak çok abesti. Ayrıca tuvalet masasının üzerindeki mücevher kutusunda bir yığın kıymetli takıları vardı, niyeti kötü olsa portföyündeki parayı değil, onları çalardı. Yine de içini korku kapladı.

Acaba mücevherleri yerinde duruyor muydu? Telaşla dönüp tuvalet masasının önüne koştu. Kutuyu açıp içine baktı. Mücevherler yerli yerindeydi. Derin bir oh çekti, hatta emin olmak için kutunun içindekileri yatağın üstüne boşaltıp birer birer inceledi. Hatırladığı kadarıyla hiç eksik yoktu.

İçi biraz ferahlamıştı. Hırsızlık amacında olsa özellikle bunları çalardı, hepsinin değeri portföyündeki nakit para ile ölçülemeyecek kadar fazlaydı.

Bu kesinlikle bir hırsızlık olayı değildi. Kim bilir, diye söylendi, belki de asıl cüzdanını kaybeden sevgilisiydi. Durumu sabaha karşı giyinirken fark etmiş ve parayı kendisinden almış olabilirdi.

Hadisenin üzerinde fazla durmadı. Bir daha gelişinde konuyu ona açardı, daha doğrusu her halde Hüseyin bir açıklama yapardı. Banyoya girdi, sıcak duşunu alırken yine de içinde garip bir eziklik hissetti.

Sevgilisi kimdi, neyin nesiydi? Onun hakkında isminden başka ne biliyordu ki? Sanki durumun garabetini yeni hisseder gibi tedirgin olmuştu. Geçirdikleri bunca ateşli gecelere rağmen Hüseyin hakkında hiçbir şey bilmediği alelade bir insandı. Her gün sokakta kimliklerini bilmeden gördüğü binlerce erkekten biri.

Belki gerçek adı bile Hüseyin değildi.

Yalan söylemiş olamaz mıydı?

Mutluluk içinde başlayan bir günün sabahı birden kararır gibi gelmişti Nazan'a...

İşine gittiğinde içindeki karamsar duygulardan kurtulamamıştı Nazan. Önce bankasına uğramış bir miktar para çekmişti. Bu sabah yaşadığı olay belki çok basitti, nitekim üzerinde de fazla durmamıştı ama onu yavaş yavaş düşündürmeye başlayan husus Hüseyin'in kimliğiydi artık. Neden kendinden hiç bahsetmiyor, neden hiçbir açıklama yapmıyordu. Yüz yüze geldikleri anda her şey birden cinselliğe dönüşüyor, her türlü insani yaklaşımdan uzak vahşi hayvanlar gibi çiftleşmeye başlıyorlardı. Gerçi Nazan da bu güne kadar fazlasını beklememiş, onu sadece bedeninin ihtiyacını en mükemmel şekilde karşılayan bir araç gibi düşünmüştü ama şimdi daha fazlasını bilmek istiyordu. Onu bir eşya gibi görse bile, insan elindeki eşyanın vasıflarını bilmek isterdi.

On bire kadar karışık duygular içinde işi ile meşgul oldu. O saatte tesadüfen reklamcı Hakan Sözer'le olan randevusunu hatırladı birden. Yüzü asıldı, suratını buruşturdu.

Nereden çıktı şimdi bu adam, diye söylendi içinden. Aslında bu yemeğe gitmeyi hiç istemiyordu. Zaten sırf Ayşe'nin takındığı tavırlar, şüpheleri ve muhtemelen kendisini denemek için giriştiği teşebbüs yüzünden peki demişti.

Neyse ki son anda hatırladım, diye düşündü. Yoksa randevu tamamıyla aklından çıkıp gitmişti. Hatta bir an adamı arayıp bir bahane yaratarak atlatmayı dahi düşündü ama sonra ayıp olur, diye vazgeçti. Çaresiz katlanacaktı...

Sırtında beyaz balıkçı yaka bir kazak, siyah pantolon ve ceket vardı Nazan'ın. Saat on ikiyi on geçe otelin lobiye çıkan merdivenlerini tırmanıyordu aceleyle. Genellikle randevularına tam zamanında gitme gibi bir titizliği vardı Nazan'ın ama tam işyerinden çıkacağı sırada patronu biraz oyalamıştı genç kadını. Lobiye çıkar çıkmaz kendisini bekleyen Hakan Sözer'i gördü. Merdivenlere yakın bir yerde oturuyordu sarışın adam ve Nazan'ın gelişini fark eder etmez koltuğundan ayağa fırlamıştı. Genç kadın geciktiği için biraz mahcup bir edayla yaklaşırken, "Ah çok üzgünüm sizi biraz beklettim," diye mırıldandı.

"Hiç önemli değil efendim," diye karşılık verdi Hakan. "Saat daha on iki sayılır." El sıkıştılar.

Nazan ilk defa ajans sahibini alıcı gözüyle inceledi. Hayrettir fakat simasını hatırlamakta bile güçlük çekmişti, oysa hafızasına her zaman güvenirdi. Şayet Hakan onu görür görmez gülümseyerek ayağa kalkmasa belki tanımakta bile zorlanacaktı.

Önce ayaküstü hal hatır sorarak, birkaç nezaket cümlesi kurduktan sonra yemek salonuna geçelim mi, diye sordu Hakan. Tabii, diyen Nazlı lobinin sol tarafında yer alan restorana doğru yöneldi. Genç reklamcı tam bir centilmen gibi hafifçe dirseğinden tutmuştu Nazan'ı. Genç kadın birden vücudunun elektriklendiğini hisseder gibi oldu. Bu temas tamamen görgü kuralları içinde yapılmış ufak bir dokunuştu ve az sonra da elini çekmişti Hakan.

Pencere önünde bir masayı tercih ettiler. Burada yemek açık büfe olarak sunuluyordu, yanlarına yaklaşan garson herhangi bir içki alıp almayacaklarını sordu. Nazan çalışacağını bahane ederek gözlerinin içine bakan Hakan'ın sessiz sorusunu hayır, diye cevaplandırmıştı. Genç adam da içki içmeyeceklerini söyledi garsona. Hemen açık büfeye gitmediler. Bu arada Nazan, Hakan'ı yeniden inceleme fırsatı bulmuştu. Doğrusu, eni konu yakışıklı bir adam, diye düşündü. Uzun boylu, zayıf ve havalıydı.

Tahmininden de şık giyinmişti; sırtında koyu füme takım elbise, beyaz gömlek, uygun desenli ipek kravat takmıştı. İç bayıltmayan hafif bir parfüm kokusu yayılıyordu çevresine. Ayrıca kibar ve görgülüydü de, kısacası bekâr kızların yüreğini hoplatacak bir koca adayı olabilirdi.

Tabaklarına yemek seçip yeniden masalarında döndüklerinde genç adamın gerek konuşma tarzındaki inceliğini, ölçülülüğünü ve seçtiği konulardaki bilgisini, gerekse de hitabeti konusundaki akıcılığını takdirle karşılamıştı. Belki bir başka zaman karşısına çıksa onunla rahatlıkla ilgilenebilirdi. Karşılıklı epey sohbet etmelerine rağmen Nazan'ın asıl fark ettiği şey ruhundaki eksiklik, dolmayan boşluk olmuştu. Belki bu Hakan Sözer'den değil kendinden kaynaklanıyordu...

3

Ayşe yatağa girdiğinde saat sabahın altı buçuğuydu, toparlanması ve sağlıklı düşünüp ne yapacağı hususunda bir karar vermesi için önce biraz uyuması gerekiyordu. O gün işe bir bahane uydurup gitmemeye karar vermişti. Hemen pijamalarını giyip yattı; bütün gece gergin bir şekilde gözünü kırpmadığı için başını yastığa koyar koymaz uyuyacağını sanmıştı ama uykuya dalamadı bir türlü. Yatağın içinde dönüp durdu. Uykusuzluktan gözleri kan çanağına dönmüştü ve sıcacık evinde yorganına sarılmasına rağmen üşüyordu. Uzun süre dalmaya, en azından iki üç saat uyumaya çalıştı ama uyuyamayacağına aklı kesince yatağından çıktı.

Mutfağa gidip kendine bir çay yaptı. Zihni hep dün gece yaşadıklarıyla meşguldü. Sıcak çay fincanını eline alıp yeniden ufak salonuna döndü. Perdeleri açıp bir süre dalgın gözlerle sokağa baktı. Saat sekiz buçuk olmuştu. Dışarıda yağışsız fakat kapalı bir gün başlamıştı. Gök koyu gri bulutlarla kaplıydı.

Cama başını dayayıp çayını yudumlarken zihni hâlâ aynı konuyla meşguldü; bu işte bir tutarsızlık, ters bir yan vardı. Ablasının böyle biri ile ilişki kurmasını kabullenemiyor, mantıklı bir açıklama getiremiyordu. Nazan üniversite mezunu, aydın, belirli sosyal seviyeye erişmiş, maddi durumu oldukça sorunsuz, büyük bir şirketin muhasebe müdürüydü.

Kendinden çok daha aşağı seviyede hayat sürdüren, gecekonduda yaşayan, kaba saba bir serseri ile nasıl bir gönül macerası yaşayabilirdi? Ne buluyordu onda? Bu asla sonu olmayacak bir ilişkiydi. Aralarında böylesine sosyal seviye farkı olan iki insan arasında ne fikren ne de ruhen bir anlaşma olabilirdi. Geriye tek bir sebep kalıyordu, seks...

Ayşe bunu da kabullenmekte zorlanıyordu. Zira ablası sekse düşkün bir kadın değildi, ne de olsa kardeştiler ve onu yeterince tanırdı. Böyle bir düşkünlüğü olsa boşandıktan sonra da hayatına başka erkeklerin girmesine izin verirdi. Ama boşandığı kocası Salih'ten bu yana birlikte olduğu kimse yoktu. Bir an tereddüde düştü ve kuşkulandı. Acaba vardı da Nazan saklamayı mı başarmıştı? Ama olumsuzca başını salladı Ayşe; olduğunu hiç sanmıyordu. Onun mizacını iyi bilirdi, kardeşinden hiç sır saklamazdı Nazan, olsa mutlaka kendisine açılır, bir şeyler çıtlatırdı. Daha da önemlisi, ablası erkeklerden soğumuş, geçirdiği talihsiz evlilikten sonra erkek milletinden nefret etmemekle beraber, onları bencil, menfaatçi ve cinselliği de sadece kendi arzularını tatmin için bir vasıta olarak kullanan canlılar olduğunu defaatle ifade etmişti. Hele cinsellikten soğumuş bir kadının kendisine hoyratça tecavüze kalkan bir serseri ile ilişki kurması inanılacak şey değildi.

Vardığı bu sonuç Ayşe'de daha da düşünce kısırlığı yarattı. Aklına mâkul hiçbir sebep gelmiyordu. Fakat Nazan'ın tecavüze uğradığı o ilk sabahtan beri takındığı tavır çok düşündürücüydü. Neden polise müracaattan kaçınmıştı? Olayın skandal yaratacağı iddiasında ne denli samimiydi? Bütün bunlar olayın afişe olmasından ve hayatındaki gizin ortaya çıkmasından çekindiği için miydi?

Bir sonuca varamıyordu Ayşe.

Fakat düşündükçe bir yerde hata yaptığını, vardığı peşin hükümlerin birinde yanıldığını hissediyordu. O serseriyi Nazan'a cazip kılan, vazgeçemediği, hatta tutku derecesinde bağlandığı esaslı bir neden olmalıydı. Kim bilir, diye mırıldandı kendi kendine, belki de ablasının bunca yıldır bilmediği veya anlamadığı, ya da ona bile söylemekten kaçındığı tutkuları vardı. Zaten Nazan tuhaf bir kadındı; özellikle erkekler konusunda. Gerek evliliğinden önceki flörtleri ve gerekse evliliğinde hep hatalı kişileri seçmişti. Yine bir hata yaptığı düşünülemez miydi? Lakin bu seferki biraz ürkütücüydü.

O adam tehlikeli biriydi. Tam bir sokak serserisi. Her türlü kötülüğün beklenebileceği, sadist ruhlu, kadına acı vermekten hoşlanan tam bir hasta. O ilk sabahı düşününce tüyleri diken diken oldu Ayşe'nin. Ablasının tecavüze uğramış bedeni gözlerinin önünde canlandı yeniden. Bir aşk gecesinin sınırlı fantezilere dayanan sonucu değildi o vücut. Dövülmüş, hırpalanmış, feci şekilde örselenmişti. Bunun izah edilir cinsel fantezilerle ilişkisi olamazdı.

İçini hırs ve nefret kapladı Ayşe'nin.

Belki de Nazan hayatından korkuyordu. Sessiz kalışının kökünde böyle bir tehdit de var olabilirdi...

Çay fincanını sehpanın üzerine bıraktı ve giyinmek için yatak odasına yollandı. Şimdi kendini çok daha sorumlu hissediyordu. Zavallı Nazan'a birilerinin yardım etmesi gerekiyordu... Hem de acilen...

İş yerine telefon etmiş ve bu gün gelemeyeceğini söylemişti. Ayrıca ikinci kere Cankurtaran'a gitmek hiç de sevimli değildi, ama başka çaresi olmadığının ve ablasına yardım edecek tek kişinin kendisi olduğunun bilincindeydi.

Neyse ki gündüz vakti aynı yerlerde dolaşmak sabaha karşı karanlıkta ve bomboş sokaklarda gezinmek kadar tehlikeli ve ürkütücü değildi. Gün ışığı ve semtin kalabalığı, içine güven getirmişti. Önce sabaha karşı tespit ettikleri gecekondunun bulunduğu sokağa girince arabayı yavaşlattı ama durmadan önünden geçti. Geçerken de tek katlı, mavi badanalı gecekonduyu şöyle bir süzdü. Hiçbir hayat emaresi görünmüyordu, bütün perdeler kapalıydı.

Ayşe arabayı yan sokağa sokup uygun bir yere park etti. Bir süre arabanın içinden çıkmadan sokağı inceledi. Serinkanlı olmaya gayret etse de yüreğinin derinliklerinde hafif bir çarpıntı başlamıştı. Ne de olsa bir sokak serserisini, pis ve iğrenç bir mütecavizi kendi semtinde araştırmaya gelmişti. Sabaha karşı görüp tespit ettiği yan yana olan o iki dükkân şimdi kepenklerini açmış müşteri bekliyorlardı. Ayşe hızlıca düşündü, normal olarak o dükkân sahipleri hemen yakınlarındaki komşularını tanırlardı, böyle ufak semtlerde bu çok doğaldı. Sorun sadece dikkatlerini çekmeden, ağızlarını aramak, bilgi sızdırmaktı. Şüphe uyandırmazsa adını, sanını, işini ve daha pek çok şeyi öğrenebilirdi. Önce manavı gözüne kestirdi. Arabadan

inmeden bir süre tek başına tezgâhındaki meyveleri düzelten adamı inceledi. Babacan birine benziyordu. Kısa boylu, şişman, saçları ağarmış, elli yaşlarında, sıradan bir adam. Başındaki kasketi hafifçe yukarı itmiş, soğuktan korunmak için kat kat giyinmiş, önüne de ortası torbalı, para konacak bir peştamal bağlamıştı. Pazar yeri esnafı gibi arada sırada, sattığı meyvelere davet yaparcasına sokaktan gelip geçenleri bağırarak çağırıyordu. Önü kalabalık değildi. Sadece yaşlı bir kadın portakal alıyordu. Ayşe adamın yüz hatlarını dikkatle inceledi. Bazı esnaf, çatık kaşlı, asık yüzlü olurdu; ama manav hiç öyle birine benzemiyordu, yaşlı kadın müşterisiyle konuşurken de yüzü gülüyordu adamın.

Bu iyi, diye düşündü Ayşe. Böyleleri genellikle konuşkan olurdu, manavda şüphe uyandırmazsa ağzından bilgi alabilirdi. Arabadan indi. Arada biraz mesafe olduğu için manav onun arabanın içinde oturup beklediğini görmemişti. Ağır ağır dükkânın önüne doğru ilerledi.

"Günaydın," dedi adama.

Manav hemen irkilerek siması yeni bir müşteri bulmanın sevinciyle konuştu.

"Buyur bacım. Ne emretmiştin? Elma, portakal, armut? Muzlarım da enfes."

Genellikle küçük semt esnafı müşterilerini tanırlardı hep ama manav bu genç kadını ilk defa görüyordu; tabii bazen tamamen gelip geçici alıcılara da rastlamak mümkündü; üstelik bu genç kadın giyim kuşamıyla bu sokakta yadırganacak biriydi, nispeten bu yoksul çevrenin insanı olmadığı hemen belli oluyordu.

Ayşe yüzüne içten bir ifade vererek gülümsedi.

"Ben bir şey alacak değilim, sadece bir sorum olacaktı."

Manav keyfi kaçmış gibi mırıldandı.

"Yaa... Sor bakalım bacım, ne öğrenmek istiyorsun? Tren istasyonuna giden yolu mu, sokağı karıştıranlar hep onu sorarlar da."

"Hayır. Şu yan sokakta mavi boyalı gecekondunun kime ait olduğunu soracaktım."

Adam kasketini biraz daha yukarı iterek dikkatle kıza baktı.

"Neden? Ne yapacaksın ki?"

Ayşe daha önceden böyle bir soruya hazırlıklıydı, arabadan inmeden evvel soru sorduğu insanların kuşkulanmamaları için kafasında bir plan tasarlamıştı.

"Ben bir inşaat şirketinin temsilcisiyim. O arazide mal sahibiyle anlaşırsak inşaat yapmayı düşünüyorduk da."

Manav başını iki yana salladı.

"İşiniz zor demektir, küçük hanım."

Ayşe ilgilenmiş gibi sordu hemen.

"Neden?"

"Eee öyle," diye mırıldandı yaşlı adam bilgiç bir edayla. "Burası madam Eleni'nin arsasıdır. Ben Cankurtaran'ın eskisiyim, herkesi tanırım burada. Toprağı bol olsun Eleni'nin kocası Yorgo balıkçıydı. Az ilerde dükkânı, bir de evleri vardı, iyi adamdı da."

Sonra kısa bir duraklama geçirdi, sanki daha fazla açıklama yapmak istemezmiş gibi sustu. Ayşe hemen sordu.

"Peki nerede bulabilirim bu madam Eleni'yi?"

"Bulamazsın artık, gitti."

"Yunanistan'a mı?"

Onaylarcasına başını salladı manav.

"Kocası ölünce bir süre daha burada yaşadı Eleni. Sonra balıkçı dükkânını ve evini satıp Atina'ya gittiğini işittim."

Rum ailesinin geçmişi Ayşe'yi hiç ilgilendirmiyordu.

"Ya şu bizim ilgilendiğimiz içinde gecekondu olan arsa ne oldu? Onu da sattı mı?"

Adamcağız dudağını bükmüş, hafif alaycı bir ses tonuyla mırıldanmıştı.

"Rivayete göre orayı satmamış, öyle diyorlar."

"Ya ne yapmış?"

Manav biraz sıkılarak homurdandı.

"Vallahi küçük hanım, herkesin günahı kendi boynuna, ne bileyim... Yorgo'nun ölümünden sonra bir sürü dedikodu yayıldı etrafa."

"Nasıl yani?"

"Eleni güzelce bir kadındı, senin anlayacağın biraz hoppa. Yorgo'dan sonra anahtarcı Rıza ile yaşadığı, onun metresi olduğu rivayeti yayıldı ortalığa."

Ayşe nefesini tuttu.

Açıklamanın hangi mecraya kaydığını anlar gibi olmuştu. Tam manava sorunu yönelteceği sırada dükkânın önüne iki kadın gelmişti. Manav hemen konuşmayı keserek müşterilerine hizmete başladı, Ayşe'yi unutmuş gibiydi.

Ayşe yerinden kımıldamadı. Bekledi öylece. Bu manavdan daha çok şey öğreneceğini aklı kesmişti. Müşteriler uzaklaşınca o da meyvelerle ilgilenerek daha içten bir ortam yaratmak istedi, sadece soruşturma yapan biri gibi görünmektense aynı zamanda müşteri kisvesine bürünmek psikolojik olarak daha etkileyiciydi.

"Usta yahu," dedi. "Meyvelerin güzelmiş gerçekten. Bana da iki kilo muzla, üç kilo elma verir misin?"

"Emrin olur, küçük hanım."

Yanılmamıştı genç kız. Nitekim manav plastik poşete seçtiği elmaları doldururken, kendiliğinden yarım kalmış konuya döndü.

"Ben gözümle görmedim, günahlarını almak istemem ama bütün çevre bu dedikodu ile çalkalandı. Bilirisin, bizim insanımız dedikoduya bayılır. Eh, Rıza da güçlü kuvvetli adamdır hani; doğrusu Eleni de dalyan gibi bir kadındı. Tövbe, tövbe günahları onların boynuna ama Eleni Yunanistan'a giderken Rıza'nın orada oturmasına ses çıkarmadı. Zaten daha Eleni burayı terk etmeden Rıza o gecekonduyu yapmaya başlamıştı bile."

Durum açıktı.

Ayşe meseleyi gayet iyi anlamıştı. Bu Rıza denen herif dul kadınların peşinde koşan ve onları sömüren biri olmalıydı. Şimdi de sınıf atlamak üzereydi. Önce Cankurtaranlı balıkçı Yorgo'nun karısı, şimdi de içtimai mevkii daha iyi olan muhasebe müdürü Nazan. Kim bilir, belki arada başka

kurbanlar da vardı. Adam galiba geçimini böyle temin ediyordu, varlıklı kadınlara musallat olarak.

Ama kısa bir an düşünmekten kendini alamadı. Bu adamın her kadını böylesine etkileyen nesi vardı? Salt yakışıklılığı ve çapkınlığı mı? Bu gece sabaha karşı çok kısa bir an için de olsa, adamın yüzünü görmüştü; hiç de öyle cazibesi yoktu doğrusu, iri yarı olduğu doğruydu ama yüz hatları kaba, hatta çirkin bile sayılabilirdi. Çehresini bir daha hayalinde canlandırmaya gayret etti. Esmer, sert ifadeli, keskin bakışlı biriydi. Madam Eleni için belki bir şey ifade edebilirdi ama Nazan ne bulmuştu bu adam da. Üstelik vahşice tecavüze uğradıktan sonra. Ayşe yeni bir soru sordu.

"Arsanın mülkiyeti şimdi Rıza dediğin adamda mı?"

"Artık o kadarını bilmem, küçük hanım. Beni ilgilendirmez."

"Dün bir arkadaşımız gecekonduya uğramış ama bulamamış kimseyi."

"Doğrudur, berduşun tekidir Rıza. Evde oturmaz."

"Anahtarcı demiştin ama? Dükkânı neredた?"

Manav yeniden pişkince gülümsedi.

"O madam Eleni'den önceydi. Çarşı içinde ufacık bir yeri vardı, sonra kapattı. Artık o işlere tenezzül etmiyor."

"Neyle geçiniyor peki?"

"Orasına rifailer karışır kızım, ne bileyim."

Bu kez Ayşe de gülümsedi.

"Anlıyorum, " diye fısıldadı. "Madam Eleni'nin bıraktıklarıyla belki de," dedi.

Ayşe arabasının başına döndüğünde, bayağı keyifsizdi. Düşündükleri başına gelmişti. Otomobiline atlayıp Cankurtarandan ayrılırken bundan böyle nasıl bir yol çizeceğini düşünmekle meşguldü.

Artık ablasını karşısına alıp nasıl bir tehlikeyle yüz yüze olduğunu onunla konuşmak zorundaydı...

Aynı gün The Marmara Oteli'ndeki buluşmadan işine dönen Nazan garip bir ruh hali içindeydi. Hakan Sözer'in kendisine gösterdiği ilgiden memnun olması gerekirdi; pek çok kadının arkadaşlığı için can attığı, yakışıklı, kibar,

ölçülü ve zengin bir adamdı. Nazan'a ilgi duyduğu da açıktı. Fakat nedense adama bir türlü ısınamamıştı Nazan. Oldu olası diğer kadınlar gibi değildi o, herhangi bir flörtü varken hayatına bir başkasının daha girmesini hoş karşılamazdı. Reklam ajansı sahibi ciddi birine benziyordu, hatta benziyor değil, öyleydi. Bu ilişkiye devam ederse, muhtemel bir evlilik teklifi alacağını da hissediyordu, ikinci veya üçüncü görüşmeden sonra Hakan'ın kendine açılacağına ve teklifte bulunacağına emindi.

Huzursuzluk hissetti.

Niye böyle olduğunu, duygularını kelimelere dökmekte neden zorlandığını bilemiyordu. Bunun tek nedeni Hüseyin miydi?

Mantığı bu gerçeği kabullenmekte zorlanıyordu.

Hüseyin iğrenç bir şekilde hayatına girmeseydi acaba yine aynı şeyleri mi hissedecekti Hakan'a. Bundan ciddi kuşkuları vardı. Gerçi bu güne kadar ikinci bir evliliği düşünmemişti, buna ihtiyaç da duymamıştı. Yaşamını erkeksiz de sürdürmeyi başarmıştı, hem de daha mutlu olarak. Evliliğin getirdiği sorumluluktan ürkmüş, hayatı bir erkekle paylaşmanın dışarıdan göründüğü kadar kolay olmadığını anlamıştı. Yine de Hakan, ilk kocası Salih'le mukayese edilmeyecek kadar farklı biriydi. Daha kültürlü, anlayışlı, yumuşak başlı ve kibar. Belki Hakan iyi bir hayat arkadaşı olabilirdi.

Fakat aklını karıştıran çok daha farklı bir şeydi. Bunu kendine itiraftan bile utanıyordu.

Hüseyin bambaşka biriydi. Ona çok farklı ufuklar açmış, kadın olmanın ve kadınlığını yaşamının gerçek zevkini tattırmıştı. Onun kollarının arasındayken nasıl bir huzura kavuştuğunu, bütün bedeninin ihtiras ve arzudan nasıl tir tir titrediğini duyumsuyordu. Galiba bu pek çok erkeğin kadınlara tattıramadıkları bir ayrıcalıktı.

Hüseyin gerçek bir boğa idi.

Seks için yaratılmıştı sanki. Bütün hüner ve marifeti, var oluş nedeni buydu. Sadece kadını fiziksel olarak mutlu kılmak. Nazan da başka ne isteyebilirdi ki?

Hüseyin'den bir koca olmayacağını çok iyi biliyordu ama bu hiç de umurunda değildi; hayatı paylaşmak gereğini duyduğu bir eşe ihtiyacı yoktu, uzun kış geceleri televizyon karşısında yan yana oturup televizyon

seyretmek, arada sırada birlikte seyahatlere çıkmak, sergiye, konsere, tiyatroya gitmek ve bazı ahlaki değerleri yaşamındaki erkekle paylaşmak gibi bir isteği yoktu. Evlat sahibi olmayı zaten istemiyordu. Şu halde kimseyle evlenmeyecekti. Onun tek isteği geç yaşında zevkine vardığı cinsel tatmindi ve Hüseyin bu isteğine mükemmel karşılık veriyordu. Geri kalan hiçbir şey umrunda değildi.

Sadece Hüseyin'le sevişmek istiyordu, onun kolları arasında orgazma ulaşmak ve bunu sonsuza kadar sürdürmek...

Nazan düşüncelerinden sıyrılıp kendini işine vermeye çalıştı. Yeniden önündeki dosya ve evraklarla boğuşmaya başladı. Bir ara aklına kardeşi Ayşe geldi. Ona telefon edip Hakan'la buluşmasının ayrıntılarını vermeyi düşündü, sonra son anda vazgeçti. Neden bir açıklama yapmak zorundaydı ki? Reklam ajansı sahibini başına o musallat etmişti; hiç de küçük kardeşine izahat verme zorunluluğu yoktu, çok merak ediyorsa o arardı. Zaten tutumu işgüzarlığa dönüşmekteydi. Bu benim özel hayatım, diye düşündü. Kardeşi bile olsa özel yaşamına kimse karışamazdı...

Belgin sabaha karşı evine varmış, kısa süreli bir uykudan sonra işine gitmişti. Başı kazan gibiydi. İki üç saatlik uyku yetmediğinden sersem sepelek günü geçirmeye çalışıyordu.

Bir yandan da aklı hep Ayşe'deydi. Arkadaşının yeniden Cankurtaran'a gideceğini ve gündüz gözüyle orada soruşturma yapacağını biliyordu. Sonuç olarak iç açıcı bilgiler almayacağı gün gibi ortadaydı. O adamı görmüştü. Gerçekten de kabadayı, serseri görünümlü biriydi. Adamdan korkmuştu bile. Ayşe'ye açıkça itiraf etmese de, Nazan ablanın nasıl olup da böyle bir insanla ilişkiye girdiğini aklı almıyordu bir türlü. Tanıdığı kadarıyla hoş, kibar, sevecen, cana yakın, kültürlü bir kadındı. O adamda ne bulmuş olabilirdi?

Hele öyle berbat bir tecavüz olayı yaşadıktan sonra.

Bir ara Ayşe'yi telefonla aramayı düşündü. Sonra kararsız kaldı, şu an neler yaptığını bilmiyordu, olmayacak bir anda kendisini rahatsız etmeyi istemedi. Zaten bir şeyler öğrenirse mutlaka kendisini o arardı. Sonucu merak ediyordu, ama biraz daha bekleyeyim, diye mırıldandı içinden.

Saat öğleden sonra dörde geldiğinde dayanamadı. Ayşe'den hâlâ ses seda çıkmamıştı. Arkadaşını cebinden aradı. Biraz ürkek ve çekinerek sordu.

"Neredesin Ayşe? İşte misin?"

Ayşe soğuk ve hüzünlü bir şekilde karşılık vermişti.

"Evdeyim."

"Cankurtaran'a gitmedin mi?"

"Gittim."

"Eee? Sonuç? Meraktan çatlıyorum yahu! Ne öğrendin?"

"Bir sürü boktan bilgi."

"Nasıl yani?"

"Tam düşündüğüm gibi. Nazan bir batağa saplanmış durumda."

Belgin derin bir soluk aldı.

"Anlatsana, yahu.

"Herif eski bir anahtarcıymış."

"Anahtarcı mı? Ne demek o?"

"Senin anlayacağın boş gezenin boş kalfası. Paralı kadınların sırtından geçinen iğrenç bir herif. Bir tür jigolo. Hem de en pespayesinden."

Belgin yine bir an duraladı.

"Kimden öğrendin bunu?"

"O sokaktaki bir manavdan. Anladığım kadarıyla semte cümle alem herifi bu yönüyle tanıyor. Oturduğu arsada Yunanistan'a göç eden eski bir Rum karısınınmış. Anla işte, Rum kadından da arsayı o şekilde elde etmiş."

"Vay be! Ne olacak şimdi?"

"Bilmiyorum. Beynim duracak gibi."

"Öğrendiklerini Nazan ablaya anlatacak mısın?"

"Başka çarem var mı?"

"Ya sana karşı çıkar, hayatıma karışma derse?"

"Ben de bundan korkuyorum."

"Dur, bu konuyu telefonda konuşamayız. Acele etme ve hemen ablanla da konuşma. Ben işten çıkınca sana geleyim, birlikte meseleyi enine boyuna tartışırız."

Aslında Ayşe'nin konuyu kimseyle tartışacak hâli yoktu, ama o da çaresiz ve kararsızdı, üstelik içi kan ağlıyordu. Ablasının büyük bir tehlike ile yüz yüze olduğunun farkındaydı. "Tamam, bekleyeceğim" diye mırıldandı Belgin'e...

4

Ayşe'nin Şişli'deki küçük dairesinin zevkle dekore edilmiş minicik salonunda, ayaklarını altlarına almış, tüner gibi yumuşacık koltuklara karşılıklı oturmuş, asık suratlarla birbirlerine bakıyorlardı.

"Bence bu kararını bir kere daha düşünmende yarar var," dedi Belgin.

Ayşe ise sinirli sinirli homurdandı.

"Yahu daha düşünecek nesi kaldı meselenin? Her şey ayan beyan meydanda."

"Olsun. Emin olmalısın."

"Çıldırtma beni Belgin. Rıza denen o herifin niyeti belli. Hiç kuşkum yok ki, ablamı yeterince salak buldu ve onu soymaya kalkışıyor. Ben Nazan'ı bilmez miyim, bunca yıllık kardeşim ama bu konuda çok salaktır."

"Konuşma öyle."

"Yalan mı? Salih'le evlenmeden önce de çok uyarmıştım onu. Ne oldu, dinledi mi beni? Sonra başını taştan taşa vurdu ve boşandı. Boşanıncaya kadar da akla karayı seçti. Öyledir o, nerede işe yaramaz, boktan bir herif varsa, gider onu bulur. Nasıl becerir bu işi anlamam."

"Yahu bu kadar peşin hükümlü olma, belki yanılıyorsundur. Bir hata yapmış olmayalım?"

"Hatası filan kaldı mı artık? Herifin eve gelişini de, sabaha karşı çıkışını da gördük. Ne meret bir şey olduğunu da bu gün öğrendim. Ne yalan söyleyeyim, şaşırmadım da, bana hiç sürpriz olmadı."

Belgin birkaç saniye sustu. Kara kara düşündü.

"İyi de, Nazan abla bu adamda ne bulmuş olabilir?" Sonra kadınsı bir eda ile kıs kıs güldü. "Kız," dedi. "Yoksa herif çok sıkı biri mi? Anlarsın ya? Çünkü başka bir ihtimal ortada kalmıyor. Anlattığına göre sosyal seviyeleri denk değil, belli ki herif cahilin teki; o zaman geriye ne kalıyor."

"Bırak Allahını seversen!" diye söylendi Ayşe. "Nazan azgın bir kadın da değildir; hani öyle olsa gam yemeyeceğim, gününü gün ediyor derim ama tanırım onu, boşandığından beri kimseyle yatmamıştır da."

Belgin yine sırıttı.

"O kadar emin olma kızım. Böyle şeyler gizli yürütülür. Belki de hayatına bir sürü insan girmiştir de senin ruhun duymamıştır."

"Hadi oradan!... Nazan mı çevirecek bu dolapları? Erkeklerle düşüp kalkacak da bana söylemeyecek ha? imkânsız. Onun ağzında bakla ıslanmaz. Çok safderundur, öyle olsa hemen açıklardı."

Belgin diretti.

"Sen öyle san."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu tecavüz olayı gecesini düşün. Belki de çok eskiden beri süregelen bir ilişkileri vardı da sen bilmiyordun. O gece terazinin topu kaçınca sana yalan yanlış bir açıklama yapmak zorunda kalmış olamaz mı?"

İçini çeken Ayşe kederli bir şekilde mırıldandı.

"Mümkündür. Zaten olayların seyri de bunu gösteriyor. Dediğin gibi mutlaka ilişkilerinin bir evveliyatı vardı, o gece iş çığrından çıkınca Nazan bana tecavüze uğradım demek zorunda kaldı. Ama o düzenbaz, üç kağıtçı heriften vazgeçemeyeceğini anlayınca beni oyalamaya kalkıştı. Yok kimseye açıklayamam, polise şikâyet edemem, rezil olurum, sonra bana herkes ne gözle bakar, diye uyuttu. Gerçi ben de yemedim ya bu numarayı, ilk günden itibaren işin içinde bir bit yeniği olduğunu sezinlemiştim. Ama bu kadarını tahmin etmemiştim doğrusu."

Belgin biraz daha cesaretlendi.

"Şimdi olaya biraz da ablanın açısından bak" diye fısıldadı.

"Nasıl yani?"

"Görmüyor musun yahu? Kadıncağız hayatından memnun. Şimdi bana adlı adınca söyletme, sana bilmem ne yemek düşer."

Ayşe aynı hiddetle arkadaşını süzdü.

"Yaa, öyle mi?"

"Sinirlenme hemen. Makul olmaya çalış. Zorla aralarına giremezsin ya. Ya Nazan abla, sen karışma benim hayatıma derse, ne yapacaksın? Ablanla her türlü ilişkini kesecek misin?"

"Belgin, sen insanı çıldırtırsın yahu. Görmüyor musun, herifin niyeti belli. O it Nazan'ı yavaş yavaş soyacak. Rum kadına yaptığı gibi. Nasıl olsa yağlı bir kuyruk buldu. Evi, arabası, bankada parası, mücevherleri var. Onu kullanacak sonra da başından atacak. Benim aptal kardeşim bu gerçeği göremiyor."

"Haklısın. Bunu anlıyorum. Ama diğer yandan da kardeşini kaybetmek tehlikesi var."

"Eee, ne yapabilirim?"

Belgin birkaç saniye arkadaşını süzdü.

"Benim aklıma bir fikir geliyor ama bilmem onaylar mısın?"

"Ne?" diye sordu Ayşe.

"Şimdi beni dinle... "

Belgin aklına gelen çözümü tane tane Ayşe'ye anlatmaya başladı...

O akşam Nazan işinden biraz geç çıkmak zorunda kalmıştı. Yorgun sayılırdı, bir an önce eve dönüp birkaç lokma bir şeyler yedikten sonra sıcak yatağına girip uyumayı düşledi. Sanki dün gecenin yorgunluğunu hâlâ üzerinden atamamış gibiydi. Zaten Hüseyin'in ziyaret ettiği gecelerin ertesi günü hep bu bitkinliği hissediyordu. Neyse ki bu akşam gelmezdi artık.

Arabasını sürerken aklı bu sabahki içi boşaltılmış cüzdanına takıldı. Olayı gözünde büyütmüyordu, sadece Hüseyin'in kendine haber vermeden böyle bir şeye kalkışmasına üzülmüştü. Para istese, vermeyecek miydi sanki? Mutluluğun da bir bedeli olmalıydı ve Nazan bunun karşılığını ödemeye çoktan razıydı.

Hüseyin'in bu akşam gelmeyeceğinden emindi, hele cüzdanının boşaltılmasından sonra; mutlaka bir hafta on gün uğramaz, olayın biraz soğumasını, onu özlemesini, kızgınlığının geçmesini beklerdi.

Gülümseyerek başını salladı genç kadın.

Şu erkek milleti çok aptaldı; bazen en basit gerçekleri göremezdi.

Üstelik kendilerini de her zaman kadınlardan daha akıllı sanırlardı. Bu gece keşke yine gelse, o erişilmez zevklerin doruğuna taşısaydı kendini. Değil cüzdanındaki parayı, bütün varlığını ona vermeye hazırdı. Arabayı park edip evinin merdivenlerini tırmanırken beyninde birtakım kararlar almaktan da geri kalmıyordu. Olayı fazla büyütmeyecekti tabii. Fakat genç kadını düşündüren husus hâlâ Hüseyin hakkında hiçbir şey bilmediği noktasıydı. Bu öyle garip bir ilişkiydi, her seferinde konuşma imkânları olmuyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen cinsel açlık yaşıyordu onunla. Karşılaştıkları anda vahşi hayvanlar gibi birbirlerine çullanıp sadece sevişmeyi düşünüyorlardı. Bu durum hiç değişmiyordu. Ama Hüseyin'i suçlayamazdı, bunu isteyen asıl kendisiydi. Birlikte oldukları zaman laflamak çok abesti, Hüseyin'le ne konuşacaktı ki, müşterek neleri olabilirdi? Paylaşacakları tek şey içlerindeki bitmek tükenmek bilmeyen cinsel ihtiras ve şehvetti. Dairesine girdiğinde ruhundaki boşluk hissi yeniden alevlendi. Nazan gayri ihtiyari ürperdi. Bunu ilk defa fark ediyordu. Nedense evine döner dönmez Hüseyin'in yaşattığı heyecanlar benliğini kaplamaya başlıyordu. Allahım, bana neler oluyor, diye mırıldandı. Artık kendini tanıyamaz olmuştu. Cinsel heyecanın da bir sınırı olmalıydı, birlikte olduklarında mutlak doyuma ulaşmasına rağmen, içinde kabaran arzular bir türlü sona ermiyordu. Soyunurken endişeli bir şekilde düşünmeye başlamıştı.

Yoksa adını bilmediği bir hastalığa mı tutulmuştu? Bir tür alkol ya da uyuşturucu bağımlılığı gibi bir şeydi bu. Günün her saati Hüseyin'le sevişebilirdi. Banyoya geçip soğuk suyla yüzünü yıkadı.

Zaman zaman böyle korku krizleri yaşadığı da oluyordu. Bu tutkunun sonu neye varacaktı? Mantığı bu birlikteliğin sonsuza kadar sürmeyeceğini söylüyordu ona. Hüseyin kendini terk ederse ne yapacaktı?

O akşama kadar kendini hep mutlu hissetmişti Nazan. Bedeninin kavuştuğu cinsel rahatlık, ruhunu da mutlak bir huzura kavuşturmuştu. Ama bunun böyle sürüp gitmeyeceği çok açıktı. İlişki bir gün noktalanacaktı, biliyordu bunu; belki de ruhunda için için yaşadığı tedirginliğin özünde de bu yatıyordu.

Geçicilik korkusu. Hüseyin karakterindeki adamlar gün gelir, rahatlıkla bir başka kadına uçup giderlerdi. Her şey Hüseyin'in kendisinden bıkmasına bağlıydı.

Telaşa kapıldı birden, daha fazlasını düşünmek istemedi.

Muhtemel son kaçınılmazdı. Havluyla yüzünü kurularken titriyordu...

Canı bir şey yemek istemiyordu, hiç acıkmamıştı Nazan. Sırtına sabahlığını geçirip salona geçti. Oyalanmak için televizyonu açtı ama seyretmedi. Televizyonun salonda yankılanan sesi sanki yalnızlığı yok ediyor, düşüncelere dalmasını engelliyordu. Koltuğa oturup ayaklarını uzattı.

Gazeteyi eline alıp sayfalarını çevirmeye başladı. Zihnini hiçbir şeye veremiyordu. Son sayfadaki bir adamın fotoğrafını yemeğe çıktığı Hakan Sözer'e benzetti, hatta bir an şaşırarak resme bir daha baktı. Hiç alakası yoktu aslında, fotoğraf Amerika'da bir okulu basıp pompalı tüfeğiyle talebeleri kurşunlayan bir katile aitti.

Sarışın, masum yüzlü ama bir cani...

Sarışınlığından başka Hakan'la uzaktan yakından bir benzerliği yoktu aslında.

Bir çağrışım, diye düşündü.

Reklamcıyı anımsamak sinirlerini daha da gerdi. Oradan Ayşe geldi aklına. Onu başına kız kardeşi musallat etmişti, asıl Ayşe'ye kızmalıydı, kimseyle görüşmek yeni bir ilişkiye girmek istemiyordu. Gazeteyi de fırlatıp attı elinden. Kumanda aletinin tuşuna basıp televizyonu kapattı. Abuk sabuk programları, sıkıcı dizileri seyretmeye tahammülü yoktu. Bir süre sessiz ve düşünceli oturdu yerinde. Gözleri ellerine takıldı; her zaman

ince uzun parmaklı ellerini ve ayaklarını beğenirdi; ayaklarını koltuğun kenarına dayayıp inceledi. Yüreğinde hafif bir ürperti hissetti. Hüseyin de sevişirken uzun uzun ayaklarını okşuyor, öpüyor, özellikle ayağının baş parmağını ağzına alıp emmeye bayılıyordu. Yarın bir ara kuaföre gidip manikür ve pedikür yaptırmalıydı.

Birden daire kapısının kilidinin yuvasında döndüğünü hissetti.

Başını hızla çevirip kapıya baktı. Aklına ilk gelen Ayşe olmuştu, ama sonra onun olamayacağını hemen kavradı, her şeye rağmen kız kardeşi kapıyı çalmadan pat diye içeriye girmeyecek kadar izanlıydı. Yüreği deli gibi çarpmaya başlamıştı yine; belli ki Hüseyin sürpriz bir şekilde bu akşam da gelmişti ziyaretine. Çocuk gibi sevinerek kapının aralanmasını bekledi. Adamın iri vücudunu eşiğin önünde görünce de gülümsemeye başladı. Belli ki o da kendisine doyamıyor, ona verdiği hazzı unutamıyordu. Ziyaretleri artık sıklaşmaya başlamıştı. Kadınsı bir taktikle hiç kımıldamadı Nazan yerinden.

Koltuktaki pozisyonu erkeğini yeterince tahrik etmeye yeterliydi zaten. Sabahlığın önü açık, koltuğun kenarına uzattığı mevzun ve diri bacakları meydandaydı. Pamuk gibi yumuşak ayakları ise Hüseyin'in derhal yanına koşması için yeterliydi.

Nitekim içeri girer girmez onu o halde gören Hüseyin, tok ve kalın sesiyle, "Sakın yerinden kımıldama," diye emredici sesiyle homurdanmıştı. Nazan'ın kalp atışları hızlandı.

Bundan sonra ne olacağını gayet iyi tahmin edebiliyordu. Erkeği dilediği zaman gayet müşfik, sevecen ve yumuşak, arzudan coştuğu zamanlarda hoyrat, incitici ve haşin olabiliyordu. Hüseyin iki adımda yanına gelmiş, Nazan'ın düşündüğü gibi çıplak ayaklarını avucunun içine alarak okşamaya başlamıştı. Bakışları alev gibi yakıcıydı.

Adamın dili ayağının başparmağı üzerinde dolaşırken Nazan daha şimdiden ürpererek gözlerini yummuştu bile...

Gerçekten çok farklı biriydi Hüseyin. Nazan bütün içtenliğiyle bunu kabul ediyordu. Bir kadını tatmin etmenin bütün inceliklerini biliyordu. Şimdiye kadar hiç görmediği ve yaşamadığı sevişme pozisyonlarını rahatlıkla uyguluyordu. Kanepenin üzerinde ona sahip olurken eriştiği tatlı doyumu belki de hiç unutamayacaktı hayatı boyunca. Erkeğinin kalın ve

ihtiraslı dudakları rahatlamanın huzuruyla boynunda dolaşırken yine onun gür sesini işitti.

"Hadi, şimdi kalk da bana yiyecek bir şeyler hazırla. Karnım aç."

Nazan inledi.

Bütün vücudu tir tir titriyordu. Güçlükle, "Hemen mi?" diye sordu.

"Açım, dedim ya."

"Hayatım, izin ver biraz soluklanayım. Bitirdin beni."

Hüseyin gururla sırıttı.

"Bu kadar çabuk mu bitiyorsun artık? Dur bakalım bu daha açılış. Bekle, asıl yemekten sonra sana neler yapacağımı düşün. Malum, aç ayı oynamaz derler. Hele bir kadeh bir şey patlatalım, sen ondan sonra gör beni."

Nefes nefeseydi Nazan ve yarı çıplak bir vaziyette sırtı adama dönük kucağında oturuyordu. Sabahlığını bile üzerinden tam çıkaramamıştı. Pazen sabahlığının kuşağı ile külotu yere düşmüştü.

Genç kadın bacakları titreyerek eğilip yerden külotunu ve kuşağını alırken, Hüseyin keyifle meydana çıkan çıplak poposuna bir şaplak attı.

"Hadi karıcığım, fırla kocana bir şeyler hazırla. Karnım zil çalıyor," dedi.

Nedense bu son cümle Nazan'ı garip bir şekilde etkilemişti. Sarsak adımlarla çıplak ayak mutfağa doğru ilerlerken iki yanına sallanıyordu. Sözde şaka diye, poposuna attığı şaplak da canını yakmıştı Nazan'ın.

"Of be!" diye söylendi. "Amma da elin ağır yahu! Vurma bana bir daha. Canım yandı." Hüseyin'in gevrek gevrek güldüğünü işitti.

"Canın mı yandı cicim? Hadi, bırak bu orostopolluğu! Arada sırada canın yanması hoşuna gidiyor, değil mi? Numara yapma bana... "

Nazan sesini çıkartmadı.

Ama içinde ilk defa bir isyan emaresi başladı. Ne demek istiyordu yani? Niye ona numara yapacaktı ki? Ayrıca hangi kadın canının yanmasından hoşlanırdı? Onu mazoşist mi sanıyordu? Önce kendinden iğrenir gibi oldu.

Zaten kaç zamandır beyninin bir yanı yaşadıklarını bir türlü kabul edemiyor, duygu ve zaaflarını idrakda zorlanıyor, bu vahşi adama esaretini,

kayıtsız şartsız bağlılığını onaylamıyordu. Fakat tüm bunlara rağmen iradesi yetersiz kalıyor ve tutkusu, cinsel zayıflığı her şeye hâkim oluyordu. Kendine çeki düzen vermeye çalışarak mutfağa girerken bir yandan da Hüseyin'in kullandığı basit cümleler beynini tırmalıyordu. Karıcığım, diye hitap etmesi ne anlama geliyordu yani? Ne kadar basit bir ifadeydi bu. Onu asla kocası olarak göremezdi, sadece hayvani hislerinin tatmininde bir araçtı. Gözleri yaşardı. Ruhundaki tepki yoğunlaştı.

Ama diğer yandan da korkuyordu. Allahım bu ne biçim bir açmaz, diye fısıldadı kendi kendine. Ondan kopamazdı, kopamayacağını biliyordu. Bir yanda adamın kabalığı, seviyesizliği ve bambaşka bir dünyaya aidiyeti, diğer yanda da asla vazgeçemeyeceğine inandığı orgazm olgusu. Bu açıdan Hüseyin bir harikaydı. Mutfakta, tezgâhın başında hâlâ titriyordu. Buzdolabından aldığı soğuk mezeleri çıkarırken kendini zorladı. Ona bu denli mahkum olduğunu hissettirmeyecekti artık. En azından bunu denemeyi kafasına koydu. Bu gece sofra da kurmayacaktı. Bir tepsi çekti, sonra buzdolabını açıp şarküteriden aldığı salam, rus salatası, taramayı çıkardı. Tepsiye yerleştirip rakı şişesi ile bir de bardak koydu. Hüseyin yerinden hiç kımıldamadan onu seyrediyordu. Nazan tepsiyi getirip salondaki masanın üzerine bıraktı. Biraz soğuk ve ilgisiz bir şekilde mırıldandı.

"Ye, bakalım."

Hüseyin'in kaşları çatılmıştı.

"Hepsi bu mu? Sıcak bir şey yok mu?"

"Yok!"

"Sen yemeyecek misin?"

"Ben tokum."

"Bari yağda iki yumurta yap. Sıcak mezesiz rakının keyfi çıkmaz."

"Yumurta da yok."

"Yalan söyleme! Yumurta vardır. Hem bu havan ne? Bozuk mu çalıyorsun bana?"

Nazan elinde olmadan dikleşti.

"Bozuk çalsam ne olacak? Çalamaz mıyım yani? Bu kaba ifadelerinden, ileri geri küfürlü konuşmalarından bıktım artık. Biraz daha medeni, karşındaki kadına biraz daha saygılı olamaz mısın sen?"

Koltuktan kalkmadan genç kadını süzdü Hüseyin. Nazan yine küfretmeye hatta üzerine yürüyüp bir iki tokat atacağını sandı Oysa erkeği pişkin pişkin sırıtıyordu.

"Dün cüzdanından aldığım paralar için surat asıyorsun, değil mi? Bu kasıntı havaların o yüzden, biliyorum."

Bu da bir gerçekti; Nazan o hadiseyi de unutmuş değildi.

Önce birkaç saniye duraladı, sonra sesini biraz daha yumuşatarak homurdandı.

"O da var, tabii. Neden cüzdanımdaki paraları bana haber vermeden aldın?"

Adam kayıtsızca omuz silkti.

"Kıyamadım. Derin bir uykudaydın. Uyandırmamayı tercih ettim. Ne yani, beni hırsızlıkla mı suçluyorsun?"

Nazan fazla üstelemedi. Hüseyin'i fazla kırmak da istemiyordu, sinirlerine hâkim olmaya gayret etti. Bir şekilde kırılıp hayatından çıkarsa yaşamında yeri doldurulmayacak büyük bir boşluğun içine yuvarlanacağının farkındaydı ve henüz buna hazır değildi.

"Hayır," diye kekeledi. "Seni hırsızlıkla filan suçladığım yok ama... "

"Ama ne öyleyse? Ne dırdır edip duruyorsun? Hiç param yoktu üstümde. Eve dönecek taksi param bile."

Nazan dudaklarının ucuna kadar gelen kelimeleri yuttu.

Yine de Hüseyin'le ilk defa konuşma fırsatı yakalamıştı. Bundan istifade etmek, hakkında biraz daha bilgi almak istiyordu.

"Ne iş yaparsın sen?" diye sordu.

"Ticaret."

"Ne ticareti?"

"Alır satarım işte... "

"Neyi?"

"Hurda filan... İnşaat hurdası."

Genç kadın gözlerini kısarak sevgilisini süzdü. Doğruyu söylediğine pek inanmıyordu lakin konuyu ısrarla deşmenin pek yararı yoktu şimdi. İlgisizce sordu.

"İşlerin pek iyi gitmiyor mu şu sıralar?"

"Kesat... İşler çok kesat... Çok durgun. Hiç iş çıkmıyor."

Doğru mu söylüyordu acaba? Gerçekten de her sahada ekonomik bir durgunluk vardı. İnşaat sektörü de bunlara dahildi. En azından bunu biliyordu Nazan.

"Sağa sola biraz borcum da var," diye homurdandı Hüseyin.

Ne kadar, diye sormamak için kendini zor tuttu genç kadın. Bu konu onu hiç ilgilendirmezdi. Ama içine bir mahzunluk çökmüştü. Yeniden mutfağa döndü, buzdolabının rafından üç yumurta çıkardı. Ocağı yakıp sevgilisine yağda yumurta yaparken zihni başka sorularla meşguldü. Birden sordu.

"Evlisin, değil mi?"

"Evliyim... İki de çocuğum var," dedi Hüseyin hiç tereddüt etmeden.

Elinde olmadan hafif bir burukluk daha yaşadı Nazan. Aslında hiç de şaşırtıcı bir şey değildi bu; o yaştaki bir Anadolu erkeğinin bekâr kalması söz konusu olamazdı. Zaten bu neyi değiştirirdi ki? Hüseyin'in evli veya bekâr olması onu ilgilendirmezdi.

"Nerelisin sen?"

"Erzurumluyum. Oltu'dan. Karım ve çocuklarım oradadır."

"Burada nerede kalıyorsun?"

"Fatih'te. Kiradayım. Niye soruyorsun bunları?"

"Merak," diye homurdandı Nazan. "Hayatıma garip bir şekilde giren adam hakkında bilgi edinmek istemem suç mu? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Hüseyin ağır ağır koltuktan kalkmış mutfağa doğru yürümeye başlamıştı. Nazan göz ucuyla sevgilisine baktı yeniden. Yarı çıplaktı Hüseyin. Üzerinde

kollu bir fanila ve ayaklarında kısa konçlu çorapları vardı sadece. İri vücudu ve kalın kıllı bacaklarıyla hiç de hoş bir manzara sergilemiyordu. Az evvel sevişirlerken pantolonunu ve donunu çıkardığından Nazan'ın gözleri ister istemez apış arasından sallanan uzun cinsel organına takıldı bir an. Güçlükle çevirdi bakışlarını.

İçindeki inanılmaz heyecanı kabullenemiyordu. Kendine neler oluyordu, neden ruhundaki bu aşırı istekleri frenleyemiyordu bir türlü. Daha beş on dakika evvel adam içinden çıkmıştı. Fakat onu o haliyle görünce, sanki az evvel o coşkuyu, o tatmini, o mutluluğu yaşayan kendisi değilmiş gibi kalbi yine güm güm atmaya başladı. Sevgilisinin kollarına yeniden atılmaya hazır olduğunu dehşete kapılarak hissetti. İçini bir utanç hissi kaplayarak aceleyle bakışlarını kaçırdı.

Ama Hüseyin aklından geçirdiklerini anlamıştı sanki. Kalın ve kaba sesiyle mırıldandı yine.

"Bak ona bak," dedi. "Nasıl ama? Muhteşem, değil mi?"

Nazan kızararak önündeki pişen yumurtalara çevirdi bakışlarını.

"Utandın mı cicim? Boşuna saklamaya çalışma. Aklın gidiyor, değil mi? Duramıyorsun, kuduruyorsun... Sen artık onsuz yapamazsın. Hâlâ anlamadın mı bunu? Elin mahkum. Utanma boşuna; benim tadıma varanlar, benden vazgeçemezler."

Nazan'ın nefesi sıklaştı ama sesini çıkarmadı. Rezilane bir konuşmaydı bu. Çok basit, bayağı ve utanç verici. Kendinden tiksindiği anlardan biriydi. Bu kadar aşağılaşacağını hiç sanmazdı. Tırnaklarını avucuna batırdı. Hüseyin keşke eskisi gibi, bir yerlerine vursa, canını yaksa gam yemeyecekti, ama bu seviyesiz konuşmaları ruhunu örseliyordu.

Bu bana müstahak, diye düşündü. Her şeye cevaz veren kendisiydi, adamda suç aramamak gerekirdi. Bu arada sevgilisi yanına yaklaşmış yeniden ereksiyona geçişini sanki gözüne sokmak istercesine dudaklarındaki pis bir sırıtışla gösteriyordu. Nazan yumurta tavasını kavrayıp bu iğrenç mahlukun başına çalmak isterdi, oysa o en olmayacak olanını yaptı, dizlerinin üzerine çöktü ve ağzını açtı. Ama gözpınarlarında biriken yaşların da yanaklarına süzülmesine engel olamadı.

Kendinden nefret ediyordu o an...

5

"Başarabilir miyiz?" diye mırıldandı Ayşe kuşku dolu bakışlarını arkadaşının heyecan dolu gözlerine dikerek.

"Neden olmasın? O herif bu fırsatı kaçırmayacaktır, adım gibi eminim."

Ayşe başını iki yana salladı.

"Çok tehlikeli...Ayrıca anlamsız da."

"Neden?"

"Nedeni var mı canım, ablama gerçeği anlatmak varken neden bu riske gireyim?"

Belgin çay fincanını yanındaki sehpaya bırakırken homurdandı.

"Ablanın sana inanacağını sanıyor musun? Belli ki onun gözü dünyayı görmüyor, herife sırılsıklam tutulmuş. Ne söylesen, ne anlatsan boş. İnanmayacaktır sana. İnkâra kalkışacak, söylediklerini kabule yanaşmayacaktır."

Ayşe oturduğu koltukta teklifi düşündükçe titriyordu.

"Yapamam," dedi. "İmkânsız. Söylediğin olacak şey değil."

"Bir bakıma haklısın. Zor olduğunu kabul ediyorum. Fakat Nazan ablayı yaşadığı kâbustan çekip çıkaracak, normal hayatına döndürecek tek şey yeni bir şok yaşamasıdır."

"Bilmiyorum, belki sen de haklısın ama bu bana göre bir şey değil, bunu gerçekleştirmem olanaksız. Düşünmek bile istemiyorum."

Belgin suratını asıp sustu. "Karar sana ait," dedi.

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Ayşe arkadaşının teklifini beyninden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Tüyleri diken diken olmuştu. Mantığının şiddetle reddettiği bir şeyi nasıl gerçekleştirebilirdi? Dayanamayıp homurdandı.

"Ya bana da tecavüze kalkışırsa o Rıza denen hergele? Ben Nazan değilim, vallahi o herifi öldürürüm. Yok yere beni katil mi yapacaksın?"

"Amma büyütüyorsun be? Tabiidir ki herifin o kadar ileri gitmesine izin vermeyeceksin. Birkaç kere ablanın birlikte olduğunuzu görmesini sağla, mesele tamam."

"Yaa, o kadar basit mi sanıyorsun? Hergele zamk gibi yapışkan, baksana ablamın yakasını bırakmıyor."

"Bırakmaz tabii; belli ki adama asıl askıntı olan Nazan abla. Adamın ne günahı var? Meşhur laftır, dişi köpek kuyruk sallamasa, erkek gider mi peşinden?"

Ayşe kesin bir ifadeyle başını salladı.

"Olmaz Belgin, yapamam bunu. Boşuna ısrar etme. O herifi bir daha görürsem, rahat kusarım, tiksiniyorum o allanın belasından. Sense karşıma geçmiş, herife yakınlık göster tuzağa düşür diyorsun."

Belgin omuzlarını silkti.

"Nasıl istersen, benim ki sadece bir öneriydi. Dediğim gibi karar sana ait, ama unutma ki oldukça etkili bir çözümdü sana sunduğum teklif. Ayrıca her şey senin elinde, adamla mesafeyi sen tayin edeceksin."

Ayşe yeniden düşünmeye başladı. Sonra isteksizce sordu. "Hem nasıl emin olabiliriz?"

"Neden?"

"Herifin beni tanımadığından. Ablam gevezenin tekidir, belki de benden de bahsetmiştir ona, bilemeyiz ki?" "Neden bahsetsin canım? Bilakis senin varlığını dahi gizlemiştir. Çünkü senin bu ilişkiye asla sıcak bakmayacağını bilir. Bak, bunca zamandır sana tek kelime bahsetti mi Rıza'dan? Bence ağzını açıp ona da bir şey söylememiştir."

"Bilemem. Hem herif her dakika Nazan'ın evine girip çıkıyor."

"Eee, ne olmuş yani? Nazan ablanın evinde yüz yüze mi geldiniz?"

"Saçmalama Belgin! O evde ablamla çekilmiş bir sürü fotoğrafımız var. Mutlaka görmüştür onları, beni hemen fark eder."

"Hiç sanmam."

"O kadar hafife alıp küçümseme namussuzu. Bence düşündüğümüzden daha da tilki o. Tam bir iblis... Kan emici. Bence ablama saldırmadan önce

onu iyice araştırıp, incelemiş olmalı. Dul ve yalnız yaşadığını, nerede çalıştığını, maddi durumunu, hayatında bir erkek olup olmadığını filan hep öğrenmiş. Mutlaka beni de görmüştür. Eskiden hemen her gün ablamla ablamla buluşurduk, bilirsin."

"Bence yanılıyorsun. Öyle olsa dün gece seni tanırdı. Gecekondusunun önünde yanından geçerken arabanın içinde ikimizi de gördü." Ayşe diretti.

"İkimize de nasıl baktığını unuttun mu? Belki tanımıştır."

"Zannetmem. Evet, bizi gördü ama o bakışlar biraz da sabahın bu kör saatinde bu iki kadının burada ne işi var dercesine, hayret bakışlarıydı. Seni tanımış olsa mutlaka şaşırır, hatta paniklerdi. Anlaşana, kimliğini Nazan abladan saklıyorsa, foyasının ortaya çıkmasından tedirgin olurdu."

Ayşe omuzlarını silkti.

"Artık o kadarını bilemeyiz" diye mırıldandı. "Belki de çakmıştır durumu."

İkisi de huzursuz ve endişeli bir şekilde sustular. Ayşe'nin küçük salonunda çıt çıkmıyordu. Sonunda sessizliği yine Ayşe bozdu.

"Amannn!" diye söylendi. "Ne yapayım yahu? Otuz beş yaşına gelmiş, kocaman kadın. Çocuk değil ya! Zor kullanamam herhalde. Senin planın da çok saçma. Yapamam öyle bir şey. En iyisi, yarın karşıma alıp konuşmak Nazan'la. Herifin ne bokun soyu olduğunu, bir bir anlatırım ablama. Gerçekleri görüp kabul ederse, ne âlâ, yok kabul etmezse artık gerisi kendi bileceği iş. Kulağından tutup pisliğin içinden çıkaracak halim yok ya kocaman kadını."

Ayşe konuyu noktalamış gibi konuşmuştu. Belgin de daha fazla ısrarın haddini aşma olacağını düşünerek konuyu kapattı. Saatine bir göz atıp yeni farkına varmış gibi, "Hadi ben kaçayım artık, geç oldu" dedi. "Malum, dün geceden de uykusuzuz, gözlerim kapanıyor vallahi."

Belgin toparlanıp ayağa kalktı. Ayşe de daha fazla kalması için ısrar etmedi. O da yorgun ve uykusuzdu. İki arkadaş kapının önünde kucaklaşıp vedalaştılar. Belgin gittikten sonra Ayşe de soyunup yatağına girdi ama gözü bir türlü uyku tutmuyordu. Vicdanı rahatsızdı; ablasının göz göre göre uçuruma doğru yuvarlandığını hissediyordu. Bu ilişki çok elim ve feci bir şekilde noktalanabilirdi. Az buçuk Rıza'nın ne tıynette biri olduğunu

anlamıştı artık. Gazeteler her gün böyle trajik haberlerle dolu oluyordu. Gözlerinin önünde iri gazete manşeti canlandı birden. Cankurtaranlı kadın avcısı, metresini para için bıçakladı...

Yatağın içinde tüyleri ürperdi. Hiç de olmayacak bir şey değildi, hani... O herif para için her şeyi yapabilirdi. Rum balıkçının karısı Eleni'yi anımsadı birden. Belki de zavallı kadın kocasından kalan her şeyi satıp savıp bu namussuz herife yedirmiş, tığ teber kalınca da çareyi Yunanistan'a gitmekte bulmuştu. Aklı karışır gibi oldu genç kızın; bu herifin ne meziyeti vardı da kadınları bu kadar etkileyip ağına düşürüyor, sonra da vazgeçilmez şekilde kendine bağlıyordu acaba? Eleni'yi tanımazdı ama ablasını çok iyi bilirdi; Rıza ile onun arasında bağlayıcı hiçbir şey düşünemiyordu. Tabii seks hariç... Lakin bildiği kadarıyla Nazan'ın bu taraklarda pek bezi yoktu. Gözleri uykudan kapanırken hâlâ, acaba mı, diye düşünüyordu...

Gece ilerlemişti. Nazan her zamanki gibi iliklerine kadar doymuş, hazzın doruklarına ulaşmıştı. Bu gece de bütün bedeni huzura kavuşup rahatlamıştı. Lakin bir türlü uykuya dalamıyor, beynine çöreklenen sorular duygularıyla çatışıyordu.

Yanı başında derin bir uykuya dalmış olan Hüseyin'e baktı. İri kaslı kollarını vücuduna sarmıştı. Aslan pençesini hatırlatan ayası tam kalçasının ayrığındaydı. Hafif aralık dudaklarından çıkan sıcak nefesi çıplak memelerini yalıyordu.

Adeta sızmıştı Hüseyin. Bu gece fazla kaçırdığı rakının, sarf ettiği aşırı eforun da rolü vardı elbette. Sevişmeyi diğer gecelere kıyasen biraz kısa kesmiş fakat yine de Nazan'ı defalarca orgazma ulaştırmıştı. Nazan sevgilisinin güçlü kollarından sıyrılmaya çalıştı fakat beceremedi. Kollarıyla kene gibi yapışmıştı bedenine. Onu uyandırmak istemiyordu. Başka bir gece olsa bundan hiç şikâyet etmezdi, bilakis, birini boynunun altından geçirip omzuna kenetlediği diğeri ile de uykuya dalarken yumuşak yumuşak kalçalarında dolaştırdığı güçlü kolların sıcaklığı altında sabaha kadar, daha da sokularak ve onun varlığını tüm bedeninde duyarak uyumayı isterdi.

Ama Hüseyin bu gece de, her zaman yaptığı gibi sabaha karşı sessizce koynundan çıkıp giderken parasını alacak mıydı?

Hüseyin yemeğini yiyip rakısını içerken bu defa konuyu Nazan açmıştı. Genç kadının buna hiç itirazı yoktu; erkeği ona hayatının en büyük zevkini sağlıyordu ve bunun bedelini bir şekilde ödemek zorunda olduğuna inanmıştı Nazan. Nasıl erkekler bir fahişeye aldıkları bedensel zevk karşılığında bir para ödüyorlarsa, kendisi de Hüseyin'e bir bedel ödemek zorundaydı; çünkü Hüseyin de onun fahişesiydi. Bu sadece bir alışverişti; onu arzuladığı sürece bir şeyler ödemeliydi. Zira bir gerçeği artık iyi kavramıştı; ondan kopmak istemiyordu.

Kendini biraz geri çekti.

Hüseyin'in düzgün nefesleri kesildi birden, dudakları kapandı genç kadının çıplak memeleri üzerinde dolaşan soluğu yok oldu. Hafifçe dudakları arasından bir inilti çıktı ama ne dediği pek belli olmadı. Kalçasındaki güçlü eli yatağa düştü ve derin uykusuna devam etti. Yorganı aralayan Nazan sessizce yataktan çıktı. Hiç ses çıkarmamaya gayret ediyordu. Ürkerek yatakta uyuyan adama bir daha baktı. Erkeğinin gözleri kapalıydı.

Çıplak ayaklarıyla bir iki adım atıp her zaman aynı yere bıraktığı çantasına kadar yürüdü, içinden kabarık portföyünü çıkardı.

Yatağın sıcaklığından sonra odanın serinliği çırılçıplak bedeninde titreme yaratmıştı.

Hızla bu sabah bankadan çektiği paralardan bir miktarını saymadan çekip aldı. Katlayıp komodinin üzerine bıraktı. Giderken Hüseyin mutlaka görürdü.

Aslında bu konuda onunla yüzleşmek istemiyordu.

İçi rahatladı genç kadının. Fahişesinin bu geceki hizmetinin karşılığını da böylece ödemiş oluyordu. Hem bu yöntem çok daha iyiydi, böylece artık onu kullanma şansı kendisinin olacaktı. Bundan sonra kendi isteklerini o Hüseyin'e kabul ettirecek, bu ilişkinin efendisi olacaktı. İçi birden huzura kavuştu.

Artık bir jigolosu ya da erkek fahişesi vardı. Dilediği zaman veya ondan bıktığı zaman parayı keser ve bu ilişkiye son verirdi. Başında Hüseyin diye

bir sorun olmazdı. Tıpkı erkeklerin fahişelere yaptığı gibi. Ondan ne zaman bıkacağını bilmiyordu henüz ama mutlaka bunun da bir sonu olacaktı.

Keyiflenerek yatağa döndü. Yorganı kaldırıp içine girdi. Üşüyen bedeninin ısıtmak istercesine adamın çıplak vücuduna sarıldı. Uzun parmakları adamın kaslı ve iri vücudunda dolaştı. Az sonra bacaklarına değen o muhteşem organın sertliğini hissetti.

Hüseyin uyanıyordu...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

Sevişerek geçirdiği gecelerin en zor yanı ertesi sabah işe gitmek mecburiyetiydi. Ruhunun tüm dinginliğine rağmen vücudu pestil gibi yorgun ve bitkin oluyordu. Aç ve ihtiras dolu bedeni sabahın erken saatlerine kadar seviştiğinden uykusunu yeterince alamıyor, çoğu zaman bitkin bir şekilde kalkıyordu. Nazan başucundaki çalar saatin melodili zili ile uyandığında kolunu yorganın altından çıkarıp gözlerini açmadan saati susturmaya çalıştı. Uykusuzluktan bitiyordu, Hüseyin'le son kere sevişip ölü gibi başını yastığa koyduğunda saat sabahın dördünü geçiyordu.

Gözkapaklarını aralayıp yanına baktı. Gitmişti Hüseyin, her zamanki gibi. Elini onun yattığı yere uzatıp çarşafın sıcaklığını kontrol etti. Gideli her halde epey olmuştu zira çarşaf artık onun vücut sıcaklığını muhafaza etmiyordu.

Biraz daha uyumayı çok isterdi ama yeniden uykuya dalarsa saat on bire kadar sızıp yataktan kalkamayacağını biliyordu. Son zamanlarda her sevişme gecesinin sabahında işe geç gider olmuştu ve bu dikkat çeker hale gelmişti.

Hemen yataktan kalkamadı. Uzun uzun gerinip esnedi.

Yatağın sıcaklığı müthiş çekici gelmişti. Biraz daha uyumak için neler feda etmezdi ki. Gayrı ihtiyari kocasıyla geçirdiği aşk gecelerini anımsadı ve ürpermekten kendini alamadı. Her şey on dakika içinde olup biter ve sonra her ikisi de birbirlerine sırtlarını dönüp uykuya dalarlardı. Yıllarca Nazan sevişmenin ve cinsel doyumun hep öyle olduğunu sanmıştı. Oysa Hüseyin onu bunca yıldır tanımadığı doyumsuz bir âlemin ta ortasına götürmüş, hayalinde dahi yaşatamayacağı sihirli bir zevk evrenine taşımıştı. Yeniden Hüseyin'i anımsayınca, merakla başını kaldırıp tuvalet masasının

üzerine dün gece bıraktığı para tomarına baktı. Paralar yerinde değildi artık... Bir an içinde garip bir burukluk hissetti.

Az bir ihtimal de olsa parayı almayacağını düşünmüştü. O buruklukla hafifçe içini çekti. Kadınsı düşünceleri doğal olarak baskın çıkmıştı; erkeğinin kendisiyle para karşılığında değil de salt karşılıklı sevgi ve her türlü maddi zorlamadan uzak sevişmesini çok isterdi.

Ama sonra bunun çok daha hayırlı olduğuna kanaat getirdi. Hüseyin gerçek anlamda bir sevgili asla olamazdı. O sadece bedensel ihtiyaçlarına karşılık veren bir erkek fahişeydi.

Acı da olsa realite buydu.

Zaten daha fazlasını da ummuyordu.

Durumu böyle idare etmek zorundaydı.

Başını yeniden yastığa bıraktı.

Biraz düşünmeye başladı. İyi de, bu daha ne kadar sürerdi. Zengin ya da mirasyedi bir kadın değildi; maddi varlığı, çalışmasının neticesi elde ettiği birikimlerinin sonucuydu. Bu tempoya devam etmesi oldukça zor görünüyordu.

Aldığı kararın isabeti hakkında kuşkuya düştü. Henüz endişelenecek bir durum yoktu ama tutku ve ihtirasının bedeli için daha başka bir formül bulmalıydı...

Ablasının hayatına giren adamın Rıza adlı bir asalak olduğunu anlamış, çok basit bir araştırma ile ne malın gözü olduğunu ortaya çıkarmıştı Ayşe ama asıl sorun durumu ne şekilde Nazan'a açacağı idi. Önce ablasının olayı inkâra kalkışacağına adı gibi emindi, gerekirse tüm öğrendiklerini ispatlayabilirdi de; ne var ki Nazan maraza çıkaracak ve aralarında tatsızlık doğacaktı. Buna benzer bir ihtilafı ablasının Salih'le evliliği sırasında da yaşamışlardı. Ayşe, ablasının aldığı evlilik kararının isabetli olmadığını, Salih'le mutlu bir evlilik sürdüremeyeceğini ona uzun uzun anlatmış lakin Nazan'ın kararını değiştirmeye muvaffak olamamıştı. Rıza, Salih'i mumla aratacak bir tipti. Salih, en azından mazbut, haysiyetli bir çocuktu; her ne kadar zaman zaman fevri davranışları, kabalıkları olsa bile, asla kadının sırtından geçinmeyi düşünmeyen bir insandı. Evliliği başarıyla sürdürememelerinin gerçek sebebi aralarındaki sosyal farklılık, kültür

ayrılığı ve erkeğin kendisini daima horlanmış ve aşağılanmış hissetmesinden kaynaklanmıştı. Oysa şimdi durum çok daha farklıydı, Ayşe, Hüseyin'in neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordu.

Ayşe o gün işinde hep durumu ablasına nasıl açıklayacağını düşünüp durdu. Belgin'in teklifi üzerinde durulmayacak kadar saçma hatta komikti. Arkadaşının nasıl böyle bir şey düşündüğüne şaşıp durmuştu. Tek çare Nazan'a nazik bir biçimde konuyu açıklamasıydı.

Aklına onu korkutan bir ihtimal daha geliyordu. Acaba Rıza denen bu adam Nazan'a şantaj ve tehditte de bulunuyor muydu? Bu da yabana atılacak bir olasılık değildi. Nasıl olabileceği konusunda henüz hiçbir fikri yoktu ama bu tür insanlardan her türlü kötülük beklenebilirdi. Bir şekilde Nazan'ın bir açığını yakalamış olabilirdi. Gün boyu bu ihtimali de düşündü fakat akla yakın bir sebep bulamadı. İsteklerini Nazan'a şantaj yaparak kabul ettirebileceği ne gibi bir açığı olabilirdi ki kız kardeşinin? Geriye tek bir olasılık kalıyordu. Cinsel zaafiyet...

Aslında bu olasılığı da çok düşünmüştü Ayşe, hem de kaç kere. Tanıdığı kadarıyla ablasının bu konuda aşırı duyarlılığı, sekse fazla düşkünlüğü yoktu, boşandığından beri hayatına girmiş doğru düzgün hiçbir erkeği hatırlamıyordu. Birkaç flört teşebbüsü olmuşsa da hiç biri ileri gitmemiş, Nazan her seferinde kendi isteğiyle onları bırakmıştı. Bilakis, erkeklerden nefret etmese bile, daha ciddi ilişkilere girmekten geçirdiği menfi deneyimden sonra korkar olmuştu.

Şayet Nazan samimi davranırsa en iyi cevabı kendisinden alabilirdi. Uzun bir tereddüdün sonunda ablasını aramak için telefona uzandı. Birbirlerine bir şey söylememelerine rağmen şu son günlerde hissedilir bir kopukluk başlamıştı aralarında ve Ayşe hayattaki tek varlığını kaybetmek istemiyordu. Nazan telefonu açınca, Ayşe hiçbir şey olmamış gibi mırıldandı.

"Nerelerdesin yahu? Kaç gündür görüşemedik. Özledim seni. Bu akşam buluşalım mı, ne dersin?"

"Çok iyi olur valla. Ben de özledim. Ama sen de aramadın beni."

Ayşe ablasının ses tonundaki burukluğu anlayacak kadar iyi tanırdı onu. Hiç üstelemedi.

"İşte şimdi arıyorum ya," dedi. Sonra ilave etti. "Bu akşam buluşalım."

Hattın öbür ucunda Nazan bir an düşündü. Bazen dışarıda buluşup iyi bir restorana gittikleri de olurdu, ama genelde Ayşe onun evine gelmeyi tercih ederdi. Artık Nazan böyle bir riski göze alamazdı; Hüseyin'in ne zaman, hangi saatte geleceğini kestirmek mümkün değildi, bazen bir hafta kadar ortadan kayboluyor, sonra birden adamı evinde buluyordu. Ayşe'nin olduğu bir saatte gelirse, bütün düzeni bozulur, hayatının rezaleti ortaya çıkardı. Bu riski asla göze alamazdı. Nazan bir an düşündü; dışarıda yemeğe gitmelerinin az da olsa bir sakıncası vardı, bazen Ayşe yemek sonrası kahve içmek bahanesiyle de katına çıkardı. İçinden söylendi; Hüseyin hakkında ne kadar az şey biliyordu, sıkıştığı zaman onu arayacağı bir telefon numarası bile yoktu. Bilse en azından arar, bu gece gelme derdi. Kardeşine cevap vermek zorundaydı.

"Oldu," dedi Nazan. "Akşam iş çıkışı doğru sana gelirim."

"Anlaştık," diye mırıldandı Ayşe.

Telefonu kaparken acı bir tebessüm dudaklarında şekillendi.

Ablası bu defa onu evine çağırmamıştı...

Nişantaşı'nda, Viyana usulü şnitzelleriyle ün kazanmış bir restorana gitmişlerdi. İkisi de hafif tedirgin ve durgundular. Sanki aralarında bir ihtilaf varmış gibi mesafeli ve ölçülü konuşuyorlardı. Ayşe, ablasından bir açıklama beklemesinin yersiz olduğunu çabuk kavradı, zaten bunu düşünmesi bile abesti. Çikolatalı parfelerini yerlerken Ayşe konuya nasıl bir giriş yapması gerektiğini son bir kere daha aklından geçirdi. Nazan'a göre çok daha taktikçiydi, şayet birden üstüne çullanırsa aralarındaki bağın da kopacağını ve belki de telafisi mümkün olmayan bir kopukluk doğacağını hesap etmişti.

Nazan'ın sıkıldığını görüyordu. Birkaç kere kendisine göstermemeye çalışarak bileğindeki saate baktığını fark etmişti. Genç kız derin bir soluk aldı ve sonunda birden pat diye sordu.

"Neyin var abla? Ne oldu sana böyle? Bana sıkıntını anlatmayacak mısın?"

Nazan aslında bu üstü kapalı taaruzu bekliyordu. Hiç şaşırmamış gibi sordu.

"Sıkıntım mı? Ne sıkıntısı?"

"Yapma abla, ben senin kardeşinim. Bana açılıp sıkıntını anlatmazsan, içini kime dökeceksin? Hayatta başka yakınımız var mı?"

Hissi, samimi ve etkileyici bir açılımdı.

Fakat Nazan da hazırlıklıydı. Yaşadıklarını asla Ayşe'ye anlatamayacağını çok iyi biliyordu. Ayşe'nin mantığı yaşadığı ilişkiye onay vermezdi.

"Ama benim bir sıkıntım yok ki," diye mırıldandı.

"Demek yok?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Tabii Ayşe. Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Ayşe önündeki tabağı hafifçe ileri iterek bir an düşündü.

"Şöyle diyelim," diye mırıldandı. "Dışarıdan hayatını gözlemleyen biri olarak, o saldırı gecesinden sonra sende büyük bir değişim başladığını hissediyorum."

"Nasıl bir değişim?"

"Kaçıyorsun abla... "

"Kaçıyor muyum? Kimden?"

"Herkesten. Başta da benden."

"Çıldırdın mı sen? Niye kaçacakmışım ki?"

"İşte benim de öğrenmek istediğim bu? Ne oldu sana? Neden yaşantın birden değişti? Seni mutsuz ve çekingen görüyorum. Buna sebep olan şey nedir?"

Nazan kısa bir süre kardeşini süzdü.

Yoksa Ayşe bir şeyler biliyordu da yüz göz olmak mı istemiyordu? Ama bilmesi imkânsızdı. O bir sabah evine yaptığı ani ziyaret sırasında masanın üzerinde gördüğü yemek artıklarından başka hiçbir şey görmemişti. O gün bazı şeylerden şüphelenmişti fakat bu kadarı Hüseyin'i tanıması için yeterli değildi. Boş atıp dolu tutmaya çalışıyordu. Sakin ol, diye mırıldandı

içinden. Kardeşinin mizacını iyi bilirdi, bir şeye kafasını takarsa, inat eder, ısrarla meselenin üzerine giderdi. Yapacağı en iyi şey onu ikna etmekti. Haklı olduğu bir yan da vardı kuşkusuz, netice olarak kısa bir süre önce tecavüze uğramış bir kadındı, bunun doğuracağı birtakım ruhsal bunalımların tezahürü doğaldı; şayet Ayşe bu tür bir değişim hissediyorsa meseleye böyle bir açıklama getirebilirdi. Hatta kardeşi bilmeden onun eline savunacak bir koz vermişti.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Nazan. "Daha doğrusu farkında değilim. Ama ben de bir değişiklik hissediyorsan, her halde geçirdiğim o kâbus gecesinin neticesidir. Bunun kolay olmadığını ruhumda birtakım yansımalarını yaşayacağımı sen söylemiştin, unuttun mu?"

"Unutmadım, tabii. Ama sanırım mesele o kadar basit değil."

Nazan bu arada gittikçe geriliyordu. Dayanamadı nihayet. "Açık konuş Ayşe. Ne demek istiyorsun?"

"Pekâlâ abla, daha açık konuşayım. Hayatında bir erkek olduğundan şüpheleniyorum."

Nazan diklendi. Ama karşılık vermeden önce yine bir an düşündü. Ayşe'ninki sırf bir tahmin de olabilirdi.

"Hayatımda bir erkek mi? Gerçi böyle biri yok, ama olsa ne yazar ki? Bu yaştan sonra kimseye hesap vermek zorunda değilim."

"Değilsin tabii. Ben de zaten hesap soruyor değilim. Sadece seçiminin yine hatalı olduğunu sana kardeşin olarak anlatmaya çalışıyorum."

Nazan hiddetine rağmen kendini kontrole çalıştı.

Ayşe galiba bir şeyler biliyordu. Sadece kuru sıkı bir uyarı değildi bu. Merakı uyandı, Hüseyin hakkında ne bilebilirdi ki? Onu görüp tanıması olanaksızdı; kendisi bile Hüseyin hakkında henüz bir şey bilmiyordu. Sakin olmaya gayret etti. Hiddet göstermeye gelmezdi, bu Ayşe'nin ekmeğine yağ sürmeye benzer, şüpheleri daha da artardı. İşi alttan almalıydı. Güçlükle gülümsemeyi başardı.

"Alem bir insansın Ayşe," dedi. "Nereden çıkarıyorsun bunları? Sütten ağzı yanan insan yoğurdu üfleyerek yermiş derler. Hayatımda öyle biri yok. Hem yaşamıma bir erkeğin girmesini de istemiyorum."

"Emin misin?"

"Gayet tabii. Mesela Belgin'le şu bana yapmak istediğiniz reklamcı. Dün onunla öğle yemeğinde buluştuk. İstesem ilişkiyi ilerletebilirim, Hakan benden çok hoşlandı. Ama istemiyorum, bundan böyle hayatıma yeni birini sokmaya hiç niyetim yok."

Ablasının yalan söylediğini biliyordu Ayşe.

Ama onun asıl şaşırtan şey, Cankurtaranlı anahtarcı Rıza'nın nasıl olup da Nazan'ı böylesine etkilediğiydi. Bu iki erkek asla mukayese edilemeyecek, terazinin kefesine karşılıklı konamayacak insanlardı. Lakin Nazan, Rıza'yı tercih ediyordu. Genç kız tehlikeli sulara girmezse bu konuşmanın hiçbir yarar sağlamayacağını idrak etmişti. Son bir hamle daha yaptı.

"Senin hayatında bir erkek var abla," dedi.

Nazan bir kere daha elinde olmadan sarardı.

"Bunu da nereden çıkarıyorsun kuzum?"

"Çünkü onu gördüm."

Nazan bir an taş gibi donuklaşıp hareketsizleşti.

"Kimi gördün?"

"Rıza'yı."

İkinci bir şaşkınlık dalgası Nazan'ın bedenini sardı.

"Rıza'yı mı? O da kim?"

"Cankurtaranlı anahtarcı... Boşuna inkâra kalkışma. Görüyorsun ki her şeyi biliyorum."

Nazan şaşkın şaşkın kardeşine baktı.

Kimden bahsediyordu bu kız? Onun Rıza diye tanıdığı biri yoktu ki? Bir yanlışlık vardı bu işte. Bir an dili damağı kurur gibi oldu. O şaşkınlık içinde fısıldadı.

"Kimden bahsediyorsun sen, Ayşe? Ben anahtarcı filan tanımıyorum."

Genç kız bilgiççe gülümsedi.

"Buna hiç şaşmadım. Ya her şeye rağmen inkâra devam edeceksin ya da gerçekten onun ne mal biri olduğunu hâlâ bilmiyorsun. Yoksa sana kendini başka bir kimlikle mi tanıttı? Uyan abla, uyan... Felâketin eşiğindesin. Yaptığın büyük bir çılgınlık. Tam bir gaflet..."

Nazan'ın yüreği şimdi de deli gibi çarpmaya başlamıştı. Anahtarcı Rıza!...

Demek Hüseyin, gerçekte bir anahtarcıydı...

Ama Ayşe bütün bunları nasıl öğrenmiş olabilirdi? Aklı almıyordu...

Güçlükle kekeledi. "Yanılıyorsun, Ayşe... "

Kardeşi başını iki yana salladı.

"Yanılmıyorum abla. Onu araştırdım. Pis bir jigolo o. Kadınların sırtından geçinen iğrenç bir asalak. Asıl anlamadığım senin onda ne bulduğun? Nasıl öyle bir adamla ilişki kurabildin? Sana ne verebilir?"

Galiba Nazan'ı en fazla rahatsız eden bu son cümle olmuştu. Ne mi verebilirdi? Benim saf kardeşim, diye düşündü. Hüseyin ya da Rıza, adı her ne olursa olsun, ona hayatın yaşanan en güçlü zevkini tattırmıştı. Bunca yıldır yaşamadığı, insan doğasının en vazgeçilmez hazzını onun sayesinde öğrenmişti. Otuz beş yaşına kadar pek çok kadının tatmadığı orgazma onunla erişmişti. Bundan böyle asla vazgeçemeyeceği bir hazdı bu.

Ayşe haklı olabilirdi.

Ama onun haklılığı hiç umrunda değildi.

"Şimdi bana inandın mı?" dedi Ayşe.

Evet, Hüseyin onun parasına tenezzül ediyordu, belki bir asalak da olabilirdi, ama umurunda mıydı Nazan'ın? O şimdilik mutluydu ve mutluluğuna kimsenin müdahale etmesini istemiyordu, velev ki bu kardeşi bile olsa. Hafifçe iç geçirdi, Ayşe ile arasının açılmasını istemezdi ama küçük kardeşinin de onu daha fazla zorlamaması gerekiyordu.

"Hayır, sana inanmıyorum," dedi. Fakat bu defa sesi sert çıkmıştı. Ayşe artık okun yaydan çıktığının farkındaydı. Geri dönemezdi, en azından kendi vicdanını rahatlatmak, kardeşlik görevini yerine getirmek zorundaydı. Arkasına yaslanıp bir süre sinirlenen ablasını süzdü sessizce.

"Ama hayatında bir erkek olduğunu kabul ediyorsun, değil mi?" diye sordu.

Nazan'ın karşılığı daha sert olmuştu bu defa.

"Sana ne? Hayatımda bir erkek varsa, hesabını sana mı vereceğim?"

"Tabii ki vermeyeceksin," diye mırıldandı Ayşe. "Buna karışamam. Ama her zamanki gibi yine hatalı bir seçim yapıyorsun. Ben sadece seni muhtemel bir felaketten korumak için çalışıyorum. Tek amacım bu."

"Sen kendi işine bak. Ne sanıyorsun kendini, erkekler konusunda uzman mı? Onları ahkâm kesecek kadar tanışan önce kendine bir koca bulurdun. Bak, bu yaşına geldin hâlâ evde kalmış durumdasın."

Ayşe kendini zor zaptetti. Aslında ağır bir cevap vermemek için tek engel ablasına olan sevgisiydi. Yine de ablasından böyle bir direnç beklemiyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Ben elimden geleni yaptım. Bundan sonrası senin karar vereceğin bir husus. Seni uyardığım için vicdanen rahatım."

Ayşe usulca iskemlesini itip ayağa kalktı ve çantasını alarak arkasını dönüp gitti.

Nazan onu durdurmak için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu ama beceremedi. Elinden gelen bir şey yoktu. Karamsar bir şekilde masada oturmaya devam etti. İşin kötüsü, garsona hesabı ödemek için işaret ederken, kardeşinin haklı olduğunu bilmesiydi...

2

Evine döndüğünde bitkindi Nazan. Kafası karmakarışıktı. Devamlı Ayşe'nin sevgilisi hakkında bu bilgilere nereden ulaştığını düşünüyordu. Onu bu denli tanıması olanaksız gibi bir şeydi. Hüseyin'in ya da Ayşe'nin söylediği gibi Rıza'nın hakkında kendisi bu kadar az şey bilirken, o nasıl bu bilgilere ulaşabilirdi? Daha da önemlisi, söyledikleri doğru muydu? O bir anahtarcı mıydı?

Olabilirdi. Mesleği önemli miydi sanki? Mühendis, doktor, avukat olsa ne fark ederdi? Sosyal kimliği onu ilgilendirmiyordu ki. Zaten kaba, cahil ve kendi sınıfına uygun biri olmadığını biliyordu. Adı da Hüseyin veya Rıza olmuş, ne fark ederdi? Hüseyin ismine alışmıştı o kadar.

Fatih yerine Cankurtaran'da oturuyormuş, beni hiç ilgilendirmez, diye düşündü. O sadece yatakta önemliydi. Gerisi fasa fisoydu... Ayşe'nin bütün söyledikleri doğru olabilirdi, ama onun tek bilmediği gerçek, sevişirken ne denli güçlü olduğuydu. Evet, Hüseyin yalancıydı.

Bunu Nazan da biliyordu. Daha da kötüsü kendisine para ve menfaat için yaklaşıyordu. Malumu tarife ne hacet vardı?

Canı istediği kadar bu ilişkiyi sürdürebilirdi ve hiç kimse de kendisine karışamazdı.

Yine de yatak odasına girip soyunurken huzuru iyice kaçmıştı. Artık sürdürdüğü bu ilişkide inisiyatifi ele geçirmesi gerektiğini kavramıştı. Bundan sonra gidişat eskisi kadar rahat olmayacaktı. Bir kere Ayşe kolay kolay mücadeleden vazgeçmezdi. Pes etmeyi, yenilgiyi kabul etmeyen bir yaradılıştaydı. Bu akşam bir jest yapıp, nasıl istiyorsan öyle davran, senin bileceğin husus dercesine masadan kalkıp gitmişse de, olayın böyle noktalanmayacağını, başına musallat olacağını tahmin etmek zor değildi.

İçinde bir şeylerin sızladığını hissetti.

Kardeşiyle arasının açılmasını hiç arzu etmezdi, o kanı, canıydı. Niyetinin iyi olduğunu, ablasını muhtemel tehlikelerden korumaya çalıştığını da biliyordu, Ayşe hayatındaki tek dayanağıydı. Ama bu kez çok anlayışsız ve müsamaha-sız davranıyordu.

Hüseyin hayatının pınarı, yaşam kaynağı ve mutluluğunun nedeniydi. Ev kıyafetlerini giyip yorgun bedenini salondaki koltuklardan birine bıraktığında durumunu analiz etmeye çalışırken hafif bir şaşkınlık içindeydi. Kısa bir zaman evveline kadar bu olayların dışında bir insan olarak hadiseyi değerlendirmeye kalksa, her halde kendi de Ayşe gibi düşünür ve davranırdı. Otuz beş yaşındaki bir kadın için yaşamda cinselliğin rolü gittikçe zayıflayıp tükenen, değerini kaybeden bir kavramdı, hatta bir angaryaydı. Hele evlilikte çekilmesi gittikçe zorlaşıp ağırlaşan bir yük. Eski kocası Salih'le yaşadıkları cinsel hayatı anımsadı bir an. İçi burkulur gibi oldu, tam bir rezaletti. Aşağılık, kahredici azap dakikaları.

Topu topu, on dakikalık bir iç içe geçiş. Heyecan ve arzudan uzak, görev kabilinden bir beraberlik. Hiçbir seferinde zevk almadığını hatırlıyordu Nazan şimdi. Erkeğin ara sıra kabaran arzularına, salt yatakta karısı olduğu için katlandığı anlamsız bir iştirak. Orgazmın bile ne olduğunu yeni kavramıştı genç kadın. Bundan önce onun ne olduğunu sadece tıbbi bir terim, tarif olarak bilirdi.

Ya sonra?

Sonrası daha da acıydı.

Kadın, hele çalışan kadın, kendini tüm varlığıyla başka değerlere adıyordu. Güç ve para. Kadın ruhu ayakta kalabilmek, erkeğin hegemonyasından kurtulabilmek için tabiatın doğasına ters düşse de, cinselliği beyninden silip atmaya çalışıyordu. Zaten bir kadın için hayatında tatmadığı veya önem vermediği bir değerin peşinde koşması ne mana ifade ederdi ki? Hele yaşı ilerlemiş ve fiziki özellikleri yavaş yavaş kaybolmaya başlamışsa. Çok şükür o kendini şanslı addediyordu.

Eli farkında olmadan kendi vücudunda dolaşmaya başladı. Hâlâ diri, genç kızlara taş çıkaracak kadar formdaydı. Belki bir tesadüftü, belki Tanrı'nın bir lütfuydu ama fizik olarak hiç bozulmamıştı, üstelik formunu muhafaza etmek için özel bir çaba harcamamasına rağmen. Mutluydu.

Ama emin olduğu bir gerçek daha vardı. Bu durum böyle sürüp gitmeyecekti. Her güzel şey gibi bunun da bir sonu olacaktı elbette. Nazan yaşamın bilinmeyen gizemi olarak cinselliğin kutsiyetini oldukça geç tanımıştı ve bunu şimdi doya doya yaşamak istiyordu...

Ayşe ile tartışmasını takip eden on gün Nazan için çok zor geçti. Fakat bunun nedeni kardeşi ile görüşmemek değil, Hüseyin'in evine hiç uğramamış olmasıydı. İlk iki gün hay huyla geçmiş, genç kadını biraz da kardeşi ile arasındaki ihtilafın nasıl bir çözüme kavuşacağını düşünmekle oyalanmıştı. Fakat üçüncü gün, içinde önleyemediği o arzular artmış, yavaş yavaş dayanılmaz boyutlara ulaşmaya başlamıştı.

Şiddetle özlüyor ve arzuluyordu Hüseyin'i.

Tek istediği onun gücünü ve iktidarını yeniden yaşamak, içinde hissetmekti. Ayrılık bir haftayı bulunca Nazan çılgına dönmüştü. Artık durumuna şaşmıyordu da; önceleri tahammülsüzlüğüne çok şaşırır, utanır, isteklerinin yoğunluğu karşısında hayretler düşer, zaafını kabullenemezdi.

Ama şimdi gerçekleri olduğu gibi kabul ediyor, iradesinin dirençsizliğinden hiç sıkıntı duymuyordu. O haftanın sonunda Nazan korkmaya başladı.

Yoksa Hüseyin kendisini terk mi etmişti? Mümkün müydü? Olabilir miydi? Gerçi bundan evvel de on gün uğramadığı olmuştu ama o dönemler çok geride kalmıştı artık. İkisi de birbirlerine çok alışmışlardı; hem bu alışkanlık tek taraflı, sadece kendisinin tutkunluğu değildi, Hüseyin'in de çok arzulu ve şiddetle kendisini istediğini biliyordu Nazan. Her zaman azgın bir boğaydı Hüseyin.

Ama nedense ortalarda yoktu...

Yoksa onu kendisinden uzaklaştıran bir neden mi vardı?

Bu soru birden beynini kemirmeye başladı. Geçerli bir sebep aramaya başladı ve Ayşe'nin buna neden olup olamayacağı fikri beynine saplandı. Yoksa kız kardeşi sevgilisiyle konuşup yüzleşmiş miydi? Bir ateş dalgası tüm benliğini kavradı birden.

Ayşe'nin bunu yapmaya hakkı yoktu. Bunu düşünmek bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Hatta bir ara kontrolünü kaybedip telefona sarılmak, kardeşinden hesap sormak sevdasına kapıldı. Gerekirse tüm bağları koparabilirdi. Lakin son anda kendisini frenlemeyi becerdi. Şayet Hüseyin'in gelmemesinde Ayşe'nin bir müdahalesi söz konusu değilse, daha da zor duruma düşecek, telafisi mümkün olmayan uçurumlar açılacaktı arasında. O geceyi çok zor geçirdi.

Yatağının içinde kıvranıp durdu. Tek isteği Hüseyin'e kavuşmaktı; bundan böyle hiç şikâyetçi olmayacak, ne sevgilisinin hakaret dolu hitap tarzına, ne de şiddet kullanmasına ağzını açıp tek kelime etmeyecekti. Hayrettir, eskiden nefret ettiği o davranışları bile özlemeye başlamıştı, hatta özlemden öte arayıp istiyordu... Ayrı geçen onuncu günün gecesinde Hüseyin geldi...

Kadın ruhu çok karmaşık bir şeydi. Nazan onu karşısında görünce her şeyi unutup, önünde diz çökerek, teslimiyetini ifade etmeyi kararlaştırmıştı hep. Lakin hiç de düşündüğünü gerçekleştiremedi. İsyankâr kadın ruhu baskın çıktı.

Gece dokuz buçuk sularında Nazan salonunda boş gözlerle televizyon seyretmeye çalışıyordu ki, daire kapısının anahtarla açıldığını fark etti. Kalbi güm güm atmaya başlamıştı; gerçi Ayşe'nin de anahtarı vardı ama o

geldiğinde mutlaka kapıyı çalar, mecbur kalmadıkça anahtar kullanmazdı. Kaldı ki bunca tartışmadan sonra evine habersiz gelmeyecek kadar da izan sahibiydi kardeşi. Gelenin Hüseyin olduğunu tahmin edebiliyordu.

Nitekim sevgilisinin devasa gövdesi kapı aralığında görünmüştü.

Nazan bütün o özlemi unutmuş gibi hırçın bakışlarını kapıya çevirdi. Adımını içeriye atan Hüseyin sırıtmaya başlamıştı.

"Tatlım beni özlemedi mi?" diye mırıldandı kapı aralığından.

Genç kadından hiç ses çıkmamıştı.

Nazan'ın bozuk ve sinirli olduğunu gören Hüseyin hemen tavrını değiştirerek gürledi.

"Sana soruyorum küçük fahişe, özlemedin mi beni? Nedir bu afran tafran? Kalkıp erkeğine sarılmak yok mu?"

Nazan kendisinin de şaştığı bir ses tonuyla bağırdı.

"Nerelerdeydin on gündür? Burayı dingonun ahırı mı sandın? İnsan bir haber vermez mi? Ohh, ne iyi memleket be! On gün ortadan kaybol, sonra beni özlemedin mi diye ortaya çık. Sen beni ne sanıyorsun be!"

"Kes dırdırı!" diye söylendi Hüseyin. "Ben öyle kıskanç kadın ağızlarına gelemem. Canım ne zaman isterse gelirim, anladın mı? Bunu kafana iyice sok."

Kıskanç kadın lafı birden Nazan'ın uyanmasına, o güne kadar hiç düşünmediği bir gerçeği birden hatırlamasına yol açtı. Nedense bu ihtimal hiç aklına gelmemişti. Yoksa Hüseyin'in hayatında başka kadınlar da mı vardı?

Olmaması için hiçbir neden de yoktu. Bazen üst üste iki gece geliyor, sonra fasıla giriyor, bazen de böyle on gün gözden kayboluyordu. Nazan onu hep bir erkek fahişe gibi düşünmeye çalışmış, bedelini ödediği sürece hep kendisinin olacağını sanmıştı. Ama o müthiş bir erkekti; kendisi gibi elinden kaçırmak istemeyen başka kadınlar neden olmasındı ki?

Bunu düşünmek bile Nazan'ın ani öfkesini bastırmaya yetti, hatta korkuttu bile. Sesini kesip, sustu...

En azından onsuz bir yaşamı düşünemiyordu şimdilik.

Kadının sindiğini gören Hüseyin ağır ağır yaklaştı. Nazan küskünlüğünü göstermek için hiç ona bakmadan suratı asık, oturmaya devam ediyordu. İri pençelerini genç kadının omuzlarına koyan adam usul usul onu okşadı. Heyecandan titremesine engel olamamıştı Nazan.

Adam kulağına eğilerek fısıldadı.

"Hadi durma, özlediğini bana kanıtla. Kalk, odamıza gidelim."

Nazan'ın burun delikleri ihtirasla titredi. O da bunu çok istiyordu ama beynini kemiren düşünce genç kadını atalete sürüklemişti.

"Önce konuşmamız gereken bazı şeyler var" diye mırıldandı.

"Ne? Ne konuşacağız ki? Senin gevezelik etmek isteyeceğini hiç sanmıyorum. Hele aradan on gün geçtikten sonra..."

"Mesele de bu ya..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nerelerdeydin on günden beri? Neden beni bu kadar ihmal ettin?"

Hüseyin hâlâ Nazan'ın arkasında duruyordu. İri elleri usulca kadının omuzlarından kayarak kazağının yakasından memelerine doğru gitti.

Genç kadın yeniden titredi. Sevgilisinin usta parmakları şimdi usul usul meme başlarını sıkıyordu. Nazan bu tempo devam ederse dayanamayacağını çok iyi biliyordu.

"İşlerim vardı" diye fısıldadı Hüseyin.

"Yalan! Durmadan yalan söylüyorsun..."

"Höst! Ağzını topla... Böyle konuşan karıları sevmem ben..."

"Evet, yalan söylüyorsun. Hayatında başka bir kadın daha var, değil mi? Kim bilir, belki de birden de fazla."

Hüseyin bir kahkaha attı.

"Haa, mesele şimdi anlaşıldı. Erkeğini kıskanıyorsun sen."

"Olamaz mı? Kıskanamam mı yani?"

Adam ellerini genç kadının göğüslerinden çekerek Nazan'ın koltuğunun kenarına ilişti. Mütebessim ve mağrur bir edayla onu süzüyordu.

"Hadi canımı sıkma fazla. Merak da etme. Senden başka sevgilim yok."

"İnanmıyorum sana."

"Uzattın ama... Yok diyorsam, yoktur. Kes bu abuk sabuk konuşmaları."

"Öyleyse on gündür nerelerde sürtüyordun? Geceleri de iş olur mu, neden gelmedin?"

"Para sorunum var tatlım. Bazı arkadaşları ziyaret edip borç para aradım. Hepsi o kadar. Ben de seni özledim, hem de çok."

"Doğru mu? İnanayım mı?"

Hüseyin genç kadını kavrayıp kollarının arasına aldı ve uzun uzun dudaklarından öpmeye başladı. Nazan'ın tüm direnci kırılmıştı. Benliğini kavrayan ihtiras selinin taşkınlığında yavaş yavaş boğulmaya başlamış, beynini kurcalayan her şey silinip yok olmuştu. Hüseyin kucağında onu yatak odasına taşırken kendinden geçmişçesine erkeğine sarılmıştı...

Nedense bu gece sevişmeyi kısa kesmişti Hüseyin. En azından Nazan'ı alıştırdığı o hoyrat ve coşkulu havasından eser yoktu. Bir süre sonra kendini sırtüstü yatağa atmış, bir sigara yakmıştı. Nazan bir süre onu endişeli bakışlarla süzdükten sonra sordu.

"Neyin var senin? Çok isteksiz görünüyorsun."

"Yok bir şeyim, tatlım."

"Hadi, hadi saklamaya çalışma. Sen bu kadarla doyuma ulaşmazsın."

Hüseyin'den ses çıkmadı.

Sigarasından derin bir nefes çekip dumanı havaya üfledi.

"Dedim ya, bir şeyim yok... Yorgunum sadece," diye mırıldandı.

Nazan yatakta dirseğinden destek alarak doğrulup adama bakmaya devam etti. Bu durumu oldukça yadırgamıştı. Uzun parmaklarını anlayışla Hüseyin'in kıllı göğsünde dolaştırmaya başladı.

"Boşuna saklama, senin bir sıkıntın var. Yoksa benden bıktın mı?"

"Saçmalama be kadın! Senden bıkar mıyım hiç?"

"Öyleyse nedir bu halin?"

"Anla işte, efkârlıyım."

"İyi de, ne oldu? Anlat da ben de öğreneyim."

"Boş ver, gerek yok."

Hüseyin konuşmak istemez gibi bir tavır takınmıştı.

Nazan ısrar etti.

"Şu para meselesi mi?"

Hüseyin isteksiz görünerek başını salladı.

"Evet."

"Ne kadara ihtiyacın var?"

"Dedim ya boş ver, bu benim sorunum."

"Olsun, sen yine de söyle."

Hüseyin utanıyormuş gibi homurdandı.

"Yarın birine yirmi milyarlık bir ödeme yapmak zorundayım. Tüm imkânlarımı zorladım ama olmadı, bulamadım işte... "

"Yarın mı ödemek zorundasın?"

"Evet, öyle... "

"Ne borcu bu?"

"Bir senet."

"Tek bir senet mi?"

"Evet."

"Neyin karşılığı peki?"

"Bir de sen sorup durma kuzum... Beni söylediğime pişman ediyorsun."

Nazan düşünmeye başladı.

Hüseyin'in isteksiz davranışlarını anlar gibi olmuştu. Kendisinden para koparmak için istismara kalkışıyordu. Bir an böyle bir borcun olup olmadığından bile kuşkuya düştü. Ama fazla takmadı kafasına; cinsel mutluluğunu ondan satın da alabilirdi, zaten kendisi de olaya böyle bakmıyor muydu? Hüseyin'in ona verdiği huzur ve rahatlık her şeyden

önemliydi. İstediği para önemli bir meblağ değildi, bankadaki birikiminden rahatlıkla karşılayabilirdi ama o an zihnine takılan tek soru bu İsteklerinin ne sıklıkla devam edeceğiydi. Bunun bir başlangıç olduğunun farkındaydı. Çok daha az meblağlar olmakla beraber cüzdanından çekip aldığı ve bir gece kendisinin komodinin üzerine bıraktığı paraları hatırladı. Aslında aralarındaki seks ilişkisi zaten paraya dayanmış ama henüz bu konuda yüz göz olmamışlardı. Düşünceler hızla beynine üşüşüyordu Nazan'ın.

On gün önce Ayşe ile yaptığı tartışmayı anımsadı. Kız kardeşi onu uyarmıştı. Ayşe yine haklı çıkmıştı.

Genç kadının içindeki burukluk devam etti. Beyninde hâlâ olayın muhasebesini yapmaya çalışıyordu; ona göre bu sürpriz bir yaklaşım değildi, her mutluluğun bir bedeli olacaktı ve şimdi bu bedeli ödemek zorunda kalıyordu. Üstelik buna razıydı da. Şu kadar ki, bu isteklerin devam edeceğini bildiğinden şimdiden ufak tefek tedbirler almalıydı.

Nazan'ın parmakları hâlâ sevgilisinin vücudunda dolaşıyordu.

Elinde olmadan ürperdi, bu adam onu kızışmış azgın bir köpeğe çevirmiş ve bunda da başarılı olmuştu. Çiftleşmeden duramıyor, devamlı doyum arıyordu. Yüzüne gülümseyen bir ifade verip sigarasını tellendirmeye devam eden Hüseyin'e biraz daha sokuldu.

"Belki sana biraz yardım edebilirim," dedi.

Hiç olmazsa sevgilisinin yarım ağız itiraz edeceğini sanmıştı. Oysa hiç de öyle olmamıştı.

"Sahi mi?"

"Tabii, neden olmasın. Yarın senin için bankamdan on milyar çekebilirim."

Hüseyin'in yüzü hafifçe gölgelendi.

"Sağ ol, ama bu yetmez. Bana yirmi milyar lazım."

"Hiç yoktan iyidir. Diğer yarısını da sen bulmaya çalış."

O an erkeğinin beyninde birtakım hesaplar yaptığını hissetmişti. Aslında bu miktarı da güle oynaya kabul edeceğini biliyordu. Nitekim Hüseyin kısa bir duraklamadan sonra sevinmiş gibi mırıldandı.

"Haklısın be tatlım," diye mırıldandı. "Dediğin gibi hiç yoktan iyidir. Ne yapalım gerisini de ben bulmaya çalışırım. Yarın kaçta teslim edebilirsin parayı?"

"Sabah bankaya birlikte gideriz, çekip sana veririm."

"Teşekkür ederim güzelim, vallahi biraz rahatladım şimdi."

Nazan adamın kıllı göğsünde dolaşan parmaklarını adamın kasıklarının arasına uzatmış cinsel organını kavramıştı.

"Oh be!" diye mırıldandı içinden.

Tanıdığı ve alıştığı Hüseyin sanki o an geri gelmişti. Bundan sonra sabaha kadar non-stop sevişeceklerini biliyordu artık. Pazarlık bitmişti... Tam bir hurdaya dönmüştü Nazan.

Sabahleyin yatakta doğrulurken sanki ölüsü kalkıyordu. Yorgunluktan titriyordu adeta. Yeteri kadar dinlenemediğinden bedeni sızlıyor, şakakları atıyor, gözleri kapanıyordu. Ama ruhu alabildiğine doygun, mest olmuş, huzura kavuşmuştu.

Hüseyin istediği paranın yarısına kavuşacağını anladıktan sonra inanılmaz bir performans sağlamış, her zamankinden de farklı bir şekilde onu bulutların üstüne taşımıştı.

Yataktan kalktığında Hüseyin hâlâ derin uykudaydı.

Bir süre yatakta derin nefesler alarak uyuyan sevgilisine baktı; bunca zamandır sevişip birlikte olmalarına rağmen, ilk defa bir sabah uyandığında onu yatağında yatarken bulmuştu. Bu durumu yadırgamıştı.

Elinde olmadan uyuyan sevgilisini süzmeye devam etti. Yorgan üzerinden hafifçe kaymış güçlü kollarını ve geniş omuzlarını açıkta bırakmıştı. On günden beri gelişini çılgınca beklediği adamı, nedense bu sabah kalktığında itici bulmuştu. Varlığı geceleri çok iyi idi, ama sabah uyandığında yatağında bir erkeği bulmak hiç hoşuna gitmemişti. Üstelik Hüseyin gibi birini... Kaba, sakil ve asalak...

İliklerime kadar doyuma ulaştığım için şimdi böyle hissediyorum, diye düşündü genç kadın. O kahredici ve çıldırtıcı şehvet nöbetleri yeniden

ruhunu sardığında gözü kararak yeniden Hüseyin'in kollarına atılmak için sabırsızlanacağını çok iyi biliyordu.

Banyoya girip yıkandı. Sonra mutfağa girerek kahvaltı hazırlamaya başladı. Bu sabah yıllar sonra ilk defa kendi evinde kahvaltıyı bir erkekle yapacaktı. Çay demlenirken mutfak kapısının girişinde Hüseyin'in tok sesiyle irkildi.

"Günaydın, tatlım. Bana bir havlu verir misin?"

Nazan başını çevirip adama baktı. Tam kapının önünde fartasız furtasız, kıllı, iri yarı vücuduyla çırılçıplak duruyordu. Dün gece onu bu halde görse, heyecandan sapır sapır titrerdi ama şimdi içinin ta derinlerinde bir yerde hafif bir tiksinti duydu. Hüseyin'in çıplaklığı da davranışları gibi vahşi ve iğrenç göründü gözüne.

"Sen gir banyoya, ben şimdi bir havlu getiririm," diye mırıldandı. Utançla karışık bu hisse ilk defa kapılıyordu...

Bunun gelip geçici bir his olduğunu biliyordu Nazan. Yine de mutfaktaki ufak masada kahvaltılarını edip, çaylarını yudumlarlarken Nazan elinden geldiği kadar onunla göz göze gelmemeye gayret ediyordu. Birden Hüseyin'in lafıyla irkildi.

"Ne o, yüzün çok asık... Bana para vereceğin için mi?"

Böyle bir soru beklemiyordu genç kadın. Elinde olmadan irkildi, aklından geçenleri ona nakledemezdi.

"Hayır," diye fısıldadı sadece.

"Öyleyse bu surat niye? Dün geceden memnun olmadın mı?"

Sanki Nazan'ın içindeki tiksinti biraz daha yoğunlaşmıştı. Neden sonra sakin ve düşünceli bir şekilde mırıldandı.

"Bana niye yalan söyledin?" Adamın kaşları yine çatılmıştı.

"Ne yalanı?"

"Gerçek adın Rıza, değil mi?"

Tüm gizlemesine rağmen Nazan, adamın esmer yüzünün hafifçe sarardığını gördü.

"Kim söyledi sana bunu?"

"Fatih'te değil de, Cankurtaran'da oturduğunu söyleyen kişi."

Adam şimdi elindeki çay bardağını masanın üzerine bırakıp kötü kötü Nazan'a bakmaya başlamıştı. Bu defa daha gür ve merak dolu bir şekilde hırladı.

"Söyle bana, kimden duydun bunları?"

"Kim olduğu önemli mi? Mühim olan bana yalan söylemen."

Rıza tehlike sinyalleri almış gibi birkaç saniye, fırtınadan önceki sessizliği dinlermişcesine bakışlarını Nazan'ın gözlerinde dolaştırdı. Tabii ki, söylediği yalanlar hiç umurunda değildi ama karşısındaki kadının bundan sonra takınacağı tavırlar hakkında bir yorum yapamıyordu henüz. Nazan, onun için sadece soyulacak, son meteliğine kadar sömürülecek bir maldı sadece. Ayrıca hayvani hislerini de rahatlıkla onun üzerinde tatmin ediyordu.

Birkaç saniye düşündü. Yalanının inkâr edilecek bir yanı yoktu; inkâra kalkışmak hiçbir yarar sağlamazdı kendisine. Mutlaka peşine birini takıp, hal ve geçmişini araştırmış olmalıydı bu kadın. Onu fazla hafife almak, her istediğini itirazsız kabul edeceğini sanmakla biraz acele etmişti galiba. Bozuntuya vermeden pişkince sırıttı.

"Haklısın, sana yalan söyledim," dedi.

"Neden ama?"

Bundan sonra akıllı davranıp rolünü iyi oynamak zorundaydı. Pişmanmış gibi yüzüne meyus bir ifade verip inledi.

"Korktum."

"Korktun mu? Kimden?"

"Kimden olacak, senden tabii."

Nazan meraklı gözlerini şimdi karşısında süt dökmüş kedi gibi oturan adama çevirmiş, bu pervasız ve yabani kılıklı adamın kendisinden nasıl korktuğunu düşünmeye başlamıştı.

"Bana ilk saldırdığın gece polise şikâyet edeceğimden mi?"

"Biraz ondan da, ama korkumun asıl sebebi o değildi."

Genç kadının şaşkınlığı biraz daha artmış gibiydi.

"Neydi peki?" diye sordu.

"Hâlâ anlamıyor musun?"

"Neyi?"

"Söyletme beni... Ben böyle konuşmaya pek alışık değilim. Beceremem."

"Anlat Rıza..."

"Korktum... Senden korktum. Ben hayatımda hiçbir kadına böyle tutulmadım, anlamıyor musun hâlâ. Sen bambaşka bir kadınsın. Her kadından farklı biri. Müthiş... Sana bir türlü doyamıyorum. Biraz kaba kaçacak ama senin yanında daima erkekliğimi hatırlıyor, bunu hissediyorum. İçine girdiğim zaman sanki bambaşka biri oluyorum, bende yarattığın arzuyu bedenimin her zerresinde hissediyorum. Sensiz yapamayacağımı biliyorum artık. Ne var ki... "

Duraklayıp önüne baktı Rıza suçlu biri gibi.

"Devam et," diye fısıldadı Nazan.

"Ne var ki, ben sana uygun biri değilim. Hani ne derler davul bile dengi dengine çalarmış. Beni istemeyeceğinden ürktüm, hem de çocuk gibi. Hâlâ da korkuyorum."

Nazan tam bir şaşkınlık yaşadı. Kaba saba Hüseyin'den ya da gerçek adıyla Rıza'dan hiç böyle duygusal bir yaklaşım beklemiyordu. Pek çok kadın m gibi hemen yumuşadı. Göz bebeklerinde sevecen ışıltılar belirdi. Rıza da bu arada oturduğu iskemleden kalkmış genç kadının yanına giderek diz çöküp onun bacaklarına sarılmıştı. Koca adam dokunulsa ağlayacaktı. Ne yapacağını kestiremedi Nazan. Rıza kısa saçlı başını Nazan'ın kucağına yaslamış adeta bağışlanmasını diliyordu. Kısa bir tereddüt geçiren genç kadın ürkek bir şekilde parmaklarını onun saçları arasına götürüp usul usul okşamaya başladı. Ne garip şu yaşam, diye düşündü içinden. Demek kaba saba, azgın bir boğa gibi kendine saldıran, yerli yersiz küfürler eden, aşağılayan devin şimdiye kadar hiç fark etmediği hassas bir yanı da varmış, diye geçirdi içinden.

"Korkma," diye fısıldadı sadece. "Korkacak bir şey yok."

Genç kadının sesi duygulu ve hassas çıkmıştı. Oysa aynı anda Nazan'ın dizlerinden başını kaldırmayan Rıza içinden homurdanıyordu.

"Ulan orospu! Ulan kaltak... Aklınca beni zor durumlara sokmaya kalkışıyorsun ha? Ben sana Hanya'yı Konya'yı göstereceğim yakında. Sıkı dur..."

Evden ayrı ayrı çıktılar. Nazan ne de olsa yalnız yaşadığı dairesinden sabah sabah bir erkekle çıkmayı doğru bulmamıştı. Görülürlerse daire sakinlerinin akıllarına çirkin şeyler gelebilirdi. Aslında onların ne düşünecekleri değil de, hemen dedikodu yapmaya kalkışacak olmaları rahatsız ederdi genç kadını.

Rıza süklüm püklüm dışarı çıktı. Sokağın caddeye bakan noktasında Nazan'ı bekleyecekti. Nazan da yatak odasına giderek hızla giyinmeye başladı. Sevgilisini sokağın başında fazla bekletmek istemiyordu. Aynanın karşısında giyinirken bir yandan da düşünmeye devam ediyordu. İçinde garip bir eziklik peydah olmuştu. Rıza'yı şimdiye kadar hiç böyle görmemişti; bildiği, alıştığı o kaba ve haşin halinden uzaklaşmış, çocuksu bir teslimiyet ve zayıflık sergilemişti. Böyle insanların sevgi tezahürleri de bir garip oluyordu, bir kadına olan tutku ve bağlılıklarını ifadeyi, sanki utanılacak, erkeğin aczi gibi hissedilecek, onlara zûl gibi gelecek bir şey olarak gördükleri için.

Elinde olmadan dudaklarında hafif bir tebessüm şekillendi. Rıza'nın kendisine tecavüz ettiği o ilk gece, kadınlık gururu incinmiş, aşağılanmış, kendini berbat hissetmişti ama az önce aynı erkeğin ayaklarına kapanarak bağışlanmasını istemesi, ona zor gelen aşkını itirafı bir anlamda Rıza'dan aldığı intikamdı. Şimdi o haşin erkeği kendisine bağladığını ve bundan böyle asla kendisinden kopamayacağını hissediyordu. Ayşe de yanılmıştı. Kardeşinin az önce mutfakta yaşadıkları teslimiyet anını görmesini çok isterdi. Evet, Rıza'nın maddi şartları bozuk ve yetersiz olabilirdi, para sıkıntısı da çekebilirdi, hatta niyeti de ilk yaklaşımda kötü olabilirdi ama erkek de bu ilişkiden etkilenmiş ve artık kendisinden kopamaz hale gelmişti. Aynadaki görüntüsüne gururla baktı.

Kendisini bu kadar beğendiğini hiç hatırlamıyordu. Duyduğu haz ve beğeni daha da arttı. Dalyan gibi kadınım, tabii aklı gidecek, diye mırıldandı aynaya bakmaya devam ederek. Beklesin köşe başında, işi ne? Ben onu on gündür deli gibi arzulayarak beklemedin mi, diye geçirdi içinden. İçini yeniden bir mutluluk kaplıyordu.

Ne Ayşe'nin bir şekilde Rıza'yı tanıması, ne Rıza'nın yalanları ne de sevgilisinin kendinden para sızdırmaya çalışması umurundaydı.

Sadece yaşamanın zevkini Rıza ile daha yoğun bir şekilde hissetmesi yetiyordu ona, hiç kuşkusuz bunun bir bedeli de olacaktı. Hayatın bir mecburiyetiydi bu. Kaçınılmazdı. Erkekler fahişelere para ödemiyorlar mıydı? Sırıttı yeniden, artık onun da bir fahişesi vardı.

Yeşil kazağını geçirdi başından. Sonra bir değişiklik yaparak her gün giydiği pantolonlardan vazgeçerek ekose eteğini tercih etti. Nedense bugün biraz daha kadınsı görünmek istiyordu. Saçlarını taradı, makyajını yaptı.

Rıza ile bankaya gitmek üzere evden çıktı.

Araba ile sokağın başına geldiğinde Rıza'yı söylediği yerde buldu. Sevgilisini epey bekletmişti ama bundan hiç gocunmuyordu. Önünde durunca adam hemen arabanın içine atladı. Rıza hâlâ suskun ve mahcuptu. Onun bu hali daha da sevindirmişti Nazan'ı.

Yavaş yavaş aralarındaki ilişkiyi yönlendirmeye ve dizginleri eline geçirmeye başladığını hissediyordu.

"Hava soğukmuş, üşüdün mü beklerken?" diye sordu.

Rıza kısaca, "Önemli değil," diye fısıldadı.

"Bak Rıza, aklıma gelmişken bir şey daha söyleyeceğim."

"Söyle tatlım."

"Bana telefon numaranı vereceksin, hemen şimdi. Dilediğim zaman sana ulaşmalıyım. Ayrıca, sen de geleceğin zaman daha önceden beni haberdar etmelisin. Anlarsın ya, şimdiye kadar bir aksilik olmadı ama evde arkadaşım veya aileden biri bulunabilir."

"Şey... Sana evimin numarasını verebilirim ama cep telefonum yok."

"Yok mu?"

"Düne kadar vardı, ama şimdi yok."

"Neden?"

"Anlaşana be tatlım! Satmak zorunda kaldım."

"Tamam, tamam anlaşıldı. Bugün sana bir telefon alırım."

Rıza pişkince sırıttı.

"Hani şu resim çekenlerden olsun, olur mu güzelim?"

Nazan hiç sesini çıkarmadı. Ama bundan böyle onunla aralarında telefon irtibatının kurulması çok önemliydi. Hem onu dilediği zaman kontrol edip arzuları kabardığı zaman çağırma şansı olacak, hem de biçimsiz bir zamanda eve gelmesini önleyecekti. Nazan banka şubesinin önünde arabayı park etti.

"Sen arabanın içinde bekle," dedi Rıza'ya.

Aslında tanındığı muhitlerde onunla görünmeye utanıyordu. Şube müdüründen koruma görevlisine kadar herkes bankada kendisini tanır ve saygı duyardı. Şimdi içeriye Rıza ile birlikte girse dikkat çekebilirdi, gerçi banka çalışanları onun hayatındaki rolünü bilemezlerdi tabii ama Rıza'dan her an patavatsız bir davranış, Nazan'ı zor durumda bırakan bir jest gelebilirdi. İşlemlerin tamamlanması biraz uzadı.

Nazan huzursuzdu; kendi parasını tasarruf ettiği halde sanki suç işliyormuş gibi tedirginlik yaşıyordu. Parayı çantasına tıkıp bankadan çıkarken terlemişti. Hızlı adımlarla arabaya yürüdü.

Kontağı çevirip hareket etmeden önce hâlâ birileri tarafından görülme korkusu yaşıyordu. Bu gündüz vakti Rıza ile sokakta ilk defa beraber oluşuydu. Çantasından desteleri çıkarıp sevgilisine uzattı.

"Al bakalım."

Rıza gözü dönmüş gibi paralara uzandı ve desteleri çeşitli ceplerine tıkmaya başladı.

Dün geceden beri duygularına bir yön veremiyordu Nazan. Şu anda bile ne hissettiğini tam olarak değerlendiremedi. Ödediği bu para cinsel huzurunun ve rahatlamasının bedeli olabilirdi belki, ama bu onun alışık olduğu bir yöntem değildi. Hata yaptığını, bunun çok iğrenç bir şey olduğunu düşündü.

Böyle bir şeye ne alışıktı, ne de fikren hazırlıklı.

"Sağ ol tatlım, bu para çok işime yarayacak," diyen Rıza'nın cümlesiyle irkildi ama karşılık vermedi. Arabayı hareket ettirdi. Neden sonra hatırlamış

gibi sordu.

"Seni nerede bırakayım?"

"Taksim'de," dedi Rıza.

Bir süre konuşmadılar. Durgunlaşan genç kadın arabayı sürmeye devam ediyordu.

Rahatlayan Rıza hafif mütebessim şimdi onu seyrediyordu. Adamın kendisini süzdüğünü hisseden Nazan homurdandı.

"Ne var? Niye öyle bakıyorsun?"

"Harbiden söylüyorum, sıkı karısın be sevgilim. Seni çok seviyorum."

Nedense arabanın içinde sarf edilen bu cümle, sabahleyin kahvaltı masasında dizlerine kapanarak mırıldandığı itiraf kadar etkilememişti Nazan'ı. Hatta daha yapmacık, daha az inandırıcı geldi ama sesini çıkarmadı.

Birden Rıza'nın sol elini bacaklarının üzerinde hissetti. Pervasızca elini ekose eteğinin içine sokmaya çalışıyordu.

"Çıldırdın mı sen? Sokaktayız, ne yapıyorsun?"

Rıza hiç oralı olmamıştı. Parmakları hızla kasıklarının arasına kaymış külotunun ağından içeriye girmeye çalışıyordu.

Nazan bacaklarını sıkıştırıp adama engel olmaya çalıştı.

"Delisin sen... Bir gören olur. Yapılacak şey mi bu? Çek elini... Rezil olacağız."

Rıza hiç umursamıyordu. İri parmakları çoktan hedefe varmıştı. Nazan ise direksiyona hakim olmakta zorlanmaya başlamış ayakları pedala uzandığı içinde bacaklarını yeterince sıkamamıştı. Utancından kahroluyordu genç kadın; evinde onunla her şeyi yapmaya, bütün cinsel tabuları yıkmaya alışmıştı ama sabahın bir saatinde şehrin en kalabalık caddelerinden birinde böyle bir muameleye alışık değildi. Direnmeye çalıştı. Başaramadı. Beyni zonkluyordu.

Aynı anda Rıza'nın kahredici ifadesi ile gerçeği fark etti ve inanamadı...

"Bak, sırılsıklam oldun," diyordu sevgilisi...

3

Ayşe de zor günler geçiriyordu. Ablasıyla tartıştıkları o yemekten beri bir daha hiç görüşmemişlerdi. İkisi de birbirlerini aramıyorlardı. Ayşe bu inatçı tutumun bir çözüm olmadığını biliyordu, meseleyi enine boyuna düşünmüş ve bir şeyler yapması gerektiğine karar vermişti. Zor durumda olan ablası, canı ciğeriydi, hayattaki tek varlığı. Mersin'de yaşayan teyzelerinden başka hayatta hiç akrabaları yoktu. O teyzeden de pek hayır gelmezdi zaten. Annelerinin hayatta olduğu zamanlarda dahi pek görüşmezlerdi. Kocası Mersin'in eşrafından biriydi, seneler evvel evlenip oraya yerleşmiş ve ne kardeşiyle ne de yeğenleriyle teması olmuştu. Geriye ablasına yardım edecek tek kişi kendisi kalıyordu; ben ona bozuldum, ne istiyorsa onu yapsın diyerek sorumluluğu üstünden atmak asla yeterli değildi. Kara kara düşünmeye başladı. Aklına pratik bir çözüm gelmiyordu.

Ablasının nasıl böyle bir işe kalkıştığını, o vasıfsız ve kaba saba adamda ne bulduğunu bir türlü anlayamamıştı. Önceleri Nazan'ın biraz geç de olsa uyanacağını ve bu ilişkiyi noktalayacağını düşünmüştü ama daha sonraları içindeki kuşku ve endişe daha da büyüdü.

Hadiseyi öğrendiği o ilk gecenin, ablasının anlattığı gibi bir tecavüz olmadığına artık kesin inanıyordu. Zaten ilk günden beri olayların vuku tarzını duydukça şüphelenmiş ve işin içinde başka dolaplar döndüğünü sezinlemişti. Adamın hiçbir yeri zorlamadan daireye girmesi olacak şey değildi, belli ki Nazan ona anahtar vermişti, yani adamın oradaki mevcudiyeti Nazan'ın rızasıyla olmuştu. Sonra bir şekilde kavga etmişler, Rıza hem onu feci şekilde dövmüş, canını yakmış hem de ırzına geçmişti. Muhtemelen vücudunda gördüğü morlukların çoğu sevişme izleri değil, dayağın yarattığı çürüklerdi. Ama neden, neden Nazan bu ilişkiyi sürdürmekte devam etmişti? Ne vardı bu adamda?

Onu hiç görmese, bilmediği, tahmin edemeyeceği başka niteliklerin mevcut olduğunu düşünebilirdi belki, fakat onu görmüş, ayrıca ne düzenbaz olduğunu daha ilk araştırmada öğrenmişti. Böyle bir heriften ne umabilir, ne bekleyebilirdi Nazan?

Ayşe akşam yemeğinden sonra kahvesini yudumlayıp bir türlü kendini veremediği kitabını okurken telefonu çalmaya başladı. Belgin'di arayan.

"Ne haber kız? İki gündür sesin soluğun çıkmıyor hiç?" diye serzenişte bulundu.

"Haklısın. Çok meşguldüm. Sezen'ler vardı ya, onların dekorasyon işlerinde bazı aksilikler çıktı, şımarık karı, pek çok şeye itiraz edip canımızı sıktı. Sen ne yapıyorsun, özledim valla. Hadi atla gel bana, biraz laflarız."

Ayşe'nin gözü yememişti.

"Gelemem, ben de yorgunum."

"Aaa, oyunbozanlık yapma."

"İstiyorsan, sen bana gel."

Belgin birkaç saniye düşündü.

"Peki be geliyorum. Sen çayı demle, ben de yanında atıştıracak bir şeyler getiririm."

"Oldu," diyen Ayşe telefonu kapattı.

Kahvesini yarım bırakan genç kız çay suyunu ocağa koymak için mutfağa geçti. Belgin yakında otururdu, on beş dakikaya kalmaz gelirdi.

Meyveli pasta getirmişti Belgin. Yuvarlak bir turta, Ayşe'nin en sevdiği türden.

Sanki haftalardır birbirlerine hasretmişler gibi sarılıp öpüştüler. Pastayı bir tabağa yerleştirip çaylarını da doldurarak salona geçtiler. Önceleri biraz havadan sudan konuşup, dedikodu yaptılar. Belgin şu sıralarda Niyazi Dalman isimli genç bir doktorla flörte başlamıştı. Bir süre Ayşe'ye yeni arkadaşını anlattı. Bir keresinde genç doktoru Ayşe de görmüştü; efendi, kibar, nazik bir adamdı. İlişkilerinin ciddi olup olmadığını sordu. Doktordan Belgin de hoşlanıyordu ama ilişkilerinin nasıl bir seyir takip edeceğini şimdiden kestiremediğini söyledi. Bir ara laf dönüp dolaşıp Nazan'a geldi.

"Nazan abla nasıl?" diye sordu Belgin.

"Bilmiyorum," dedi üzüntülü bir sesle Ayşe.

"Ne demek o? Görüşmüyor musunuz?"

"Tartıştık biraz."

"Ne zaman? Bana söylemedin."

"On gün oluyor."

"Eee?"

"O zamandan beri birbirimizi aramıyoruz."

"O herif yüzünden, değil mi?"

"Tabii, başka neden olacak?"

"Öğrendiklerini anlattın mı Nazan ablaya?"

"Anlattım."

"Peki, tepkisi ne oldu?"

"Özetle, özel hayatıma karışma demeye getirdi."

"Yani adamın varlığını kabul etti, öyle mi?"

"Resmen etmedi ama söylediklerim karşısında şoke oldu."

"Sonuç?"

"Bilmiyorum. O heriften yakasını kolay kolay sıyıracağını sanmıyorum. Nazan'ı tanımaz mıyım, bir erkeğe bağlandı mı kolay kolay sıyrılamaz. Aklımın almadığı, herifte ne bulduğu, pespayenin teki, tam bir çamur."

Belgin kıkırdadı.

"Öyle görünüyor kızım ama belli olmaz, belki de bizim bilmediğimiz başka bir meziyeti vardır, anlarsın ya... "

"Saçmalama Belgin. Nazan otuz beşinde."

"İyi ya, kadınlığının tam doruğunda. Belki de önüne çıkan bu fırsatı tepmek istemiyordur. Ne olacak yani, kullanır kullanır, sonra herifi başından savar."

Ayşe itiraz etti.

"Ben asıl onun Nazan'ı kullanıp, paralarını sömürdükten sonra başından atacağını düşünüyorum. Herifin işi bu."

Belgin sustu bir an.

Arkadaşı haklı da olabilirdi.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu nihayet.

"Hiçbir fikrim yok. Ama bir şeyler yapmalıyım. Birinin bu rezil gidişata son vermesi gerekiyor. Ne yazık ki ablam tamamen kör olmuş halde, herife öylesine tutulmuş ki toz kondurmak istemiyor."

İkisi de susup çaylarını yudumladılar.

Sessizliği yine Belgin bozdu.

"Niye o herifle konuşmuyorsun?"

Ayşe şaşkın şaşkın arkadaşına baktı.

"Ne konuşacağım ki?"

"Herifi çevir, Nazan ablanın yakasından düşmesini söyle."

"Dalga mı geçiyorsun? Alan razı, satan razı. Bana ne düşer?"

"Fakat..." diye homurdandı Belgin, sonra ne diyeceğini kestiremeyerek sustu. Uygun bir sebep bulamamıştı.

Uzun uzun düşünen Ayşe nihayet fısıldadı.

"Sanırım haklısın," diye fısıldadı. "Bu itle birinin konuşması lazım. Nazan'la denedim olmadı, anlamadı beni, belki de anlamak işine gelmedi. Heriften kopamıyor. En iyisi bu asalağın karşısına dikilmek."

Belgin, fikri ortaya atan sanki kendisi değilmiş gibi irkildi. "İyi hoş da, adama ne diyeceksin?"

"Tüm pisliğini, rezilliğini, geçmişini bildiğimi yüzüne vuracağım. O rum karısını nasıl soyup soğana çevirdiğini söyleyeceğim. Nazan'ın peşini bırakmazsa polise gitmekle de tehdit ederim."

"Saçmalama, polis bu işe karışmaz."

"Karışmaz olur mu hiç? Haneye zorla tecavüz, şiddet kullanarak ırza geçme ve..."

"Ayşe, bunları ilk olayın vukuunda yapsaydınız, amenna, olurdu. Elinizde geçerli bir şikâyet nedeni var sayılırdı. Ama ablan bunların hepsini kabulleniyor, rıza gösteriyor, o şikâyetçi değil ki. Ben hukuktan anlamam ama burada bir terslik var gibi geliyor bana."

Ayşe yüzünü ekşitti. Birkaç saniye düşündü.

"Yoksa önce bir avukatla mı görüşeyim?" diye sordu.

"Bilmem, belki bir yararı olur. Sana bir yol gösterebilir."

Ayşe soğuyan çayından bir yudum daha aldı.

Kararsızdı.

Belgin ise bir çözüm üretemeden onun yüzüne bakıyordu.

"İki ucu boklu değnek," diye fısıldadı sonra.

"Evet, öyle" diye mırıldandı Ayşe. "Ama bir çaresini bulacağım, Nazan'ın o namussuza yem olmasına izin veremem. Bu böyle devam edemez."

Arkadaşının sarsıldığını gören Belgin konuyu kapatmak istedi. En iyisi mevzuu değiştirmekti. Hatta biraz da konuyu açtığı için pişman oldu.

Ayşe hâlâ dalgındı...

4

Salı sabahı Ayşe, Cankurtaran'da, Rıza'nın gecekondusunun olduğu sokakta, arabasını park etmiş etrafa belli etmeden evi dikizliyordu. Soğuk ve kasvetli bir aralık sabahıydı. Gök koyu gri yağmur bulutlarıyla kaplıydı. Şiddetini hissettiren poyraz sokağı kasıp kavuruyordu.

Genç kız gözlerini gecekonduya çevirmiş, Rıza'nın çıkmasını bekliyordu. Bu adamı takibe aldığı ikinci gündü. Sonunda bir plan yapmayı becermiş, tüm risklerine rağmen, aklından geçenleri de uygulamaya karar vermişti. Bunun hiç de kolay olmadığının farkındaydı ama başka çaresi de yoktu.

Saat on bire doğru Rıza gecekondunun kapısında belirdi. Hafif uyku sersemi bir hali vardı. Hatta esniyordu. Hızlı adımlarla bahçeyi geçip sokağa çıktı. Ayşe arabanın içinde gözlerini ayırmadan onu inceliyordu. Rıza başını çevirip bulunduğu tarafa bakmamıştı bile. Genç kız rahatladı biraz. Hemen arabadan fırlayıp peşine takıldı. Aralarında otuz metre kadar bir mesafe vardı. Adam kimseyle ilgilenmiyordu, ne sağına soluna ne de arkasına bakıyordu. Küçük bir bakkal dükkânına girdi önce. Ayşe ister istemez durdu. Çıkışını bekledi.

Allahtan içerde fazla kalmamıştı. Hemen çıktı. Elindeki sigara paketinin selefonunu yırttığını görünce bakkala sigara almak için uğradığını anladı. Bir sigara yakmıştı Rıza. Tam bir kabadayı, diye düşündü genç kız.

Bu defa sırtında kalın, devetüyü renginde bir palto vardı ama paltoyu giymemiş, soğuğa rağmen omuzlarına atmıştı. Palto pek yeni görünüyordu. Yürüyüşünde bile küstah, her an hır çıkarmaya hazır, hani bakanın üzerinde kalacakmış gibi bir hava vardı.

Ayşe peşinden yürürken, tam bir kopuk diye, düşündü yeniden. Tam bir serseriydi genç kıza göre. Nedense gündüz gözüyle baktığında daha da iri ve cüsseli görünmüştü gözüne.

Rıza yüz metre kadar ilerdeki bir kahveye girmişti. Tipik bir semt kahvesiydi burası. İşsiz takımının, ya da semt sakini emeklilerin tüm vakitlerini geçirdikleri bir yer.

Ayşe hiç durmadı, içeriye bakmadan yürüdü, kahvenin önünden geçti. Neyse ki bu sabah dışarı çıkarken oldukça sade giyinmişti. Kalın anorağı, spor ayakkabıları ve makyajsız suratıyla kimsenin dikkatini çekmiyordu. Dönüp kahvenin önünden geçmedi bir daha, bir alt sokağa inerek sola kıvrıldı ve arabasını park ettiği yere geldi. Rıza'nın kahvede ne kadar oyalanacağını bilemezdi; kahve civarında saatlerce dolaşması da en azında*n çevre sakinlerinin dikkatini çekebilirdi, tekrar arabasına binip kahvenin olduğu sokağa doğru sürdü. Kahveyi karşıdan görecek bir yer bulup arabasını park etti. Beklemekten başka çaresi yoktu. Tehlikeli bir oyun oynuyordu ama aklına daha iyi bir plan da gelmemişti. Bu riski hayatındaki tek varlığı ablası için alıyordu. Çok düşünmüştü; Rıza ile konuşmanın, ablasının hayatından çıkmasını tehdit yoluyla da olsa söylemenin hiçbir faydası yoktu. En iyisi bu ahlaksız adama kendi silahlarıyla karşılık vermekti.

Tasarladığı plan tutarsa mesele yoktu, tutmaması için bir neden de. Sadece sabırlı ve soğukkanlı olması gerekecekti. Ayşe bu yeteneklere sahip olduğunu biliyordu; o asla Nazan gibi zaafları olan bir kadın değildi. Sadece ablasını kurtarmakla kalmayacak, o namussuza bir de ders verecekti. Arabanın içinde bekledi, saat tam üçe kadar...

Müthiş sıkılmıştı. Yanında getirdiği gazeteyi ve çantasına tıktığı kitabını çıkarmış, okumaya çalışmıştı. Ama dikkatini okuduklarına veremiyordu bir

türlü; ne de olsa yaptığı işe yabancıydı ve her an adamı gözden kaçıracağı korkusu vardı içinde. Kahveden ne zaman çıkacağı belli olmadığından devamlı dikkat etmesi ve giren çıkanları gözlemesi gerekiyordu.

Yavaş yavaş çevrede de dikkat çekmeye başlamıştı; genç bir kadının saatlerce arabanın içinde oturup bir şey beklemesi yadırganıyordu. Tuhaf ve meraklı gözlerle kendisini süzen esnaf vardı çevrede.

Tam saat üçte Rıza, kahvenin kapısında göründü. Yanında kısa boylu, göbekli, sevimsiz biri vardı. Onun yalnız çıkacağını sanmıştı Ayşe. Planını uygulayabilmesi için yalnız olması şarttı. Keyfi kaçtı birden.

Bekleyerek geçirdiği bütün bir günün heba olmasını istemiyordu. Neyse ki birlikte yürümediler, kahve kapısının önünde durup bir süre konuşup gülüştüler. Genç kız ne konuştuklarını duyamıyordu tabii ama Rıza'nın şişko adamın sırtına vurup yanından ayrılmasıyla rahat bir nefes aldı.

Rıza şimdi hızlı hızlı sahile doğru yürüyordu. Evine gitmediği kesindi. Ayşe de hafifçe gaz verdi arabaya. Bir ara iyice yaklaştı adama ama bulundukları yer planını uygulamaya pek uygun değildi. Sokak oldukça hareketliydi. Biraz daha beklemeliydi. Planının ilk bölümünü az sonra uygulayacaktı. Sahil yoluna iyice yaklaşmışlardı.

Hafif meyilli bir yoldaydılar. Neyse ki Rıza başını çevirip arkasına bile bakmıyordu.

Şimdi tam sırası diye, düşündü genç kız ve hafifçe arkadan yaklaşarak klakson çaldı. Sesi duyunca Rıza başını çevirip arkaya baktı. Hemen dibinde bir araba duruyordu. Şoför mahallindeki tatlı bir kız başını camdan çıkarıp, "Affedersiniz," demişti. Rıza kızı süzdü.

Ufak tefek minyon bir tipti. Ama bayağı güzelce bir şeydi.

"Şey..." diye mırıldandı kız. "Ben buraların yabancısıyım. Galiba yolumu şaşırdım."

Rıza meseleyi anlamıştı. Yol soracaktı. "Nereye gideceksiniz?"

"Taksim'e."

"Ooo!" diye mırıldandı. "Çok uzak. En iyisi bu yolu takiben sahile inin, sol şeride geçin sonra Sirkeci istikametine sapın. Oraya gelince bir başkasına sorun. Şimdi size tarif verirsem karıştırırsınız."

"Sirkeci mi? Adını duydum ama neresi orası?"

Rıza garipseyerek kıza baktı yeniden.

"İstanbullu değil misiniz?"

Ayşe fettan bir şekilde gülümsedi.

"Geçen hafta geldim daha. Yabancı sayılırım. Buraya uzak mı?"

"Pek sayılmaz."

"Sağ olun," dedi Ayşe.

Aslında adamdan, ben de oraya gidiyorum, isterseniz size göstereyim filan tarzında bir yaklaşım beklemişti ama Rıza öyle bir şey dememişti. İçinden lanet olsun diye söylendi genç kız. Bu nokta çok önemliydi, numarayı yemezse işi zorlaşacaktı.

Nitekim Rıza fazla ilgilenmeyerek yürümeye devam etti. Gidiyordu...

Ayşe klaksona tekrar bastı. Rıza bir daha başını çevirince en içten tebessümünü dudaklarına yayarak fısıldadı genç kız.

"Siz de o yöne gidiyorsanız, atlayın arabaya. Bana da yol göstermiş olursunuz."

Bu teklif pek alışık olduğu bir şey değildi; hele bu devirde, her gün bin bir kötülüğün ve suçun işlendiği bu şehirde, genç bir kadının tanımadığı bir yabancıyı arabasına alması olacak şey değildi. Bir an kararsız kaldı, sonra yan tarafa geçip kızın yanına oturdu.

"Tamam," diye fısıldadı.

Bu arada da çaktırmadan Ayşe'yi inceliyordu. Aklına başka düşünceler de geldi, yoksa müşteri avına çıkmış, yollu bir kadın mı, diye de düşündü. Ama hiç öyle birine benzemiyordu genç kız. Sade giyimli, makyajsız, saf görünümlüydü.

"Hayret!" diye mırıldandı. "Demek İstanbul'a bu kadar yabancısınız?"

"Maalesef öyle. Üstelik İstanbul doğumluyum ben. Ama altı yaşındayken pederimin görevi gereği buradan ayrıldık ve bir daha da dönemedik."

"Öyle mi? Memur muydu babanız?"

"Öyle sayılır. Büyükelçiydi. Dünyanın pek çok şehrini tanıdım ama kendi doğduğum şehre ancak bir hafta önce gelebildim."

"Turist misiniz?"

Ayşe güldü. "Yok canım. İstanbul'da iş buldum."

"Yaa... Sorabilir miyim, ne iş yapıyorsunuz?"

"Özel bir şirketin finansman müdürüyüm."

"Sahi mi? Ya valide, peder? Onlar nerede?"

"Babam emekli oldu. Ankara'da yaşıyorlar. Babam İstanbul'u pek sevmez."

Rıza'nın ilgisi gittikçe artıyordu. Yan gözle kızı süzmeye devam etti. Yoksa bu mutlu bir tesadüf müydü? Acaba bu karşılaşma, Tanrı'nın kendisine bir armağanı olamaz mıydı? Çaktırmadan kızın direksiyondaki parmaklarına baktı. Evli veya nişanlı olduğunu gösteren bir yüzük yoktu. Kim bilir, belki de bir iş çıkar diye, düşündü.

"Biliyor musunuz, ben de Şişli'ye gidiyordum. Beni de Taksim'de bırakırsınız."

"Tabii, neden olmasın?"

Rıza hayret etti. Kız ya çok saftı ya malın gözü. Teklifini hiç tereddüt etmeden kabul etmişti. Onun kafasına pek yatmazdı böyle durumlar, galiba kız Avrupa'da yetişmiş, gavur eğitimi almıştı ama ne olursa olsun, ilk defa arabasına aldığı bir adama bu kadar güvenmek olmazdı. Tam anlayamadı, belki de gerçekten saftı.

"Siz ne işle meşgul olursunuz?" diye sormuştu birden.

"Ticaret yaparım," dedi Rıza tereddüt etmeden.

Ayşe içinden nefretle gülümsedi. Onun ne tür bir ticaret yaptığını iyi biliyordu ama hiç bozuntuya vermeden devam etti.

"Ne tür ticaret?"

"Hurda alır satarım." Kız yine safça sormuştu.

"Kârlı bir iş mi?"

"Öyle sayılır."

Diğer yandan Rıza da düşünmeye başlamıştı. Bu piliç de kendisine iyi bir av olabilirdi, özel şirkette finansman müdürüyüm, demişti. İyi bir maaşı da olmalıydı. Biraz kısa boylu ve vücudunda iş yoktu ama suratı güzel ve şirindi. Eee, karşıma her çıkan kadın Nazan kadar güzel vücutlu olacak değil ya, diye aklından geçirdi. Hem bu ondan daha genç ve körpeydi. İş çıkarsa ikisini birden mükemmelen idare edebilirdi.

Ayşe'yi süzmeye devam etti.

Avrupa'da yaşadığını söylemişti, hiç düşünmeden de kendisini arabaya almıştı. Bunu tavlamak daha da kolay olur diye düşündü. Genellikle yabancı ülkelerde yaşayanlar bu ilişkilere daha yatkın olurlardı. Yine de emin olamadı. Ne de olsa tam bir tesadüftü bu; yolda karşısına çıkan yeni bir av. Her zaman karşılaşmadığı bir şans. Taksim'e kadar bir girişimde bulunmalıydı, arabadan inerse belki de çok geç kalmış olacak ve bir daha yüzünü bile göremeyecekti. Hemen bir girişimde bulunmalıydı. İstekliyse hiç sorun yoktu, değilse ne olurdu sanki, bağırır çağırır, arabadan inmesini söylerdi alt tarafı. Denemeye değerdi doğrusu. Fazla düşünmedi Rıza.

Elini usulca uzatıp kızın dizine yasladı. Okşamaya başladı. Bakışlarını da kızın yüzüne çevirmişti. Tepki bekliyordu...

Ayşe iliklerine kadar titredi.

İçinden "it oğlu it" diye geçirdi. Herifin boş durmayacağını biliyordu ama bu kadar çabuk harekete geçeceğini de hesaplamamıştı. Ulan, bu ne sanıyordu kendini? İri vücuduyla hiçbir kadının dayanamayacağı bir Herkül filan mı? Dünyayı sırtlayan Atlas olsa ne yazardı? Genç kızın indinde, aşağılık ve iğrenç bir yaratıktı; görüldüğü her yerde ezilip yok edilmesi gereken pis bir sürüngen. Titremesini önleyemedi.

Eli ayağı gevşemeye başlamıştı, içindeki nefret daha da yoğunlaştı. İmkânı olsa o anda yüzüne tükürmek, içindeki bütün hınç ve hiddeti kusmak isterdi. Güçlükle kendini tuttu.

Onun istediği de bu değil miydi? Planı umduğundan da iyi gidiyordu. Bu ite istediği dersi verebilmek için yaklaşmasını beklemişti. Biraz daha sabırlı olması gerekecekti. En ufak bir hata yapmaya, gelmezdi, namussuzu kuşkulandırmamalıydı. Her kuşun etinin yenmeyeceğini ona burnunu sürte sürte gösterecekti... Rıza ise kızın tepki vermediğini görünce zevklendi.

Hatta iri aslan pençesini hatırlatan parmakları arasındaki kızın dizinin hafifçe titrediğini de duyumsamıştı.

Tamam, diye düşündü. Daha en ufak temasta kız zevklenmeye başlamıştı. Biraz daha cesaretlendi.

Eli kızın pantolonu üzerinde dolaşmaya devam etti.

Kızın suratı renkten renge giriyordu ama hiç sesini de çıkarmamıştı.

"Hoşlandın mı?" diye fısıldadı baygın bir sesle.

Kız cevap verecek halde değildi. Titremesi devam ediyordu. Ama Rıza bunu yanlış yorumladı, içinden, ulan bu yavru dünden razıymış, diye geçirdi. Sonra kulağına doğru eğilip tahrik edici bir şekilde mırıldandı.

"Ne dersin? Arabayı şöyle deniz kenarına uygun bir yere çekip koklaşalım mı?"

Ayşe için en zor anlar gelip çatmıştı. Artık dönüşü olmayan bir noktaya gelmişti, hemen patlar ve tüm nefretini kusarsa her şeyi mahvedebilirdi. Nefesini tuttu, ne diyeceğini bilemedi, gülümser gibi dudakları gerildi.

Beyni zonkluyordu Ayşe'nin. Demek koklaşacaktı...

Acaba Nazan'a da böyle mi yaklaşmıştı önce? Genç kız o inanılmaz sabah, ablasının yardımına gittiği anı düşündü; şimdi artık daha güçlü inanıyordu, o tecavüz gecesi ikisinin karşılaştığı ilk buluşma olamazdı. Nazan suçunu örtmek için isteyerek yalan söylemişti. Rezaletin duyulmaması, basın tarafından afişe olmak, hepsi uydurmaydı. Ama hâlâ aklının almadığı husus, ablasının bu kütük gibi herifte ne bulduğuydu. Kaba saba, ayının tekiydi.

Oyununa alet edebilmek için ona biraz müsamahakâr davranmak, hemen ürkütmemek gerekiyordu. Hızla düşündü, gündüz vakti arabanın içinde ne yapabilirdi ki? Belki biraz ötesini berisini sıkıştıracak, öpmeye kalkışacaktı. Kusmadan tahammül edebilirse, sorun yoktu, bu kadarına katlanabilirdi. Amacı onda güven duygusu yaratmak ilerisi için randevu isteyecek ortamı sağlamaktı. Ondan sonra ne yapacağını çok iyi biliyordu Ayşe. Direksiyonu sahile kırdı.

Kızın uslu uslu isteğini kabul etmesi karşısında daha da keyiflendi Rıza. Kendine olan güveni de arttı. Bu da diğerleri gibi oynak, istekli bir karı

olmalıydı. Soğuk kış günü sahil şeridi bomboştu. Ayşe'ye arabayı iyice deniz kenarına kadar sürmesini söyledi. Şansı da yaver gidiyordu, etrafta yürüyen tek bir Allanın kulu yoktu.

Ayşe adamın isteğini yerine getirmişti.

Ama yüreği de heyecandan deliler gibi çarpmaya başlamıştı. Biraz da korkuyordu tabii. Kalkıştığı bu çılgın maceranın sonunun nereye varacağını kestirebilmek çok zordu, hatta bir an her şeyden vazgeçip, adamı tekmeleyerek arabadan atmayı bile aklından geçirdi. Lakin artık çok geçti. Bu dakikadan sonra dönemezdi kararından.

Genç kız ürkerek etrafına bakındı.

Sonra her şey yıldırım hızıyla gelişti. Adam birden sol kolunu omzuna atmış kızı hoyratça kendine çekerek dudaklarına yumulmuştu. Genç kız boğulacak gibi oldu.

Nefes alamadı. Bütün genzini pis bir nikotin kokusu kapladı. Rıza çok sigara içiyor olmalıydı, ağzı leş gibi sigara kokuyordu. Dayanamayacağını hissetti, dudaklarını adamın ağzından kurtarmak istedi, beceremedi. Adam inanılmaz derecede güçlüydü ve vantuz gibi yapışmıştı dudaklarına. Boynunu iki yana çevirip kurtulmak istedikçe yüzünü bastırıp tazyikini artırıyordu. Bu arada serbest olan eli de boş durmamış, montunun fermuarını indirerek kazağının üzerinden memelerine ulaşmış, hoyratça sıkmaya başlamıştı. Bu rezilliğe tahammül edemeyecekti.

Çoktan pişman olmuştu Ayşe. Bir ara can havliyle dudaklarını kurtardı, ama adamın sert sesi kulaklarında çınladı.

"Depreşme, ulan küçük fahişe! Tek dur! Bunu sen istedin..."

"Hayır!" diye inledi Ayşe.

Ama daha fazla konuşamadı. Adam yine dudaklarına yumulmuştu. İşin en garip ve inanılmaz yanı da o sırada başladı. Genç kız içinden taşan tüm hırs, nefret ve karşı koyma güdüsüne rağmen, şâyan-ı hayret bir şekilde benliğinin ta derinliklerinden kopup gelen bir hissin etkisiyle gevşediğini, direncini kaybettiğini hissetmeye başlamıştı. Önce buna inanamadı.

Olamazdı böyle bir şey. Rüyasında görse inanmazdı. Adama direnci azalıyordu.

Gündüz gözü, arkalarındaki caddede arabaların vızır vızır geçtiği bir saatte, nefret ettiği bir insanla öpüşüyordu. Bu arada Rıza'nın eli artık kazağında değil çıplak tenindeydi. Memesini avuçluyor, hoyratça meme başlarını parmaklarının arasında sıkıyordu.

Fakat Ayşe karşı koyamıyordu ve bunun nedeni kesinlikle ikisi arasında güç dengesizliğinden kaynaklanmıyordu, işte genç kızın tüm benliğini saran dehşet hissi o zaman başladı. Olanlara inanamıyordu bir türlü.

Onun da erkek tecrübesi vardı; buna benzer sevişmeleri daha önce de yaşamıştı ama bu kadar rezilane şartlar altında olmamıştı asla.

Ve Ayşe bundan zevk aldığını acı acı anladı.

Teslimiyetinin ilk belirtileri ufak ufak zevk inlemeleri şeklinde tecelli etti, daha sonra da Rıza'ya karşılık vermesiyle. Yaptıklarına artık inanıp inanmaması önemini kaybetmişti. Farkında olmadan adamın boynuna sarıldığını hissetti.

Başı dönüyor, beyni zonkluyordu. Damarlarındaki kanın akışını inanılmaz bir şekilde hızlanmıştı sanki. Bu arada Rıza'nın ellerini göğsünden çekip pantolonuna attığını, sertçe düğmesini kopardığını anladı. Adamın güçlü kolları şimdi onu oturduğu koltuktan kendine doğru çekiyordu. Yerinden havalandığını hissetti, Rıza'nın kucağına doğru çekilirken sol bacağı vites koluna takıldı. Sadece yalvarabildi.

"Yapma, ne olur? Burası yeri değil" diye inledi.

Pantolonu dizlerine kadar kaymıştı.

Rıza'nın ise hiçbir şey umrunda değildi. Cevap bile vermemişti kıza.

Her şey o kadar hızlı seyretmişti ki, o muhteşem sertliği içinde hissettiğinde gözleri kaydı...

5

Ayşe arabasını evinin önüne çektiğinde bir süre araçtan inemedi. Vücudundaki titreme hâlâ geçmemişti ve arabayı buraya kadar nasıl

sürdüğünü bilmiyordu. Dikiz aynasına baktığında bu ben miyim, diye hayrete kapıldı.

Rengi kül grisi olmuştu. Saçı başı darmadağınıktı. Dudakları yanıyordu ve alt dudağı hoyratça emilmekten kabarmıştı. Sanki savaştan çıkmış bir hali vardı. Arabadan inemedi hemen.

Binaya girmeden evvel kıyafetine bir çeki düzen vermeliydi. Kopan sutyeni kazağının altından kaymış öndeki sağ koltuğun altına düşmüştü. Ama genç kızın eğilip arabanın zemininden onu alacak gücü yoktu. Sadece baktı iç çamaşırına. Askıları kopmuş, tecavüz sırasında Rıza'nın ayakları altında kaldığından çamurlanmıştı. Adamın salgıları bacaklarına sızmış pantolonunu ıslatmıştı. Parmakları gayri ihtiyari o ıslak bölgeye gitti. Her an kusabilirdi. Kalkamıyordu yerinden.

Başını yan cama dayayıp öylece kaldı. Neden sonra evinin önünde böyle duramayacağını fark etti. Her an apartman komşularından biri dışarıya çıkabilir ve kendisini bu halde görebilirdi. Burada durması sakıncalıydı. Son bir gayretle yana eğilip yerdeki sutyenini alıp çantasına tıktı. Eğilince ağzının içini midesinden yükselen acı bir safra kapladı. Pantolonunun düğmesi de kopmuştu.

Fermuarını kontrol etti, neyse ki o çalışıyordu. Etrafına bakındı, sonra tanıdık birine rastlamayacağına emin olunca güçlükle arabadan indi. Kapıyı kilitleyip titrek adımlarla asansöre doğru yürüdü. Koşmak isterdi ama bacakları bedenini taşıyamayacak kadar güçsüzdü.

Dairesine girdiğinde önce doğru banyoya seğirterek klozet kapağını kaldırıp kustu.

Dakikalarca iki büklüm kalarak istifra etmeye devam etti. Öğle yemeği yemediği için midesi boştu ama ağzından devamlı acı sular geliyordu. Başı zonkluyor, kendini pis ve kirletilmiş hissediyordu. Artık kusmayacağını anladıktan sonra küvete geçip içini sıcak suyla doldurmaya başladı. Bedenini saran bu pislikten kurtulmalıydı.

Ayakta duramayacak kadar güçsüz hissediyordu kendini. Anorağını bile banyoda çıkardı, sonra baştan aşağıya soyundu, sırtından çıkan her şeyi fayansların kenarına bıraktı. Hepsini yakacaktı. Bu giysileri bir daha asla kullanamazdı.

Doldurduğu küvetin içine girdi ve uzandı. Hafifçe kaymış, boynuna kadar vücudunu suya gömmüştü. Hiç kımıldamıyordu. Temizlenme ve sabunlanma faslını sonraya bırakmıştı; önce sıcak suyun sinirlerini biraz sakinleştirmesini bekledi.

Tecavüze uğramanın ne demek olduğunu gerçekte bugün anlamıştı. Aslında düşüncelerini de bir hizaya sokamıyordu.

Beyni bomboştu, sanki sihirli bir el bütün beynini silip yok etmişti.

Şimdi Nazan'ın neler çektiğini daha iyi anlamaya başlamıştı. Nazan'ın tecavüze uğradığı o sabah ona hiç de anlayışla yaklaşmadığını hissetti. Ruhu tam bir karmaşa içindeydi.

Burnuna hâlâ Rıza'nın menisinin kokusu geliyordu. Sanki o koku tüm genzine sinmişti. Bitkin bir şekilde eli banyo süngeri ve sabuna gitti. Bütün vücudunu ovalamak, o vahşi hayvanın temas ettiği her noktasını derisi kazınıncaya kadar temizlemek istiyordu. Planı tutmamıştı.

Adamın bu kadar cüretkâr ve pervasız olduğunu doğrusu tahmin edememişti. Niyeti ufak tefek davetkâr davranışlarla onu ümitlendirmek ve yaklaşmasını sağlamaktı ama bu kadar seri bir eyleme kalkışacağını hesaplayamamıştı.

Yaşadıkları aklına geldikçe hâlâ titriyordu ve gözpınarlarına yaşlar doluyordu. Ayşe kendini bıraktı, küvetin içinde doya doya ağladı.

Fakat suyun yavaş yavaş soğumaya başladı anda da içinde şekillenen duygulardan ürkmeye başladı. Az önce boşalan beyni sanki yavaş yavaş yerine geliyor, olayı daha vahim boyutlarda bir kere daha yaşıyordu. Nikotin taşan o ağız kokusu, sonra omzunu saran güçlü kollar, memelerini ezen pençeler ve bir andan sonra bundan zevk almaya başlaması. Yeniden titredi genç kız...

Evet, işin en acı yanı buydu. Şu an inanılmaz gerçekle yüz yüzeydi. Rıza'dan nefret ettiği doğruydu ama...

Bunu düşünmek bile istemedi.

Kendi kendine yüksek sesle, "Hayır," diye homurdandı küvetin içinde. Bu imkânsızdı, asla olamazdı. Bir anlık zaaftı belki de. Aksini düşünmesi doğru olamazdı. Elindeki süngeri hışımla kasıklarının arasına sürmeye

başladı. Bu düşünceden hemen kurtulması lazımdı. Beyni karıncalanmaya başlamıştı yeniden.

Bir vahşetten, iğrenç bir saldırıdan, insan yerine koymadığı bir erkeğin sırf hayvani hislerini tatmin için yaptığı eylemden zevk aldığını söyleyemezdi. Mümkünü yoktu bunun...

Tekrar, "Hayır," diye bağırdı kendi kendine. "Zevk almadım."

Fakat yalan söylediğini, gerçekleri itiraftan kaçındığını da biliyordu. Sebep de utancıydı. Hiçbir kadın tecavüzden, şiddet kullanılarak ırzına geçilmesinden hoşlanmazdı. Sünger elinden kaydı.

Düşünmeye başladı. Rıza hakikaten kendisine şiddet mi kullanmıştı? Bu soruya gönül rahatlığıyla evet diyebilir miydi? Adam kendisini öpmeye başladıktan sonra ihtirasla onun boynuna sarılan kendisi değil miydi?

Ne olmuştu o an? Önce pis ağız kokusundan tiksinmiş adamı kendisinden uzaklaştırmak istemişti ama ya sonra? Aynı iştiyak ve arzuyla adama sarılan, kendisine çeken ve karşılık veren de o değil miydi? Her erkek heyecanlarına karşılık verildiğini görünce fazlasını isterdi. Bu da çok doğaldı.

Saklamanın anlamı yoktu. Havsalası almıyordu ama o da Rıza'yı istemişti. Soğumaya yüz tutan suyun içine biraz daha büzüldü. Nefreti, hırsı, dakikalarca kusması hep bu gerçeği kabullenememekten, gösterdiği zaafı içine sindirememekten kaynaklanıyordu. Eli suyun içinde memelerinden birini kavradı.

Vücudu yeniden ürperdi, Rıza'nın okşamalarını anımsayarak titredi. Belki hoyrat ve kaba bir adamdı ama o çok farklı biriydi.

Galiba Nazan'ın neden bu hallere düştüğünü şimdi daha iyi anlıyordu. Aklından hesaplamaya çalıştı, şimdiye kadar beş erkekle yatmıştı. Tabii bunların hiçbiri bugün yaşadığı olay gibi cereyan etmemişti. Hepsi, isteyerek, karşılıklı rıza ve anlayışla yapılmış birleşmelerdi. Çoğundan da zevk almıştı. Ama bugünkü bambaşkaydı.

Düşündükçe ürpermeye devam ediyordu. İradesi tükenmiş, hal ve şartları unutmuş, sokağın ortasında, arabanın içinde ve herkesin görebileceği bir ortamda ilişkide bulunmuştu. İnanamıyordu bir türlü.

Nazan bir de ona tutucu derdi, oysa bu deneyimi asla mantığının kabul edemeyeceği bir tarzda yaşamıştı. Kimsenin görüp görmediğinizde farkında değildi. Belki de o sırada arabanın biraz uzağından da olsa gelip geçen ve kendilerini gören kimseler olmuştu. Müthiş utanç vericiydi.

Ünlü bir iç mimar güpegündüz, arabanın içinde cinsel ilişkide bulunuyordu...

Yeniden süngeri kaparak vücuduna sürtmeye başladı. Bir yanda pişmanlık, bir yanda da duyduğu şaşırtıcı hazzın açmazı içinde boğuluyordu adeta.

Arabanın içinde Rıza'nın kendisini şoför mahallinden adeta kopartarak kaldırıp kucağına oturttuğu anı anımsadı. Aklından hiç çıkmıyordu o an. Nefesi tutulup donakalmıştı.

Zaten ondan sonrasını da hatırlamakta zorlanıyordu. Hiç öyle bir şey görmemişti...

Bornozuyla yatağına uzandı.

Çok yorgundu. Tatlı bir rehavet bedenini kaplamıştı, uyumak istiyordu. Ama hemen uykuya dalamadı. Yaşadıklarının bir kısmı zihninde flulaşmıştı. Koyu, gri bir sis perdesinin arkasında kalmışlardı sanki. Rıza heyecanını söndürdükten sonra yeniden direksiyon başına geçmesi, arabayı çalıştırması, nasıl olup da Taksim'e kadar geldikleri hepsi silinmişti kafasından.

Son hatırladığı AKM'nin önünde Rıza arabadan inerken ona verdiği ev adresi ve telefon numarası olmuştu. Bilinçsizce, hiç düşünmeden ve çok önceden tasarladığı plandan uzak, sadece gazete kağıdına karalayıp uzatmıştı adamın eline.

Rıza'nın yüzündeki pis sırıtmayı hâlâ unutamıyordu.

Arabanın kapısını kapatırken son sözü, "Hoşuna gitti mi cicim?" olmuştu. Adi ve pespayece edilmiş bir laf. Ne dediğini, nasıl cevap verdiğini de hatırlamıyordu Ayşe. Galiba başını sallamıştı ama emin de değildi. "Seni arayacağım, daha bu başlangıç," demişti Rıza. Gerçekten bir başlangıç mı olacaktı acaba?

Ayşe yattığı yerde elleriyle yüzünü kapattı. Düşünmek bile istemiyordu. Olacak şey değildi. Rıza, yani ablasının sevgilisiyle ilişkiyi sürdürmek...

Buna inanamazdı.

Bu mümkünü olmayan bir şeydi...

Lakin kasıklarının arasından yükselen haz dalgası beynine doğru yükselirken genç kız bunun için bir karar vermenin şimdilik olanaksız olduğunu düşünüyordu. Sonra uyuyakaldı...

Taksim'de arabadan inen Rıza hafif hafif ıslık çalarak İstiklâl Caddesi'nde yürümeye başladı. Kendisi için bereketli bir gündü. Kahvede Esat ve arkadaşlarını okeyde yutmuş, tatlı bir para kazanarak başlamıştı güne. Karşısına çıkan kız da piyangoydu. Hedefi tam on ikiden vurmuştu. Keyifle sırıttı.

Gerçi kızda pek iş yoktu; üstelik hoşuna giden kadın tipi de değildi. Kısa boylu, minyon, ufak tefek biriydi. Muamele yapmasını da pek bilmiyordu, anlaşılan acemiydi. Bir an Nazan'ı düşündü. Sevgilisi dalyan gibi boylu boslu, tam kıvamında, istediği tipteydi. Bu kızın memeleri bile ufacıktı. Rıza ufak göğüslü kadınlardan hoşlanmazdı.

Ama onu da boşlayamazdı.

Finansman müdürüymüş diye, gülümsedi. Maaşı da dolgundu herhalde. Üstelik Avrupa'da senelerce yaşadığına göre ailesi de varlıklı olmalıydı. İkisini de bir süre rahatlıkla birlikte idare edebilirdi. Nazan'dan vazgeçemezdi tabii; onu kıvamına getirmiş, kendine kul köle etmişti. Artık her isteğine karşılık verecek haldeydi. Gerçi o da çok doyumsuz bir karı olmaya başlamıştı, iliklerine kadar sömürüyordu kendisini ama umurunda değildi, daha onun gibi kaç kadını evelallah idare ederim diye mırıldandı içinden. Nazan hediye ettiği cep telefonundan dün kendisini aramış, bu gece evine gelmesini istemişti. Araya iki gün girdi mi kuduruyor kaltak, diye düşündü. Fena halde gemi azıya almıştı artık. Bunun bedelini de yeterince ödemiyor, diye homurdandı. Bu gece ondan yine para sızdıracaktı, kafasına koymuştu. Bugün neşeliydi Rıza. Keyfine diyecek yoktu. Bir birahaneye girdi, genelde rakı içmeyi sever, sıcak yaz günleri bile bira içmeyi hamallık addederdi. Ama akşam yemeğe Nazan'a gideceğine göre nasıl olsa rakı

içerdi, şimdilik bir bira ile yetinmeye karar verdi. Girdiği yer ufak ve dumanlıydı.

Öğleyin bir tost ile idare etmişti kahvede kâğıt oynarken. Acıkmıştı; zaten oldu olası iştahlı bir adamdı. Garsona midye tava ve kokoreç söyledi. Birasını yudumlarken aklına yine o minyon kız geldi. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, kıza adını bile sormayı unutmuştu. Pek önemli de değildi zaten, nasıl olsa telefonunu ve evinin adresini almıştı. Sırıtmaya başladı, ağzına midye tavayı atarken. Pek tecrübesize benziyordu piliç, zaten hem afallamış hem de ürkmüştü. Hafif, çıtı pıtı bir şeydi; kucağına oturtup içine girerken az daha kendinden geçiyordu. Böyle toyların da zevki bir başka oluyordu ama daha öğreneceği çok şey vardı. Birden irkildi Rıza.

Kızın simasını düşündükçe başını sallayıp, mırıldanmaya başladı. Sanki bu kızı bir yerden tanıyor gibi gelmişti. Ama nereden tanıyabilirdi ki? Daha İstanbul'a bile yeni gelmişti. Semtten tanıması mümkün değildi, zira oturduğu yerden Cankurtaran çok uzaktı. Acaba bir şekilde başka bir yerde görmüş olabilir miydi? O da uzak ihtimaldi.

Belki bana öyle geldi, diye mırıldandı içinden ve kafasını takmadı. Mesele de etmedi zaten, müsait bir ortamda kızı arayacaktı. Fazla istekli davranmazsa, üzerine de düşmeyecekti zaten. Henüz emin değildi de, kız belki de sadece geçici bir heves olarak bu işe kalkışmış olabilirdi.

Yatağında üşüyerek uyandı Ayşe.

Bornozuyla uyuyakalmıştı. Kendini çok bitap hissediyordu. Rüya filan görmemişti ama bilinçaltı hâlâ yaşadıklarıyla doluydu.

Aklına kötü bir ihtimal gelmişti birden.

Nazan'ın evindeki fotoğrafları...

İlk etapta ikisini hatırladı aniden. Duvarda asılı olanını ve salondaki sehpanın üzerinde gümüş çerçeve içinde duranını...

Bir de anne ve babasıyla seneler evvel çektirdikleri bir fotoğraf vardı ama yanılmıyorsa Nazan onu ortadan kaldırmıştı galiba. Epeydir ortalarda gördüğünü hatırlamıyordu. Kanının çekildiğini hissetti genç kız.

Rıza bunları görürse her şey başlamadan biterdi. Uyanıp durumu fark etmemesi imkânsızdı. En azından fotoğrafları görünce, kendisini tanıyacak ve Nazan'a bu resimdekinin kim olduğunu soracaktı. Ablası da tabii, hiç çekinmeden onun kız kardeşi olduğunu söyleyecekti. Yine durakladı Nazan.

Rıza'nın sık sık Nazan'ın evine girip çıktığını biliyordu, resimleri gördüyse şimdiye kadar çoktan uyanması lazımdı. Düşünmeye başladı; yoksa hiç dikkat etmemiş miydi? Görse veya tamsa bugün mutlaka uyanırdı. Oysa onu tanıdığını belli eden en ufak bir hareketi olmamıştı. Kalbi yine küt küt atmaya başladı Ayşe'nin.

O resimleri mutlaka bir yolunu bulup ortadan kaldırmalıydı. Çılgın gibi yataktan fırladı. Hemen telefona koşup ablasını aradı.

Telefonu açan Nazan, kız kardeşinin sesini duyunca biraz afallamıştı. Hâlâ kızgın ve kırık olduğu sesinin tonundan belliydi. Hani ne var, niye aradın demedi ama sesi oldukça soğuktu. Telaşına rağmen bir ara yüreği burkuldu Ayşe'nin, ablasının davranışına bir türlü hak veremiyordu henüz. Nazan'ın geleceğini kurtarmak için inanılmaz cesur davranışlar sergilerken ablası hâlâ kendisine soğuk ve mesafeliydi.

Ayşe güçlükle konuştu.

"Senden bir isteğim var," dedi.

Nazan'ın sesi yine sert ve ilgisiz çıkmıştı.

"Ne?"

"Sende iki fotoğrafımız var ya... Onları geçici olarak senden alabilir miyim?"

Nazan afallamıştı. "Fotoğraflarımız mı?"

"Evet... Şu eski resimler."

"Ne yapacaksın onları?"

"Yeniden çektirip büyüteceğim. Sana da bir tane yaptırırım."

Nazan hâlâ kuşkuluydu.

Bunca yıllık fotoğrafları istemesindeki amacı kavrayamamıştı. Durup dururken onları büyütmeye kalkışmasındaki gaye ne olabilirdi?

"Yarın akşam gel al," dedi.

"Olmaz. Şimdi almam lazım. İki dakika kapıdan uğrar alırım. Fotoğrafçı bekliyor."

Bu ısrardan büsbütün huylanmıştı Nazan. Yoksa bir şekilde Rıza'nın geleceğinden mi şüpheleniyordu?

"Bu gece olmaz, dışarı çıkacağım. Yarın gel."

"Lütfen... Dedim ya kalacak değilim."

Daha fazla ısrar edemedi Nazan.

"Öyleyse acele et," diye homurdandı.

Ayşe telefonu kapatmıştı. Hızla sırtına bir şeyler geçirmeye koştu ve giyinip evden fırladı.

Arabasına atlayıp hızla ablasının evine sürdü. Bir yandan da yüreği ağzına geliyor, ya Rıza'ya içerde rastlarsam, diye korkuyordu...

Ayşe evinden çıkarken, Nazan da Rıza'yı ona yeni aldığı telefonundan arıyordu.

Erkeğine kardeşinin uğrayacağından hiç bahsetmedi, sadece evime iş yerinden birisi gelip bazı dosyalar alacak diye bir gerekçe göstererek gelmeden önce kendisinden yeni bir haber beklemesini tembih etti... Nazan, Ayşe içeriye girip salondaki müşterek resimleri toplarken yaptığına bir anlam verememiş ama fazla da yadırgamamıştı. Ne de olsa kardeşi bir iç mimar olduğu için her zaman yeniliklere açık, yaratıcı ve değişik süsleme fikirlerine sahip biriydi. Muhtemelen o fotoğraflardan yeni bir şey yaratacaktı. Zaten pek umurunda da değildi.

Ayşe rüzgâr gibi gelip resimleri toplarken de fazla bir ilgi göstermedi kardeşine. Hatta ondaki aşırı heyecanı da anlamadı. Zaten pek umrunda da değildi. Yalnız yüzündeki aşırı yorgun ve bitkin ifadeyi görünce yine ablalık damarı tutarak biraz endişelendi. "Hasta mısın?" diye sordu.

Ayşe çerçeveleri yanında getirdiği çantaya tıkarken, "Yoo... Niye sordun?" dedi.

"Yüzün berbat görünüyor. Üşüttün mü? Dudakların da şişmiş."

Ayşe bir suçlu gibi kızardı.

"Bilmem," diye kekeledi. "Nezle olacağım galiba."

"Kendine iyi bak."

Aralarındaki bütün konuşma bu kadarla kalmıştı. Ayşe merdivenleri inip arabasına atladığında rahat bir nefes aldı.

Suç delillerini ortadan kaldırmış gibi hissediyordu kendini...

BEŞİNCİ BÖLÜM

1

O akşam ağzına bir lokma bir şey koyamadı Ayşe. Yaşadığı olayın etkisinden kurtulamamıştı henüz. Bu gün arabanın içinde yaşadıkları aklına gelince titriyordu hâlâ. Uzun uzun kusmanın sonucu olsa gerek, midesine kramplar giriyordu ve ağzında berbat bir ekşime vardı. Bütün bunlar fiziki şikâyetlerdi ama asıl sorununun ruhunda olduğunu, iç dünyasının allak bullak olduğunun farkındaydı. Erkenden yatmıştı.

Beynindeki çelişkiden çok rahatsızdı. Bütün bu çılgınlığa ablasını o namussuz ve ahlaksız adamın elinden kurtarmak, ne denli kötü tiynetli biri olduğunu ispat etmek için girişmişti ama sonuç ne olmuştu? Kendisi de tecavüze uğramıştı.

Aklı karışıktı genç kızın; buna gerçekten tecavüz denir miydi acaba? Adamı baştan çıkarmak, ilgisini çekmek, onu ayartmak için çaba harcamamış mıydı? Amacı bu değil miydi? O hayvan da saldırmıştı işte.

Onun doğasında vardı bu. Ama zihnini kurcalayan asıl konunun bu olmadığının farkındaydı Ayşe. Tezatlar aleminde yüzüyor ve bunu kendine dahi açıklamaya korkuyordu.

En fecisi de buydu.

Kendi kendine konuşur gibi fısıldadı. "Zevk aldım" diye inledi. Bu acı itiraf yüreğine bir külçe gibi oturdu. İnanamıyordu bir türlü ama gerçek bütün çıplağıyla buydu.

O vahşi ve hayvansı yaratığın saldırısından, tecavüzünden zevk almıştı. O anı anımsarken bütün benliği yeniden ürpererek sarsıldı. O adam, ilk bakışta iğrenç gibi görünen, en kaba şekilde gerçekleşen, her türlü insani sıcaklık ve sevgiden uzak vahşi saldırıyı yaparken, şimdiye kadar hiç tatmadığı, inanılmaz bir hazzın anaforuna kapılmıştı. Bir türlü

kabulleniyordu lakin gerçek yüzde yüz buydu. Kasıklarının arasına sanki paralarmış gibi giren sertlik...

Bir anda gözlerinin kararması ve başka bir aleme uçar gibi geçişi. Nefesinin kesilmesi ve sonrası. Hazzın girdapları... Bilmediği azgın bir denizin, sert ve kaba dalgaları içinde boğulmak... İnleyerek çırpınışları... Zevkten uçmuştu Ayşe.

Ama şimdi bunları kendine itiraftan utanıyordu. Gözlerini yumdu. Düşünmek istemiyordu fakat gerçekler matkap gibi beynini oymaya başlamıştı. Nazan'a ilk defa hak verdi. Rıza vazgeçilmez biri olmalıydı.

Değişik, bambaşka biri... Asla sıradan bir erkek değildi, kaba saba, cahil, görgüsüz, nadan ve hoyrat olabilirdi ama gerçek gücü kadına dokunduğu anda ortaya çıkıyordu...

Ayşe iki gün evinden dışarıya çıkmadı. Evinde kaldığı zamanın büyük bir kısmını da güçsüz ve bitkin bir şekilde yatağının içinde uzanarak geçirdi. Olayın etkisinden bir türlü kurtulamıyordu genç kız. Geçen iki gün, nefsiyle yaptığı mücadeleyi yatıştıracağına daha da alevlendirmişti. Artık durumu, değiştiremeyeceği kaderin bir oyunu olarak kabullenmeyi yeğlemişti; galiba Rıza iki kardeşin de hayatını söndürecekti. Bu süre içinde Ayşe çok düşündü.

Azimli, mücadeleci ve inatçı bir kızdı. Hâlâ en doğru ve yapılması gerekli çözümü önünde sonunda bulacağına inanıyordu. Mantığı ve ahlaki değerleri sarsılmıştı. Ablasına yardıma çalışması, onu uyarması, tuttuğu yolun yanlışlığını ortaya koyması ne kadar insani ve kaçınılmaz görevi ise de, bunu uygulamak için seçtiği yöntem de o nispette yanlış, hatalı ve tehlikeli olmuştu. Hata kendisindeydi. Ateşle oynadığını şimdi daha iyi anlıyordu Ayşe.

Hırs, kızgınlık ve çaresizliği onu altından kalkamayacağı aptalca bir denemeye itmişti, bunu kabul ediyordu. Fakat kendine dahi izah edemediği husus Rıza'nın eyleminden zevk alması olmuştu. Yaşamındaki dengelerin birden ters yüz olduğunu hissediyordu. Bu zaafı göstermesi inanılır gibi değildi. Kabul etmek istemese de acı bir gerçekle karşı karşıyaydı. Bu gerçeği kabul etmek ona acı veriyordu ama Rıza kendisini ararsa ona hayır diyemeyeceğini hissediyordu. Cinselliğin bu denli güçlü bir güdü olduğunu

ve insanları etkisi altına aldığını hayatının bu demine kadar öğrenememişti ne yazık ki.

Artık ablasını suçlamak için elinde aklının ve sağduyusunun kabul ettiği bir sebep mevcut değildi. Onu bütün yüreğiyle destekliyordu. Hatta bu iki gün içinde, değil Nazan'a yardım etmek, tamamıyla hayatından çekilmek, ilişkiyi bütünüyle kesmeyi dahi düşünmüştü.

Bunun kesin bir çare olmadığının da bilincindeydi.

Yaşamına müdahale ettiği için Nazan'ın kendisine kızdığını biliyordu, ama sonunda o bir ablaydı ve kendisini severdi. Şayet Nazan, Rıza ile aralarında geçenleri öğrenirse bu kardeşlik ilişkilerini belki de sonsuza kadar sekteye uğratacaktı. Ayşe bunu da göze alamazdı. Bir çözüm bulamıyordu.

Sonunda iradesi, arzularına baskın çıktı. Yaptığının bir çılgınlık olduğunu kabul etti, Nazan'ın yaşamına müdahale etmemesi gerekiyordu; zaten kardeş olarak onu uyarmış, adamın kötü niyetini ve geçmişini anlatmıştı bundan sonrası ablasının karar vereceği bir husustu, daha fazla ısrar edemezdi. Nazan bebek değildi, yaşını başını almış, olgun bir kadındı, iyiyi kötüyü, yanlışı doğruyu idrak edecek çağdaydı. Şimdi tek sorun Nazan'ın olanları hiç bilmemesiydi. Herhangi bir şekilde öğrenirse onun için korkunç bir yıkım olabilirdi. Ama Ayşe sessiz ve pasif kalmasının da bir çözüm olmadığını biliyordu. Çıldıracak gibiydi, bu ahlaksız soytarı Nazan'la ilişkisini onu soyup soğana çevirene kadar sürdürecekti, onun işi buydu. Ya sonra ne olacaktı? Ablasının kıçına bir tekme atıp bırakıp gitmeyecek miydi? Buna nasıl izin verebilirim, diye kahroldu genç kız.

Sonunda zarara onlar uğrayacaktı. Felaketin yaklaştığını gören sadece kendisiydi, ablası çoktan bir tufana kendisini kaptırmış, gözü hiçbir şey görmez olmuştu.

Tabii beynini kurcalayan, aldığını sandığı karara rağmen Ayşe'yi endişelendiren bir nokta daha vardı. Ya Rıza kendisini ararsa ne olacaktı? Aynı iradeyi gösterip onu başından def edebilecek miydi?

O iki gün boyunca bunu hep düşünüp durdu genç kız.

Aklına yapabileceği başka bir şey gelmiyordu...

Haftanın sonunda Ayşe biraz daha toparlanmıştı, işi biraz da tabii akışına bırakmıştı artık. Kesinlikle Rıza'nın peşine takılmamayı, her ne nedenle olursa olsun onunla bir daha karşılaşmamayı kafasına koymuştu. En iyisi bu işe bulaş-mamasıydı. Uzun bir süre Rıza'nın kendisini aramasından ya da birden bir gece kapıyı çalıp karşısına dikilmesinden korkmuştu.

Lakin Rıza onu aramamıştı. Ayşe de bunu normal karşıladı; arabada yaşadıkları sadece gelip geçici bir hevesti o hayvan herif için diye, düşündü. Karşısına ürkek ve çekingen ama arzulu da gözüken biri çıkmıştı ve Rıza da bu gelip geçici macerayı mükemmelen yaşayıp noktalamıştı. Onun için hadise bu kadar basitti. Yarım saatlik bir heves ve boşalma arzusu. Bir daha araması için neden de yoktu. Hem belki de kendisini Nazan kadar çekici de bulmamıştı. Ablası mükemmel bir avdı; partili ve tutkulu bir dul. Adamın tam aradığı tip...

İyi ki de aramadı, diye yarım ağız seviniyordu. Ya arasaydı, ya birden karşısına çıksaydı, ne yapacaktı o zaman? Kendine güveni de yoktu. İradesine yenik düşeceği, arzu girdabına yeniden kapılacağından korkuyordu. O zaman felakete doğru bir gidiş başlayacaktı.

Bir haftalık aldığı izin, bu iç mücadelesi şeklinde geçmişti. Yeni hafta başında işe başladığında sinirleri biraz daha yatışmış, kaybolan cesaretini biraz daha toplamış gibiydi. Bu süre zarfında Nazan yine aramamıştı kendisini. Belgin'den ise sadece bir kere, o da Adana'dan bir telefon almıştı. Belgin'in Adana'dan aradığını öğrenince haklı olarak çok şaşırmıştı, orada ne işi olduğunu sordu. Belgin dekoratör arkadaşlarından biriyle müşterilerine ait bir villanın tanzim ve tefrişi için Adana gitmişti. Belgin'in bu gidişinin tam o haftaya denk gelmesi Ayşe'nin de işine gelmişti. Genç kız başına gelenleri hiç kimseye, hatta en yakın arkadaşı Belgin'e dahi anlatmamaya kararlıydı. Bu sırrı hayatının sonuna kadar yalnız kendi bilecekti. Açıkçası utanıyor, kişiliği ve davranış özellikleriyle bağdaştıramıyordu yaptıklarını; hele duyduğu zaafı ve aklından geçenleri en yakınına bile açamazdı.

Hafta başındaki ilk pazartesi Belgin onu işyerinden aradı. Her zaman coşkulu, neşeli ve hareketli olan Belgin, telefonda kısık bir sesle Adana'da ilginç şeyler olduğunu anlatmak için ilk fırsatta buluşmaları gerektiğini söylemişti. Sonra konuşmanın sonuna doğru bir ara aklına gelerek, Rıza konusunda herhangi bir gelişme olup olmadığını sormuştu Belgin. Ayşe

kekelemiş, yeni bir şey yok, demekle yetinmişti. Belgin o akşam kendisine uğrayacağını söyleyince de kara kara düşünmeye başlamıştı.

Belgin'i özlemişti doğrusu, ama yüz yüze gelince meseleyi kurcalayacağını, sorular soracağını biliyordu. Şimdiden uygun cevaplar hazırlamalıyım, diye düşündü, işi oluruna bıraktığını, artık ilgilenmeyeceğini söyleyecekti.

Belgin saf bir kızdı ve ona yalan söylemeyeceğini sanırdı. Aslında gerçekleri ondan saklamak aralarındaki dostluğa ters düşecekti ama Ayşe otomobilin içindeki o iğrenç sahneyi en sevdiği arkadaşına dahi anlatamayacağını düşünüyordu.

En kötüsü ise o sahnenin gerçekten iğrenç olup olmadığını bilmemesiydi...

Saat tam 20.30'da Belgin kapıyı çaldı. Her şeye rağmen geçen bu bir hafta zarfında kapının her çalmışında Ayşe'nin yüreği hopluyor, içini bir titreme alıyordu. Bunu kendine dahi açıklamaktan yılıyordu ama ruhunun ta derinliklerinde bir yerde gelenin Rıza olmasının isteğini duyuyordu. Oysa adam aramamıştı hiç onu. Hem gelse bile en azından önceden bir telefon eder diye, düşünüyordu hep...

İki arkadaş kucaklaştılar. İkisi de boğazlarına düşkün olduklarından Belgin gelirken yine bir kutu meyveli pasta getirmişti. Önce bir süre çığlıklar atıp, şakalaşarak hasret giderdiler. Mutfağa birlikte gidip çay hazırladılar. Neyse ki Belgin bu bir haftalık iş gezisi sırasında yaşadığı macera nedeniyle, arkadaşının durgunluğunu pek fark edecek halde değildi, ona anlatacağı esaslı bir serüveni vardı. Zaten Ayşe'den bir şey gizlemezdi, çay demlenince onu kolundan çekiştirerek salona götürdü ve anlatmak istediği macerayı ballandıra ballandıra nakletmeye başladı.

Ayşe onu can kulağıyla dinledi. Belgin'in ilişkiye girdiği mesai arkadaşı Selim'i o da tanırdı. Uysal, halim selim bir gençti. Ama olayın tek pürüzlü yanı adamın evli ve bir çocuklu olmasıydı. Belgin her şeyin birden ve umulmadık tarzda patlak verdiğini söylüyordu; nasıl olduğunu, neden ilgisine karşılık verdiğini bilmediğini, kendisine hâkim olamadığını ve sonunda kaldıkları otelde daha ikinci günün akşamı birbirlerinin olduklarını anlattı.

Ayşe'nin içinde garip bir burukluk vardı. Bir başka zaman olsa, Belgin'in bu yaptığını onaylamaz, ona rahatlıkla karşı çıkardı. Genç kız evli erkeklerle yaşanan bu tür ilişkilere her zaman muhalifti. Onun kurallarına ve ahlâk anlayışına ters düşerdi. Ama bu gece bir itirazda bulunmamıştı.

Arkadaşının huyunu bilen Belgin hikâyesini bitirince yadırgamış gibi onu süzdü.

"Ne diyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Ayşe. "Bu ilişkiyi sürdürecek misin?"

Belgin'in cevabı ilginçti.

"Ben de bilmiyorum. Tabii sonu olmayacak bir münasebet ama Selim'den hoşlanıyorum. En azından bir süre daha devam etmesini istiyorum."

"Saçma... Evli erkekler sonunda daima karılarına dönerler. Sen de uğradığın yıkımla kalırsın. Bence bir an önce noktala bu ilişkiyi."

Belgin içini çekti.

"Haklısın. Vicdan azabı da duyuyorum. Selim kızına çok düşkün. Adana'dan her gece onları aradı."

"Gördün mü bak! Erkek milleti işte. Hiç utanıp sıkılmadan rahatlıkla böyle münasebetlere kalkışabiliyorlar."

Belgin birkaç saniye arkadaşına hak verircesine sessiz kaldı. Sonra isteksizce homurdandı.

"Kızma bana ama sen de çok katısın. Bu konularda hiç anlayışlı olmuyorsun. Çok gerilerde kaldın Ayşe."

"Şuna da bak! Ne demek oluyor şimdi bu? Yani evli bir adamla iş gezisinde yaptığın kaçamağın anlayışla karşılanacak yanı mı var?"

"Niye büyütüyorsun ki gözünde? Zaman çok değişti kızım; biz ayak uydurmakta zorlandık. Etrafına bir baksana, kimin eli kimin cebinde belli değil. Hem ne olacak ki?"

"Ne mi olacak?"

"Tabii ya, ikimiz de birbirimizden hoşlandık, yakınlık duyduk ve yattık. Hepsi bu kadar. Belki de buraya gelince eski hayatımıza döner, Adana'yı tamamıyla unuturuz. Olamaz mı yani?"

Ayşe hayretle arkadaşına baktı.

Ne diyeceğini bilemedi. Bir Adana macerası Belgin'i ne kadar da değiştirmişti. Aslında ona hak veriyordu; hiç beklenmedik olayların vukuu insanların düşünce ve davranışlarında büyük değişikliklere rahatlıkla yol açabiliyordu. Bunun en iyi örneği kendisiydi.

Genç kızın durgunluğunu Belgin hatalı yorumladı haklı olarak. Hatta çok güvendiği ve anlayışla karşılayacağını sandığı arkadaşına Adana'da yaşadıklarını anlattığı için hafif bir pişmanlık hissine kapılır gibi oldu. Konuyu değiştirdi.

"Nazan abladan ne haber?"

Ayşe belli belirsiz titredi. İşte, asıl tehlikeli konuya şimdi giriyordu Belgin.

Hafifçe yutkundu genç kız. Ona yalan söyleyeceği için utanıyordu ama başka çaresi yoktu. Acı gerçeği anlatamazdı.

"Değişen bir şey yok," diye fısıldadı.

"Nasıl yani? Hani bir şeyler planlamayı düşünüyordun, adamla yüzleşecektin, vaz mı geçtin yoksa?" Ayşe ağır ağır başını salladı.

"Galiba yapabileceğim bir şey yok. Nazan'la tartıştık. Ona söyleyeceğimi söyledim, daha ne yapabilirim ki? Kırk yaşına yaklaşan kadın, zor kullanacak değilim ya... "

Belgin de düşüncelere daldı.

Biraz da arkadaşına hak verdi. Ama asıl kendine hak veriyordu; şayet Nazan abla yaşadıklarından mutlu ise başkalarının her ne sıfat ve her ne saikle olursa olsun müdahaleye ne hakları vardı? İkisi de konuyu değiştirmek hevesine kapıldılar.

Ve değiştirdiler de...

2

Üç gün sonra öğle vakti Nazan, kardeşini iş yerinden aramıştı. Ondan telefon beklemeyen Ayşe önce biraz heyecanlandı. Her ne olursa olsun, ablasını özlüyordu genç kız. Na-zan'ın da kendisini özlediğinden emindi, ama aralarındaki köprüler ne yazık ki bir erkek tarafından yıkılmıştı ve ikisi de gerekli onarımı yapamıyorlardı.

Nazan mağrurdu, Ayşe ise haksızlığa uğradığına inanıyordu. Bu nedenle ikisi de aralarındaki tatsızlığı ortadan kaldıracak basit ve samimi kelimeleri bir türlü ağızlarından çıkarıp kullanamadılar. İkisi de birbirinden bekledi.

Konuşma kısa ve soğuk geçti.

Ayşe telefonu kapattığında çok üzgündü. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Yapacağı bir şey kalmamıştı artık. Aralarındaki soğukluğunun devam edeceğine aklı kesmişti artık. Ablası o heriften yakayı kurtarıncaya kadar bunu başka yolu da yoktu. Nazan, Rıza'dan kurtulabilecek miydi acaba?

Buna hiç ihtimal vermiyordu genç kız. Onu haklı gördüğü tek yan adama bağlılığının ve tutkusunun münakaşa edilemeyecek yanıydı. Aradan geçen zaman zarfında Ayşe hâlâ arabanın içinde yaşadıklarının etkisinden kurtulamamıştı. Önceleri kaba, acımasız ve aşağılayıcı bir tecavüz diye adlandırdığı o anı, şimdi hayatında yaşadığı en zevk verici dakikalar diye düşünüyordu. Bunu kabullenmek haliyle zor ve ağır gelmişti genç kıza, hatta bir türlü inanamıyordu ama gerçeğin ta kendisiydi. Hayatına giren hiçbir erkek ona bu zevki tattırmamıştı.

Düşünmek istemiyor, elinden geldiğince o anı hafızasından uzaklaştırmaya çalışıyor, ama pek beceremiyordu. Özellikle evine döndüğünde, ya da o lanet arabaya bindiğinde hep Rıza'nın devasa hayaliyle boğuşurken buluyordu kendini. Sırf bu yüzden araba sürmek dahi istemiyordu. Ne zaman direksiyon başına geçse, yan koltukta oturan Rıza'nın onu yerinden güçlü kollarıyla kaldırıp kucağına oturttuğu, içine girdiği anı ürpererek yaşıyordu. Ne var ki, Rıza kendisinden pek hoşlanmamıştı. Hoşlansa mutlaka arar, gelirdi.

Doğrusu gelmesini çok beklemişti, kendini aldatmaya kalkışmasının anlamı yoktu. Kaç gün arayacağını umarak en azından bir telefon beklemişti.

Ama aramayacağına aklı kesmişti artık. Nazan gibi boylu poslu, dalyan gibi bir kadını varken onu ne yapsındı ki? İlk defa ablasını kıskanır gibi oldu. Aralarındaki fiziksel farklılık hiçbir zaman sorun olmamıştı Ayşe için. İkisinin de değişik özellikleri vardı. Ayşe ufak tefek, minyon bir tipti ama ablasından çok daha sevimli, tana yakın, konuşkan ve sıcak bir kızdı. Buna karşın, Nazan uzun boyu, yaşına göre deforme olmamış vücudu, ince beli, iri göğüsleriyle bir erkeği çok daha fazla cezbedebilirdi. Daha fazla düşünmek istemedi.

Aklından geçenlerden bir an önce kurtulmak zorundaydı. Masasının üzerindeki yeni tasarımlarla meşgul olmaya çalıştı.

O günü zor tamamladı. Kaç gündür uyum sağlamaya çalıştığı düzenini önce ablasının telefonu sarsmıştı, sonra da o telefonla beraber beynine üşüşen düşünceler. Mesai saatinin sonuna doğru bir ara Belgin'i aramayı düşündü ama son anda ondan da vazgeçti. Son görüşmelerinden bu yana arkadaşı da ona biraz mesafeli davranıyordu.

Ayşe'nin morali eni konu bozuktu. Hayatındaki en yakın iki insandan da elinden olmayan nedenlerle kopmaya başlamıştı. Belgin de o akşamdan beri, kendisine anlayışsız davrandığı, gerekli toleransı göstermediği gerekçesiyle biraz uzak durmaya başlamıştı. Ama elinde değildi Ayşe'nin, Belgin'in evli bir erkekle ilişki kurmasını onaylayamazdı; hayatta bekâr erkek mi kalmamıştı sanki?

İşten çıkınca hemen eve dönemedi. Ruhunda bir tazyik vardı, kötü, karamsar ve terk edilmiş hissediyordu kendini. Önce Taksim civarında biraz yürümek istedi, kalabalığa karışmanın, insan seline katılıp oyalanmanın sinirlerine iyi geleceğini düşündü ama yanıldığını daha kolay anladı. Sokakların kalabalığı, el ele yürüyen sevgililer, sinema veya tiyatroya koşuşan insanlar, lokantalara, kafelere giren huzurlu ve mutlu insanlar sinirlerini gerdi, yalnızlığını ve mutsuzluğunu daha fazla hissetmesine neden oldu. Çaresiz ve boynu bükük arabasını bıraktığı yere dönüp evine gitti.

Soyunup dökündü, hiç iştahı yoktu. Akşam yemeği niyetine sadece bir meyveli yoğurt yedi. Bir süre televizyonu açıp kanallarda seyredebileceği bir program aradı.

Kapı çalındığında saat tam dokuzdu.

İrkildi bir an. Eşi dostu, telefonla haber vermeden gelmezlerdi. Olsa olsa bu, aidatları toplamaya uğrayan kapıcı olabilirdi. Hatta öylesine emindi ki, önce yatak odasına gidip çantasını aldı. Sonra hiç tereddüt etmeden gidip kapıyı açtı. Az kaldı nefesi duracaktı. Karşısında Rıza duruyordu...

Nazan'da anlayamadığı bir değişiklik vardı Rıza'nın. Son zamanlarda aşırı gergin ve sinirliydi, her vesile ile maraza çıkarıyor, tartışıyor, sanki üzerinde yasal bir hakkı varmışçasına hükmetmeye çalışıyordu. Böyle şeylere gelemezdi Rıza, önce uyarmış, geçenlerde bir gece de epey dövmüştü genç kadını. Fikrince kadına söz geçirmenin en etkili yollarından biri de buydu. Dili fazla uzamıştı Nazan'ın. Dayağı yediği o gece biraz sinmiş, ağlamış yakarmış fakat iki gün sonra hiç akıllanmamış gibi yine bildiğini okumaya başlamıştı. Artık eskisi kadar anlayışlı da değildi; oldukça cimri davranıyordu. Hevesi ve arzusu hep aynıydı ama Rıza'nın parasal isteklerini elinden geldiğince atlatmaya onu oyalamaya çalışıyordu. Rıza bunu anladığı andan itibaren taktik değiştirmişti. Bir zamanlar Rum Eleni ve Adapazarlı Hatice de aynı yollara başvurmuşlardı, ama sonra onların burunlarını sürtmüş, ilişkiyi hafifletmiş, kendisine ne kadar muhtaç oldukları kafalarına dank edinceye kadar burunlarından getirtmişti. Kadın milleti hep böyleydi, asla şımartmaya gelmezdi.

Yaşantıları adeta karı koca hayatına dönüşmüştü. Her gece Nazan'da kalıyor, bazen o işe gittikten sonra evden çıkıyordu. Nazan çevrede dedikodu çıkmasından da yakınıyordu, ne kadar durumu gizlemeye, örtbas etmeye çalışsa da, eve girip çıktığını görenler oluyordu tabii.

Nazan'ın birkaç mücevherini de satmıştı. Fakat haris kadın asıl banka defterlerini kendisinden saklıyor, ne zaman bankada kaç parası olduğunu sorsa, ya kaçamak cevaplar veriyor ya da bankada artık parası kalmadığını söylüyordu.

Dün gece yine kavga etmişler ve gece on ikiye doğru yüzüne feci iki tokat atıp evden basıp gitmişti Rıza. Bu kez ona esaslı bir ders verecekti. Hem biraz da sıkılmıştı artık bu kadından, arada sırada her erkek gibi ufak tefek değişikliklere ve yeni enerjiler sağlayacak körpe bedenlere gereksinimi vardı.

O gün her şeyi ters gidiyordu Rıza'nın. Sabah semt kahvesinde balıkçı Nuri ile emekli Seyfi amcaya bile konkende yutulmuş, vidolu tavla partisinde eski muhtar Selami'ye hiç şansı tutmamıştı. Sıkılmış, kahveden erken çıkmıştı. İşte o sırada Nazan'dan sızdırdığı paralarla aldığı deve tüyü rengi paltosunun cebinde birden bir telefon numarasıyla adres yazılı ufak kağıt eline takılmıştı. Rıza önce toparlayamamıştı o adresin kime ait olduğunu. Sonra düşündü ve hatırladı. Ufak tefek, minyon kıza aitti. Onu arabasının içinde zevkle düzmüştü.

Sokağın ortasında sırıtmaya başladı.

O günü hatırladı; kızda pek iş yoktu, zevkine hitap eden biri değildi. Kısa boyu, ufacık memeleriyle sıkı biri değildi ama sevişmeye hasret, aç ve istekli olduğunu anımsadı. İçine girdiğinde neredeyse kendinden geçip zevkten bayılacaktı. Önce biraz karşı koymaya çalışmış, öpüşlerine direnmiş ama sonra sertçe kucağına oturttuğunda kendinden geçmişti.

Belki Nazan'ın burnunu sürtmeye, ona haddini bildirmeye çalıştığı şu sıralarda biraz işine yarayabilirdi o ufak tefek karı. Önce bir telefon etmeyi düşündü, lakin sonra vazgeçti. Bu karıların hepsi aynı bokun soyuydu, nazlanır, istemez görünürlerdi önce. Rıza'nın naz çekecek hiç hali yoktu. En iyisi bir emrivaki yapıp kapısına dayanmaktı. İstekli olmasa neden adresini vermişti?

Kız yalnız yaşadığını söylemiş, ailem Ankara'da oturuyor demişti. Tabii birden kapıya dayanmanın bazı sakıncaları da vardı. Evde beklenmedik bir yakını, herhangi bir ziyaretçisi de olabilirdi. Ama Rıza pek umursamadı, bir terslik zuhur ederse çeker giderdi. Zaten o kızdan fazla bir şey beklemiyordu. Gelip geçici bir heves, şu günlerdeki yalnızlığının ilacı olabilirdi ancak. Akşama kadar bekleyecekti. Yeni kadın, yeni macera demekti.

Rıza daha önce denediği ve pek fazla keyif almadığı halde akşama kadar zor oyalandı. Beyni yavaş yavaş yeni erotik hazlarla şekilleniyordu. Otomobilde kızın çırpınışlarını, önce direnişini sonra zevkten kendinden geçişini hatırladıkça ereksiyona varıyordu. Akşamı zor etti. Saat tam dokuz olduğunda cebinde unuttuğu kağıtta ki adrese varmış, kapıyı çalmıştı.

Dizleri titredi Ayşe'nin. O an karşısında Rıza'yı görmeyi hiç beklemiyordu. Dili tutulmuş gibi iri yarı, yağız çehreli, esmer adama

bakakaldı.

"Merhaba," demişti Rıza. Pişkin bir sırıtış vardı yüzünde.

İlk şaşkınlığını atlatan genç kız sıkı sıkıya kapıya yapıştı. Ani bir karar vermesi gerekiyordu. Adamın buraya geliş nedeni en ufak bir şüpheye yer vermeyecek kadar açıktı. İlk duygusu bir tepki şeklinde tecelli etti Ayşe'nin. Ondan nefret ediyordu; önce ablasının hayatına girip kadını kendisine alet etmiş, dünyasını değiştirmiş, esiri kılmıştı, şimdi de aynı şeyi kendisine uygulamak niyetindeydi kuşkusuz. Güçlükle mırıldandı.

"Ne istiyorsun?"

Ağzından çıkan sesini bile tanıyamamıştı Ayşe. Boğuk, dengesiz ve de titrek... Rıza hâlâ gülümsüyordu.

"Ne o? Beni içeriye davet etmeyecek misin yoksa?"

Küstah, diye düşündü genç kız. Ne zannediyordu kendini? Arabanın içinde arzusu hilafına bir kere kendisine sahip olduğu için dilediği anda evine girip çıkacağını mı? Ona haddini bildirmeliydi.

Ama nutku tutulmuştu sanki.

Aklından geçenleri kelimelere dökemedi.

Ayrıca onu gerçekten burada görmek istemiyor muydu? Ruhunda kopan fırtına sadece ona olan nefret ve hırsından mıydı? Yoksa yüreğinin ta derinlerinde oluşan kıpırdanış ve ifadesinde acze düştüğü heyecan, o bir türlü unutamadığı tatmin duygusunun bir tezahürü müydü? Donakalmıştı Ayşe... Neden sonra sesi boğazından çatal çatal çıktı.

"Seni neden içeriye davet edeyim ki?"

Aslında pek de umrunda değildi Rıza'nın, Ayşe'yi tepeden tırnağa şöyle bir süzdü, sonra en aşağılayıcı ses tonuyla homurdandı.

"Ne o küçük hanım, yoksa otomobildeki muameleden hoşnut kalmadın mı? Bana aklın gitmiş, zevkten bayılmıştın gibi gelmişti de. Yanılıyor muyum yoksa?"

Genç kız gerçekten de bir an Rıza'nın suratına tiksinerek baktı. Aşağılık, bayağı, adi serserinin tekiydi o. Ama ne yazık ki söylediği doğruydu. Gerçekten de inanılmaz bir orgazma erişmişti o rezilane birleşmede.

"Utanmaz, rezil... Bu ne biçim konuşma!" diye söylendi. Ama sesi sert, bağırma ve karşısındakini ayıplamadan çok o anı yaşamanın yeni heyecanıyla çıkıyor gibiydi. Rıza hiç istifini bozmadan homurdandı.

"O zevki bir daha yaşamak ister misin?"

Küstahlığı inanılmaz derecedeydi. Her ne olursa olsun ilk defa geldiği bir evin kapı aralığında söylenecek sözler miydi bunlar? Hem kendisini ne sanıyordu sanki? Görür görmez kollarına atılacağını mı sanmıştı bu sersem?"

"Çok terbiyesizsin."

Rıza sırıtmaya devam ediyordu.

"İstiyor musun, istemiyor musun? Ben fazla naza gelemem, çabuk kararını ver. İstekliysen seni şıpın işi zevkin doruklarına çıkarıveririm. Hem bu seferki otomobildekine de benzemez."

Bu rezilliğe dayanamadı Ayşe. Ne olursa olsun bu kadar aşağılanmaya tahammül edemezdi. Ani bir hamle ile kapıyı adamın yüzüne kapattı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Sırtını kapıya dayadı, öylece kaldı. Dizleri titriyor, yüzüne ateş basıyordu. İçinden de lanetler okumaya devam ediyordu. Hep bu andan korkmuş, bu namussuzla karşılaşırsa ne yapacağından, iradesine bir kere daha yenik düşmekten endişelenmişti. Aslında korktuğu başına da gelmişti.

Rıza'nın tüm kullandığı rezilane kelimelere, yaklaşım tarzına, kendine herhangi bir sokak fahişesi gibi davranmasına rağmen onu arzuluyordu. İnanmak bile istemiyordu ama benliğini kavuran o ateşi, her şeye rağmen adamı kapının eşiğinde gördüğü ilk saniyeden beri yeniden hissediyordu.

Cinsellik insan bedeninin vazgeçilmez bir tezahürüydü, tamamen biyolojik bir ihtiyaç; tıpkı açlık, uyku, idrara çıkma gibi. İnsanın doğasında seks yapma da vardı. Bunu inkâr edemezdi; sadece insanoğlu örf, âdet ve zorunlu yasa düzenlemeleriyle bu güdülerini başkalarına ve topluma zarar vermeden kullanmayı düzenlemişti.

Ne olursa olsun, o adamı arzuluyordu.

Ne toplum kuralları ne de beşeri ilişkilerin özünde yatan ahlaki değerler buna engel olabiliyordu. İşlenen bütün cinsel suçların esasında hep bu özellik yok muydu?

Sırtı kapıya dayalı nefes nefese, kaç dakika öyle kaldığını bilemedi.

İçini hafif hafif bir pişmanlık kapladı.

Kendi kendini aldatıyordu. Günlerdir ondan bir telefon veya habersiz de olsa birden kapısına dikilmesini beklememiş miydi? O halde bu tepki neydi? Kime rol yapıyordu? Kendine mi yoksa Rıza'ya mı?

Pişman olmuştu. Adam çekip giderse bir daha asla gelmeyeceğini, kendisini aramayacağını biliyordu. Onun hiç umurunda değildi, nitekim ben böyle naza gelemem, demişti az önce. Ayşe iradesine yenik düştü.

Usulca kapının tokmağını çevirdi. İşin garibi hâlâ kararsızdı; direnmesini güçsüz kılan içindeki arzularla, ona doğruyu ve ne yapmamasını belirleyen mantığı mücadele halindeydi. Dirayetinin son kırıntıları, inşallah çekip gitmiştir diyordu, ama kapının aralığından baktığında Rıza'nın sırıtan çehresiyle karşılaştı. Adam basıp gitmemişti ve kapının açılacağından emin bir edayla bekliyordu. Artık yapacağı bir şey yoktu. Teslim bayrağını açmıştı.

Rıza kahredici bir muzafferiyetle girdi içeri. Ayşe ise ürkek adımlarla biraz geri çekilmişti. Erkeğin yüzüne bakamıyordu.

Adamın söyledikleri kulaklarını zonklattı.

"Seni gidi küçük orospu seni... Bir de kapıyı yüzüme kapıyorsun ha? Şimdi sana unutamayacağın bir ders vereceğim.

Geriye doğru bir adım daha attı Ayşe.

Heyecanla ürküntünün iç içe geçtiği böyle bir anı hiç yaşamamıştı daha önce. Şimdi dizlerindeki titreme daha da artmıştı.

Birden Rıza'nın atağa geçtiğini gördü. İki adımda yanına gelmiş, güçlü elleriyle belinden kavradığı gibi kızın ayaklarını yerden kesip havalandırmıştı. Her şey hızla gelişiyordu. Adam arkasına bile bakmadan ayağıyla sokak kapısı iterek kapatmış, dairenin dış dünya ile irtibatını yok etmişti. Evin içindeydi artık. Rıza'nın kaldırışı karşısında kendini tüy gibi hafif hissetti. Sırf dengesini bulabilmek için ellerini adamın omzuna koydu. Ayakları yerden kesilince, topuksuz terlikleri yere düşmüştü. Hiç sesi

çıkmıyordu Ayşe'nin, bundan sonra olacakları da üç aşağı beş yukarı tahmin edebiliyordu.

Rıza'nın ağzının içinde bir şeyler gevelediğini duyuyor ama kelimeleri idrak edemiyordu. Adam onu ufak bir çocuk gibi belinden tutup havalandırmış boşlukta götürüyordu.

Ayşe'nin kalçaları sert bir tahtaya çarptı. Zar zor duvara dayalı alçak büfeye değdiğini anlayabildi genç kız. Adam onu büfeye yaslamış, sonra da kaba hareketlerle soymaya başlamıştı. Daha doğrusu üstündekileri yırtarcasına çıkarıyordu. Hiç direnç yoktu genç kızda.

Bundan sonra olacakları kabullenmişti, hem de itirazsız. Adamın sert cinsel uzvunu kasıklarının arasında hissettiğinde inanılmaz bir zevkle titredi. Sonra aşağıya sarkmış kollarını adamın boynuna doladı. İki yana açık bacakları da Rıza'yı yengeç gibi sarmıştı.

Tiksinip iğreneceğini, içindeki doğal savunma mekanizmasının harekete geçeceğini sanmıştı. Oysa her şey tahminin aksine cereyan etti. Rıza'ya bir vantuz gibi yapışmıştı.

Sevişme babında pek deneyimli olduğu söylenemezdi, ama buna gerek de duymuyordu zaten, içine giren adam ne yapması gerektiğini adeta ona gösterircesine işine devam ediyordu. Ayşe böyle bir sevişmeyi ancak porno filmlerde görmüştü.

Yaşadığı anın hiç bitmemesini diliyordu içinden. Az sonra adamın boşalacağını ve tüm benliğini kaplayan zevkin yarım kalacağını düşündü. Genelde erkekler böyle yapardı, kendileri tatmin olunca bir daha kadını düşünmezlerdi.

Bir ara dudaklarını adamın ağzından kurtaran Ayşe inledi. "Ağır ol... Boşalma hemen... "

Zevkten gözlerini dahi açamıyordu, fakat uyarısı üzerine adamın ritmik temposunun yavaşladığını görünce onun keyifle mırıldandığını duydu. "Hoşuna gitti, değil mi küçük orospu?" Cevap verecek hali yoktu, mecali kalmamıştı...

Yorgunluktan bitkin düşmüştü Ayşe. Kolunu kımıldatacak hali kalmamıştı. Az sonra derin bir uykuya dalacağını biliyordu. Gözleri kapanmak üzereydi. Yanında uyuyan Rıza'ya bir göz attı, adam derin bir

uykudaydı artık. İliklerine kadar doymuştu Ayşe, mutluydu ama huzurlu olmadığını duyumsuyordu. Bedeninin doyuma ulaşması ruhundaki suçluluk duygusunun yok olmasına yetmemişti. Hayatında yeni bir dönemin başladığını hissediyordu. Rıza'nın bir kalemde silip atılacak bir adam olmadığını anlamıştı artık. Kişilik olarak ne denli yetersiz olsa da, bir kadının hayatına girdikten sonra, ondan kolay kolay kurtulamayacağını bu gece daha iyi anlamıştı. Nazan'a bir kere daha hak verdi.

Ama bu gerçeği anlaması şimdi onu daha da huzursuz kılmıştı. Yorgunluktan sızacağını sanmasına rağmen bir türlü uykuya dalamıyordu. Vicdanında garip bir sızı vardı.

Düpedüz ablasının sevgilisini çalmıştı elinden. Gerçi niyeti çok farklıydı; aslında Rıza'nın ne kadar ahlaksız ve soysuz biri olduğunu ispatlamaktı gayesi, ama sonuçta kazdığı kuyuya düşmüş, şimdi içinden çıkılamaz bir durum yaratmıştı. Sonuç sadece vicdan azabı değil, utanç da veriyordu genç kıza. Bir süre muntazam soluk alış verişlerini dinledi yanı başında uyuyan adamın. İri ve etli dudakları hafif aralıktı. Sıcak nefesi Ayşe'nin çıplak omzunda ürpertiler yaratıyordu. Onu incelemeye devam etti. Bir an kadınlığından bile tiksindi. İnsanoğlu çok garip bir yaratıktı; başka şartlar altında, sokakta yanında bile görmeye tahammül edemeyeceği bir erkekle inanılmaz bir aşk gecesi geçirmiş, ona teslim olmuş, adamın her isteğini hiç itirazsız kabul ederek sevişmişti. İçindeki suçluluk ve utanç hissi yoğunlaşıyordu. Hatta öyle ki bir ara ağlama isteğine dahi kapıldı. Bunu zayıf iradesinin bir yenilgisi olarak kabul etti. Başka açıklaması olamazdı.

Sırtını döndü adama.

Gözlerinde bir iki damla yaş belirdi. Yanaklarının ıslandığını duyumsadı. Bundan sonra ne yapacağını kestiremiyordu. Mutlaka bir çözüm bulmalıydı. Bu ilişkiyi sürdüremezdi, her ne olursa olsun, içindeki doyumsuzluğu söndürmeli, zayıflığını güçlü iradesiyle yenmeliydi. Adam aynı zamanda iki kardeşin erkeği olmuştu. Rıza'yı suçlayamazdı, onun niyeti zaten kötüydü ve amacı buydu. Üstelik seviştiği iki kadının kardeş olduğunu da bilmiyordu.

Ayşe bir an titreyerek düşündü; acaba olay ortaya çıkarsa neler olurdu? Her halde Rıza hiç aldırmazdı bu duruma, ama ya ablası, Nazan ne derdi? Utançtan kızardı Ayşe.

Nazan kesin kendisini suçlardı. Ve bir daha birbirlerinin yüzlerine bakamazlardı, hiç şüphesi yoktu Ayşe'nin. Uykuya dalması zaman aldı, hem epey bir zaman. Bedeni kadar zihni de yorgun düşmüştü. Neden sonra göz kapaklarını açamaz oldu ve derin bir uykuya daldı...

Yalnız uyumaya alışmış olanlar genellikle yataklarını biriyle paylaştıklarında bunu yadırgarlar. Ayşe'ye de öyle oldu. Tüm yorgunluğuna rağmen sık sık yatağın içinde vücuduna değen bir yabancının bedeniyle irkilerek gözlerini açıyor sonra yeniden durumu kavrayarak uyumaya devam ediyordu. Sabahın ilk ışıklarıyla beraber uyandı. Henüz uykusunu alıp dinlenememişti ama daha fazla uyuyamayacağını anladı.

Odaya akseden günün ilk ışıkları ruhundaki fırtınayı yoğunlaştırdı. Ürkerek yanında uyuyan adama baktı.

Rıza bütün bir geceyi yatağında geçirmişti. İşte, gerçek buydu.

Midesine bir acı saplandı genç kızın.

Uykuya dalmadan önceki bütün endişeleri yeniden beynine hücum etti. Ne yapacaktı bundan sonra? Yanında derin soluklar alarak uyuyan Rıza'nın varlığı şimdi onu korkutuyordu. Sanki sabahın köründe birden kapı çalınacak, ya da aniden yatak odasının kapısı açılarak ablası içeriye girecek gibi bir telaşa kapıldı. Başına kan hücum etti.

Böyle bir şeyin olmayacağını biliyordu ama ihtimali bile ürkütücüydü. Soğuk soğuk terledi. Bilinçsizce yorganı biraz daha üzerine çekti. Suçluluk duygusundan kendini sıyıramıyordu bir türlü. Pişmanlık denen şey bu olmalıydı.

Adamın koynunda daha fazla yatamayacağını anladı. Onu uyandırıp yatağından çıkmasını ve bir daha asla yüzünü görmek istemediğini söylemeyi düşündü. Ama bunu yapamazdı, sonra adam ne derdi kendisine?

Onu evine alan, kendisiyle sevişmeye hazır olduğunu davranışlarıyla gösteren kendisi değil miydi?

Bu kaba ve cahil adamdan her türlü davranış beklenebilirdi, hatta şiddet ve zorbalık bile. Belki hiddetlenip öfkelenebilir, bağırır çağırır, hatta tüm apartmana kendisini rezil bile edebilirdi. Gürültü patırtı çıkarırsa komşularına ne derdi? Tam bir rezalet olurdu.

Sindi hemen. Ondan kurtuluşun yolu bu olamazdı.

Rıza'nın ablasına tecavüze kalkıştığı o ilk gecenin sabahını anımsadı tekrar. Nazan'da hiddet ve öfke içindeydi ama en önemlisi çıkacak bir skandaldan ürküyordu. Tıpkı şimdi kendisinin çekindiği gibi. Ne var ki, Nazan'ın gerçek duygularının sadece skandal korkusu olmadığı ve bedeninin bu adama karşı istek ve arzu ile dolu olduğunu daha sonra keşfedebilmişti Ayşe. Peki, ya şimdi kendisi ne hissediyordu? En başından beri bunu kabullenmekte zorlanıyordu genç kız. Sanki kadın dünyasının hiç bilinmeyen, bakir ve yeni keşfedilmiş bir sahasına girmiş gibi duyumsuyordu kendini. Kadın ruhunun zorbalık, şiddet ve kabalıktan hoşlanmadığını, şefkat, anlayış ve yumuşaklıkla fethedileceğini sanmıştı hep. Yanılmıştı oysa; Rıza'nın kendine özgü kabalık ve sertliği, inanılmaz egoizmi, haşin saldırganlığı, kadın ruhunun pek bilinmeyen bir yanını ortaya çıkarmıştı. İki kardeş de bundan zevk almışlardı. Başka açıklaması olamazdı. Acaba sadece Nazan ve kendisi mi bir istisnaydı, yoksa her kadın bünyesinin böyle gizli kalmış, bastırılmış, söndürülmüş, bir ateşi mi vardı? Bilmiyordu Ayşe.

Bunu cevaplandırmaya henüz hazır değildi genç kız.

Çekine çekine yataktan süzüldü, ayağa kalktı. Kararsızdı ve Rıza'yı uyandırmaktan korkuyordu. Bir süre yatağın başında hiç kımıldamadan sessizce uyuyan erkeği seyretti.

Sıcak yatağın içinden sıyrılıp çıkmak onu üşütmüştü, kollarıyla çıplak bedenini sarıp ısınmaya çalıştı. Sonra çıplaklığından utanarak sırtına bir şeyler geçirmek istedi, sabahlığını bulup giydi ve odadan çıktı.

Midesinde hafif bir bulantı vardı. Banyoya geçip yüzüne soğuk su çarptı, ağzını çalkaladı, biraz açılmaya çalıştı ama sorunu daha ziyade beynindeydi. İçinden ağlamak geliyordu. Klozetin kapağını kapatıp üstüne oturdu. Hafif hafif titremeye devam ediyordu, sonra hıçkırarak ağlamaya başladı...

3

Aynaya akseden yüzüne baktı Ayşe. Gözleri ağlamaktan kan çanağı gibi kıpkırmızı olmuştu. Yüzüne yaptığı makyaja rağmen yorgun ifadesini değiştirememişti, işine de geç kalmıştı ama sorun değildi, bir bahane uydurabilirdi. Rıza'yı uyandırıp evden çıkarmak kolay olmamıştı, herif sanki kaç yıllık metresinin evindeymiş gibi rahat ve umursamaz davranmış, hatta bir ara, "Sen git, ben sonra kapıyı kapatıp çıkarım," demişti. Ayşe kabul etmeyince de homurdanarak giyinip çıkmıştı kahvaltı etmeden evden. O gidince yeni bir çöküklük hissetti içinde. Karamsarlık tüm ruhunu kapladı, küçük salonundaki koltuklardan birine çöküp ellerini başının arasına aldı. Bu temponun devam edemeyeceğini çok iyi biliyordu, bir tercih yapmak zorundaydı; ya her şeye rağmen tutkularına esir düşüp bu ilişkiyi gidebildiği yere kadar sürdürecek ya da eskiden şiddetle gücüne inandığı iradesine hâkim olup bu adamı hayatından bir şekilde def edecekti. Karar vermekte zorlanıyordu ama aklının kestiği ilk nokta bu ilişkinin sürmesinin tam bir felaket olduğuydu; bunu yapamazdı. Salt hayvani duygularının tatmini için Rıza'yı hayatında barındıramazdı; ne şekilde olursa olsun onu yaşamından uzaklaştırmalıydı, vereceği mücadelenin ilk adımı bu olmalıydı. Önce kendi nefsine, gösterdiği zayıflığa kızdı. Aklı başında sağlıklı, anormal saplantıları veya zevkleri olmayan sıradan bir bir kadınım, diye düşündü. Aslında bu namussuz herif ablasının da kendisinin de hayatlarına girerek yaşamlarını mahvetmişti. Adamı suçluyordu ama biraz daha derinine düşününce asıl hatanın kendilerinde olduğunu kabullendi. Rıza'nın eylemlerine devam etmesine onlar çanak tutmuşlar, pasif davranışlarıyla adama daha da cesaret vermişlerdi. Hangi erkek bundan şikâyetçi olurdu ki? Ama Rıza sadece onların bedenlerini değil Nazan'ın mal varlığını da sömürüyordu, onun işi, geçim kaynağıydı bu. Yakın bir gelecekte kendisini de tamamen bağladıktan, kopamayacağına inandırdıktan sonra maddi taleplerde bulunmaya başlayacağından yüzde yüz emindi.

Öfkesi daha da arttı, içinden "pislik" diye homurdandı. Rıza tam bir serseri su mayınıydı, isabet ettiği her kadını paralayıp mahvedecek müthiş bir tehlike. Kazara çarparsanız patlama ihtimali çok yüksek, yıkıcı bir güç. Muhtemelen Nazan hayatı boyunca böyle bir olayı hiç yaşamamıştı, iki kardeş de sakin ve güvenli sularda yüzüp huzur içinde hayatlarını sürdürürken birden bu başıboş mayına çarpmışlardı.

Ayşe sivri tırnaklarını oturduğu koltuğun kumaş kısımlarına gömdü hırsından. Bu rezalet böyle devam edemezdi, mantığı, sağduyusu bunu bir şekilde sona erdirmesini söylüyordu. Hem kendinin hem de ablasının geleceği için şarttı. Elinde olmadan iki kardeş arasındaki bağın nasıl sekteye uğradığını, gün ve gün nasıl birbirlerinden uzaklaşmaya başladıklarını düşündü. Nazan onun hayattaki tek dayanağı ve kan bağıydı. Hayvani bazı arzuların tatmini için ablasından kopamazdı. Aslına bakılırsa kopmaya başlamışlardı bile.

O sabah hayatının en önemli kararlarından birini verdi Ayşe. Bu konunun halli ancak Nazan'la her şeyi yüz yüze, tüm riskleri göze alarak konuşmasıyla mümkündü. Başka hiçbir yolu yoktu. Her ikisi de kendilerine düşen hataları kabul etmek zorundaydılar.

Bir karara varmak Ayşe'yi bir nebze olsun rahatlatmıştı.

Nazan'la konuşacaktı...

Saatine bir göz attı. Bu saatte çoktan işinin başında olmalıydı ablası. Eli telefonuna uzandı. Numarasını tuşlarken yüreği deli gibi çarpıyordu. Bu işin tahminden çok daha zor olacağını biliyordu ama başka alternatifi yoktu. İkisinin de kurtuluşu ancak verecekleri müşterek kararla mümkün olacaktı...

Nazan da özlemişti kardeşini, inkâr edemezdi. Evet, ona kızgın ve kırgındı ama şimdi bir suçlu gibi karşısında otururken onu ne denli özlediğini daha iyi duyumsuyordu. Ayşe kabahat işlemiş bir çocuk gibi karşısında sus pus etmiş, bakışlarını yerden ayırmadan sessizce oturuyordu.

Fakat Nazan bu sessizliğin yakında kopacak fırtına öncesi bir dinginlik olduğunu sezinleyerek tedirgin olmaya başladı az sonra. Aklı karışır gibi oldu, kardeşinin görüşme isteyerek evine gelmesinin pek hayırlı bir ziyaret olmadığını hissetti. Onu özlemenin içinde yarattığı yumuşama, savunma gücünü etkileyebilirdi. Kardeşine zaaf göstermeyecekti. Yine de temkini elden bırakmayarak Ayşe'nin muhtemel taarruzunu bekledi.

Fazla sakindi Ayşe, hatta olması gerekenden de fazla. Başını önüne eğmiş, gözlerini yerdeki halının bir noktasına odaklamış, hiç konuşmadan öylece oturuyordu. Nazan yavaş yavaş endişelenmeye başladı, yoksa kardeşinin başka bir derdi mi vardı? Öyle ya, bu hiç aklına gelmemişti, aklı fikri Rıza meselesindeydi, kim bilir bilmediği başka bir sorunu da olabilirdi Ayşe'nin. Ne de olsa annelerinin ölümünden sonra aralarındaki kuvvetli bağ

daha da gelişmiş ve güçlenmişti, şu son tatsızlığa kadar iki kardeş çok sıkı fıkıydılar.

Nazan dayanamadı.

"Ne oldu Ayşe? Yüzünden düşen bin parça. Seni buraya getiren mühim bir şey olmalı, zira son zamanlarda ablanı bir hayli ihmal eder oldun. Konuş bakalım, anlat derdini."

Ayşe ablasını duymamış gibiydi. Yüz hatlarında en ufak bir gevşeme olmadı, ancak neden sonra derin bir iç çekti, ama ağzından tek kelime çıkmadı. Nazan huzursuzca mırıldandı.

"Seni dinliyorum."

Ayşe'de yine çıt yoktu.

Bir daha kardeşini süzdü. Kızın suratı kireç gibi bembeyazdı. Ruhundaki gerginlik öylesine barizdi ki fark etmemek adeta imkânsızdı.

"Konuşmayacak mısın?"

Ayşe gerçekten konuya nereden gireceğini bilemiyordu; en kötüsü Nazan'ın ne ölçüde kendisini anlayacağından şüpheliydi, belki de hiç anlamayacak ve aralarındaki tüm münasebet bir daha asla onarılmayacak şekilde kopacaktı. Başka çaresi yoktu, zaten buraya gelirken muhtemel bütün riskleri göze almıştı. Beynindeki son tereddütleri yenmeye çalıştı. Önce haberi en katı ve kötü haliyle vermeli, Nazan'ın göstereceği tepkiye göre de durumun izahını yapmalıydı. Yutkundu, boğazını temizledi ve meseleyi tek bir cümle ile özetledi.

"Rıza ile ilişkim var."

Bakışlarını ağır ağır ablasının yüzüne çevirmişti.

Nazan önce söyleneni pek anlamamış gibi gözlerini kısarak kardeşine baktı. Sanki yanlış işitmiş gibi ondan bir açıklama bekledi, fakat herhangi bir karşılık gelmeyince buz gibi bir sesle mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Rıza ile ilişkim var, dedim."

Nazan'ın sararmış olan çehresi önce bembeyaz sonra patlıcan moru gibi koyulaştı. Gözleri irileşti, inanmaz nazarlarla baktı kardeşine. Şaşkınlıktan söyleyecek bir şey bulamamıştı. Sonra gırtlağından boğuk bir ses çıktı.

"Rezil! Bunu bana nasıl yaparsın?"

Ayşe bir suçlu gibi başını iki yana salladı.

"İsteyerek olmadı Nazan. İnan böyle olmasını istemedim."

"Kes sesini... Daha fazlasını duymak istemiyorum. Çık git evimden..."

Ayşe ürkek bakışlarını Nazan'a çevirdi, kendisinin de şaştığı bir kararlılık içinde sertçe konuştu.

"Hayır, gitmeyeceğim! Bu konunun aramızda halli gerek, hem de şimdi... "

Nazan birden yerinden fırlamıştı. İki adımda kardeşinin yanına gelip omuzlarından kavrayarak sarsmaya başladı.

"Seni gidi pis yaratık seni! Buna nasıl cüret edersin, aklım almıyor!"

Nazan'ın gözleri dönmüştü ve kardeşini hırpalıyordu. Önce bu saldırıya hiç karşılık vermedi Ayşe, ama birden ablasının sert tokatı yüzünde patlayınca silkinip bir adım geri çekildi ve o da aynı şiddetle ablasına bir tokat patlattı.

Bu beklenmedik hareket bir anda Nazan'ı şoke etti. Kardeşinden böyle bir karşılık hiç beklememişti. Kısa bir an hiddetle bakıştılar. İkisi de şaşkındı. Kolları iki yana düştü, ümitsizlik ve yılgınlık benliklerini kapladı, vicdanları titredi, sonra ikisi birden gözyaşlarını zapt edemeyerek aynı anda kollarını açarak birbirlerini kucakladılar. İki kardeş hıçkırıklarla ağlaşıyorlardı şimdi. Pişmanlık, hüsran ve yıkım iç içe geçmişti artık. Nazan, abla olarak kardeşini acıyla göğsüne çekip bastırdı. Uzun süre konuşamadılar, her ikisi de dillerinin uçlarına kadar gelen sualleri birbirlerine soramıyorlardı. Neden sonra Nazan kardeşini kolundan tutarak kanepeye sürükledi, "Hadi bana her şeyi anlat, hem de en başından," diye fısıldadı hıçkırarak...

Ayşe en başından başlayarak tüm olanları teker teker ve hiçbir şeyi gizlemeyerek ablasına nakletti. Bütün bu işlere kalkışmasındaki tek amacının Nazan'ın geleceğini kurtarmak olduğunu özellikle vurguladı. Son

cümlesini tamamladığında artık ikisinin de gözyaşları dinmiş ve içlerini yorgunluk ve usanç kaplamıştı. İkisinin de kımıldayacak hali kalmamıştı.

"Beni bağışla abla, böyle olmasını hiç istemezdim ama durumun bu raddelere varacağını da asla tahmin etmemiştim," diye inledi.

Nazan şefkatle onun saçlarını okşuyordu.

"Senin suçun yok. Bütün hata aslında bende. Bu uçuruma bile bile yuvarlandım ve seni de bilmeden düştüğüm girdaba çektim."

"Ben de hatalıyım abla ama şimdi asıl sorun bu felaketten nasıl kurtulacağımız. Ne yapacağız, hiç bilmiyorum."

Nazan bir süre daha hiç sesini çıkarmadan onun saçlarını okşamaya devam etti. Neden sonra durgun ve kararlı bir şekilde homurdandı.

"Bu işi bitireceğiz."

"İyi de, nasıl? O herif bir çamur, yakamızdan düşmeyecektir."

"Biliyorum Ayşe; daha da kötüsü ikimiz de zorlanacağız, asıl sorun burada. Artık ikimiz de onu tanıyoruz, içimize işlemiş durumda. Kan emen bir sülük ya da vantuzlarıyla bedenlerimize yapışan ahtapot gibi. Çekip çıkarmak, tenimizden silkmek zor olacak, bunu sen de biliyorsun artık."

"Doğru, haklısın abla."

Nazan birden irkilerek Ayşe'nin yüzünü ellerinin içine aldı, başını kaldırıp gözlerinin içine baktı korkarak.

"Yoksa... yoksa başka bir derdin daha mı var?"

"Ne gibi?"

"Gebe filan mı kaldın?" Ayşe kıpkırmızı oldu.

"Yok abla, ne münasebet... Onu da nereden çıkardın şimdi?"

"Çok düşüncesizdir. Hiç korunmaz, dünya umrunda değildir."

Ayşe yine utanarak fısıldadı.

"Zaten bana iki kere saldırdı. Neyse ki uygun günlerimdeydim."

Nazan rahat bir nefes aldı.

"Çok şükür. Verilmiş sadakan varmış. Çok daha elim şeyler olabilirdi."

Genç kız durakladı, sonra ablasına biraz daha sokularak beyninde yer eden endişeyi fısıldayarak sordu.

"Ne yapacağız abla? Ondan nasıl kurtulacağız?"

"Henüz bilmiyorum. Ama mutlaka bir çaresini bulacağız. Güç de olsa nihayet doğruyu gördük. Ona karşı çok zayıftım. İrademe bir türlü hâkim olamıyordum. Ama bu hadise daldığım gafletten beni uyandırdı. Ablana güven, bir çaresini bulacağım."

O an kardeşini koruma güdüsü gerçekten baskın çıkmıştı Nazan'da. Sıkı sıkıya kardeşine sarıldı. Ayşe de rahatlamıştı biraz. İşin en zor kısmını atlatmışlar, aralarındaki gizli rekabet bir anda kan bağının verdiği desteğe dönüşmüştü. Ama şimdi ikisinin de içinde kuşkular doğmuştu. Verecekleri mücadelenin hiç de kolay olmayacağını sezinliyorlardı...

4

Cankurtaran'daki kahveden çıkmış, bahçe içindeki küçük gecekondusuna dönerken Rıza keyifliydi. Soğuğa aldırmadan ağır aksak yürürken çocukluğundan beynine nakşolmuş memleketinin eski bir türküsünün sevdiği ezgilerini kısık sesle söylüyordu.

Saat gecenin on bir buçuğu olmuştu ve biraz da kendini yorgun hissediyordu.

Anahtarıyla kapısını açıp içeriye girdiğinde gecekondunun soğuk havası yüzüne çarptı. Gerçi evinde ufak bir gaz sobası vardı ama Rıza genellikle bunu yakmazdı, içinden homurdandı az önceki neşesi kayboldu, artık eve döndüğünde sıcak bir yer, bakımlı, konforlu şartlar arıyordu. Hemen soyunup buz gibi yatağa girdi ama uyuyamadı bir süre.

Sürdürdüğü hayattan o da memnun değildi, gücü kuvveti yerinde olduğu sürece mesele yoktu, fakat bu başıboş ve amaçsız hayatı daha ne kadar sürecekti? Eleni'den bu yana kaç kadın geçmişti elinden; Benli Suzan, Nihal, Kaşsız Hamiyet, Mahinur ve diğerleri. Onlardan az para da

sızdırmamıştı ama çoğunu kumarda kaybetmişti hep. Evet, bu hayat hoşuna gidiyordu amacına ulaşınca hır çıkarıp uzaklaşıyordu kadınlardan; ama daha kaç sene bu tempoyu sürdürebilirdi ki? İstanbul onun için bir cennetti, son zamanlarda kaliteleri daha yüksek kadınlarla da düşüp kalkmaya başlamıştı ve şimdi de bunlardan birini hayat boyu kendine gelir kaynağı olarak bağlamak istiyordu.

Evlilik ona göre bir şey değildi, ama bir çözümdü. Memleketindeki imam nikâhlı karısından tamamen kopmuştu, suratını bile hatırlamıyordu zaten. Nazan'ı anımsadı birden; o da az anasının gözü değildi hani, son zamanlarda durumu kavramış gibi fena halde cimrileşmişti. Artık eskisi kadar para koparamasa da rastladığı en ateşli kadınlardan biriydi. Hatta tam bir afetti.

Soğuktan yorganını başına çekerken gözlerinin önüne Ayşe geldi, o küçük ve minyon kadın. Rıza hafifçe gülümsedi. O da tam bir seks delisiydi ve de çok deneyimsizdi. Tam yolunacak bir kazdı. Nazan'ın burnunu biraz sürtmek, haddini bildirmek için onunla ilişkisini soğutmak, yeni avına biraz daha yakınlaşmak kararı aldı. Ayşe'ye öğreteceği daha çok şey vardı. Ufak memelerini, biraz dolgun kalçalarını hatırladı. Daha ondan hiçbir talebi olmamıştı, kıvamına gelmesi için biraz daha zamanın geçmesi, bağımlılığını yoğunlaştırması gerekiyordu. Bu karı mizacen biraz ürkek ve çekingendi; sevişmek için aklı gidiyordu ama nedense her seferinde önce direniyor, müşkülat çıkarıyor, karşı koymak için elinden geleni yapıyordu.

Yorganın altında bile ısınamamıştı Rıza. Canına yandığımın işi, diye homurdandı hırsla, iki günden beri soba yakmamıştı evde. Soğuk kış gününde gecekondusu buz gibiydi.

Fosforlu saatine baktı. On ikiyi beş geçiyordu...

Canı birden Nazan'ı çekti. Onun sımsıcak yatak odasını, ateşli vücudunu özledi. Kahpe son münakaşalarından beri aramıyordu kendisini. Eskiden hiç böyle değildi, iki gün görmese arzudan deliler gibi üstüne çullanırdı.

Yoksa bıkmaya mı başladı benden diye, düşündü. Hayır, Nazan bıkamazdı, bıkmış olduğunu hiç sanmıyordu. Sadece her kadın gibi zaman geçtikçe üzerinde manevi baskı kurmaya çalışıyor, ilişkilerini kendi istediği düzeyde tutmaya çalışıyordu. Kafası bozuldu Rıza'nın.

Üstündeki yorganı bir tekmede atıp yataktan fırladı. Işığı bile yakmadan az önce iskemlenin üzerine fırlatıp attığı giysilerini üstüne geçirdi. Nazan'a gidecekti. Hem bu sefer telefon da etmeyecekti, tıpkı eski günlerdeki gibi habersiz ve beklemediği bir anda içeriye dalıp koynuna girecekti. Nazan'dan ziyade o sıcak ev ortamını özlüyordu...

"Korkuyorum," diye fısıldadı Ayşe ablasına sarılarak.

"Anlıyorum," dedi Nazan. "Daha önceleri tüm bunları ben de yaşadım. Dönme evine, burada kal. Zaten saat on ikiye geliyor, geç oldu. Sabah ola, hayır ola."

Kardeşini okşadı şefkatle. Onu biraz daha kendisine çekti, göğsüne bastırırken kulağına fısıldadı.

"Üzülme artık, işin en zor kısmını atlattık, aramızdaki birliği, sarsılan bağları yeniden kurduk. Önemli olan buydu. Güven bana, her şey düzelecek ve yoluna girecek, eski mutlu günlerimize döneceğiz. Korkacak bir şey yok. Bilirsin, biz el ele verdik mi çözemeyeceğimiz hiçbir mesele yoktur."

Ayşe sesini çıkarmadı ama ablasına daha sıkı sarıldı.

Nazan onu hiç böyle ürkek ve kararsız görmemişti. Saçlarını okşamaya devam etti.

"Bütün suç bende. Arzularımın esiri oldum, gözlerim karardı. An geldi bütün benliğimi o namussuz kapladı. Ondan başka kimseyi göremez oldum, şehvet hayatımın ekseni oldu. Ama artık her şey bitti. Bir facianın eşiğinden döndük."

"Ben yine de korkuyorum. Bizim yakamızdan düşmeyecektir. Ondan ne kadar kaçabiliriz? Bugün yarın yine karşımıza çıkacaktır. Sen de biliyorsun, gerekirse işi şiddete de dökebiliyor. İkimiz de ona karşı zayıfız."

"Biliyorum hayatım, biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum. Ama buna izin vermeyeceğiz, direneceğiz. Onun gerçek niyetini yüzüne vuracağız, nefretimizi kusacağız. O zaman yapacağı bir şey kalmayacaktır."

"Emin misin abla, bunu başarabilir miyiz?"

Nazan gözlerindeki ifadenin kardeşi tarafından görülmesini istemediği için kardeşinin başım yeniden göğsüne bastırdı. Aslında bundan hiç de emin değildi. Bu duyguları, bu kararlılığı daha önce de yaşamış ama her seferinde

iradesine yenik düşmüştü. Şeytan tüylü adam vücuduna her dokunduğunda azim ve enerjisi tükeniyor, salt cinsel ihtiraslarının kahredici seline kapılarak, mücadele gücünü kaybediyordu.

"Başka çaremiz yok," diye mırıldandı.

Diğer yandan Rıza'ya duyduğu nefret yoğunlaşıyordu. Onun gerçek yüzünü çoktan anlamıştı, duygularını sömürdüğünü, menfaat karşılığında bedensel tatmin sağladığını biliyordu, her şeye rağmen buna da razıydı ama artık olaylar öyle bir mecraya girmişti ki Ayşe'nin bundan zarar görmesine izin veremezdi. Galiba kardeşine uzun yıllardan beri ilk defa ablalık yapacak, onun kanatlarının altına alarak himaye edecekti ve bu bir fedakârlık değil müşterek kurtuluşları için bir adım olacaktı.

Ayşe'den ses çıkmamıştı.

Nazan onu okşamaya devam etti.

"Bu gece burada kal. Yarın işe buradan gidersin."

"Ya yarın, öbür gün, ondan sonraki günler ne olacak abla?"

"Gerekirse bir süre birlikte otururuz."

"Ne kadar süre?"

"Bu mesele noktalanıncaya kadar. Mücadele kararı aldıysak bundan dönüş olamayacaktır. Birlikte savaşacağız, ondan korkmadığımızı kanıtlayacağız ve de kazanacağız."

Buna Ayşe de inanmak istiyor ama şüpheleniyordu. Tek tesellisi Nazan'ın artık gerçeği görüp anlamış olmasıydı.

"Hadi, yatalım artık," dedi Nazan. "Saat on ikiyi geçiyor, yarın işe gideceğiz. Daha bu konuyu tartışacak çok zamanımız olacak."

Ayşe ürpererek aklına gelen soruyu sordu.

"Ya buraya gelirse?"

"Bu gece mi?"

"Evet."

"Merak etme, bu gece gelmez."

"Nereden biliyorsun?"

"Biraz tartışmıştık. Aklınca burnumu sürtmeye, yalvarmamı, gelmesi için pişman olup çağırmamı bekliyor. Gelmez, merak etme."

"Gelmez mi dersin?"

"Dedim ya, gelmez. Onu senden iyi tanıyorum. Endişelenme..."

Aslında Ayşe, ablasının evine geldiği andan itibaren kapının açılıp Rıza'nın içeriye dalacağı korkusuyla oturuyordu. Ablasının lafları onu biraz rahatlatır gibi oldu.

"Neden tartıştınız?" diye sordu.

"Neden olacak, para yüzünden tabii... Devamlı beni sömürmeye kalkışıyor."

"Buna hiç şaşmamak gerek."

Nazan kuşkuyla kardeşini süzdü.

"Senden bir şey istedi mi?"

"Henüz istemedi. Zaten ilk defa dün gece evime geldi."

Nazan ağzını bozarak homurdandı.

"Orospu çocuğu! Zaten hep öyle başlar. Önce kendini alıştırır, kabul ettirir, bağlar, arkasından da talepler gelir. Sen daha çok yenisin, yakında istekleri başlayacaktır. Ama artık bunlara izin vermeyeceğiz."

Nazan kardeşinin elinden tutup oturdukları kanepeden kaldırdı.

"Hadi, yatalım. Senin üstüne giyecek bir şeyler vereyim."

İki kardeş el ele yatak odasına doğru yürüdüler. İçlerindeki yıkıma rağmen geçici de olsa biraz rahatlamışlardı. Aralarındaki kırgınlık yok olmuş, başlarına konan musibetten müşterek kurtulmanın yollarını aramaya başlamışlardı.

"Nerede yatacağım?" diye sordu Ayşe.

"Nerede istersen. Evde yer mi yok?"

Bir an soruyu soran kardeşinin yüzüne baktı Nazan. Ona verdiği geceliğin içinde ufacık bir çocuk gibi kalmıştı Ayşe. Gecelik büyük ve uzun

geldiğinden üstünden sarkmış, vücudunun hatlarını gizlemiş, onu olduğundan da ufak göstermişti.

"Bitişik odadaki çekyatı hazırlayım mı sana?"

Ayşe huzursuzca ablasına baktı.

"Bu gece birlikte yatabilir miyiz?"

Nazan gülümsedi. Onun korktuğunu anlamıştı. Yüzündeki tebessüme rağmen üzüldü de. Senelerdir Ayşe'yi bu durumda görmemişti. Ayşe, cesur, azimli, kararlı ve iradeli bir kızdı; en azından onu öyle tanımıştı. Ama şimdi olayların şokunu yaşayan kardeşi yıllardır alıştığı olgun, hatta kendisini yönlendiren, ablasına bilgiççe tavsiyelerde bulunan kimliğinden uzaklaşmış, aciz, ürkek bir kız çocuğu haline gelmişti. Nazan bu gece gerçekten ona ablalık yapacağına inanarak yaklaştı ve omzuna sarıldı.

"Tabii, hayatım," dedi. "İstersen beraber yatarız."

Ayşe sevinmişti. Memnuniyetini o da ablasını sıkı sıkı kucaklayarak gösterdi. Sırayla tuvalete girdiler, Ayşe sırasını savıp hızla yatağa koştu. Senelerdir kendisini bu kadar savunmasız ve ürkek hissetmiyordu. Onun arkasından banyoya giren Nazan uzun uzun dişlerini fırçaladı, saçlarını taradı. Aslında yalnız olduğu şu anda olacakları düşünme ihtiyacı içindeydi. Her zamanki gibi aynaya akseden görüntüsüne gözleri takıldı. Ayşe'yi bilemezdi ama bu kendisi için çok zor bir savaş olacaktı. Rıza'ya çok alışmıştı, ruhunu olmasa da fiziksel ihtiyaçlarını cinsel olarak inanılmaz şekilde tatmin edip dolduruyordu. Belki bu hadise patlak vermese ondan vazgeçemeyecek, sonu asla belirlenemeyecek bir süreçte zaafiyetiyle boğuşup duracaktı. Ama şimdi kararlıydı Nazan, diş macununun köpüklerini ağzını çalkalayarak lavaboya tükürürken, içinden mırıldanıyordu, bu iş artık bitti, diye... Yatak odasına döndü. Ayşe yatağın içinde büzülmüş, yorganı boğazına kadar çekerek, sessiz ve ürkek, ablasını seyrediyordu. Nazan da soyunup geceliğini geçirdi sırtına, başucundaki ufak gece lambasını yakıp tepedeki ışığı söndürdü. Yorganı açıp kardeşinin yanına uzandı. Ayşe hemen sokulmuş ayaklarını Nazan'ın ayaklarına değdirmişti. Buz gibiydi Ayşe'nin ayakları. Kardeşinin zor bir dönemeçten geçtiğinin farkındaydı. Bu gece olanları en başından başlayıp bir daha yaşadı. Suçlu gibi konuşmaya başlamadan geçirdiği devreyi, onu kızgınlıkla tokatladığında, başka bir zaman asla yapmayacağı tokatla mukabele edişini,

sonra ikisinin de silkinerek birbirlerini kucaklamalarını düşündü. Ayşe hafif yollu bir şok geçiriyordu. Sinirleri çok gergindi ve korkuyordu. Daha konuşacak çok şeyimiz olmalı diye, aklından geçirdi Nazan. Gerçi kız kardeşi oldukça detaya inerek hikâyesini özetlemişti ama her şeye rağmen aralarında aile geleneklerinden gelen belirli bir mesafe her zaman olmuştu. Birbirlerine çok samimi davranmalarına rağmen asla laubalilik sınırına varmamışlardı. Namussuz Rıza, diye mırıldandı içinden.

Onun tek bir kadınla yetinmeyeceğini her zaman düşünmüştü zaten. Ne yazık ki erkeğin doğası buydu. Şimdi biraz sakinleşince Ayşe'nin de yaptıklarının ne denli anlamsız ve yersiz olduğunu kabulleniyordu. Polis hafiyesi gibi bu kadar gizli araştırma yapmaya, kardeşi bile olsa başkasının mahremiyetine girmeye, özel hayatına karışmaya hakkı yoktu. Hiç olmazsa bu geceki konuşmayı başına bunlar gelmeden önce de yapabilir, en azından bu şoku yaşamazdı. Bundan sonra neler olacağını hesaplamaya çalışıyordu Nazan. Ok yaydan çıkmıştı artık, her ikisinin de dönüşü olamazdı. İşin ilginç yanı Rıza'ya da nefret duyuyordu; içindeki onsuz yaşayamayacağı inancı bir anda yıkılıvermişti.

Hayat devam ediyordu ve bundan sonra ikisinin de yaşamlarında bu fırsatçı ve sömürücü pislik olmayacaktı. Ama nasıl diye, düşündü genç kadın. Bu sandığı kadar kolay değildi, Rıza'ya hadi git, bundan sonra seni istemiyoruz, demekle meselenin içinden çıkamazlardı. Rıza yapışkan bir herifti ve kaynağını kurutmak istemeyecekti. Önlerinde çok zorlu geçecek günler olacaktı.

Usulca yanında yatan kardeşine bir göz attı. Yorgun ve bitkin düşmüştü Ayşe. Gözlerini yummuş, derin soluklarla uykuya dalmıştı. Uykusunda ara sıra titriyor ama göz kapaklarını açmıyordu.

Saat gecenin birine yaklaşıyordu.

Nasıl bir çözüm bulacağına yarın daha salim bir kafa ile karar veririm diye düşündü Nazan. O da çok sarsılmıştı. Başucundaki lambanın butonuna bastırdı. Oda zifiri bir karanlığa gömüldü. Ayşe çocuk gibi biraz daha sokulmuştu kendisine...

İçini çekti, uyumaya çalıştı Nazan da...

Koridordaki sesi duyduğunda uykuya dalmak üzereydi.

Bir an irkildi. Duyduğu hafif patırtıdan emin olmadı. Acaba zaman zaman üst kattan gelen evin normal seslerinden biri miydi? Yoksa...

Hayır, diye düşündü aklına gelen ihtimal olamazdı.

Rıza'yı gayet iyi tanıyordu artık. Menfaat düşkünü iblis kendisinin aranmasını bekler, kalkıp gelmezdi. Gayesi kendisini özletmek, burnunu sürtmekti. Daha iyi para sızdırmak için Nazan'ın yalvarmasını bekleyecekti. Genç kadın kulak kesildi. Ufak ufak sesler aksetmeye devam ediyordu. Hem de koridordan. Gayri ihtiyari yatağın içinde hafifçe doğruldu. Bu saatte evine başka kimse gelemezdi.

Ayak sesleri daha da yaklaştı, sonra yatak odasının kapısının aralandığını hissetti. Aynı anda tavandaki lamba birden yandı ve yatak odası ışığa boğuldu. Nazan'ın nefesi kesilmişti, hiç ummadıkları bir anda ve savunmasız şekilde yakalanmışlardı. Tepedeki ışık yanınca Ayşe de uyanmış ve içeriye giren Rıza'yı görmüştü.

Gecenin sessizliğini bozan ilk çığlık Ayşe'den geldi. Nazan bir refleks olarak hemen kız kardeşine sarılmıştı. Ama asıl şaşkınlığı yaşayan ise Rıza olmuştu. Gözleri irileşmiş yatakta sarmaş dolaş yatan iki kadına bakakalmıştı. Bu hiç tahmin etmediği, aklının köşesinden bile geçiremeyeceği bir manzaraydı. Kaşları çatılmış inanmaz gözlerle yatakta büzülen kadınlardan bakışlarını ayıramamıştı. Neden sonra sırıtmaya başladı.

"Vay, vay, vay! Sizler ikiniz ha! Siz tanışıyor musunuz ulan? Yoksa ben yokken birbirinizi mi beceriyorsunuz kahpenin dölleri!..."

Nazan kendini toparlamaya çalıştı. Utanç ve şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeden titreyen Ayşe'yi kendine doğru çekti. Sonra Rıza'ya dönüp bağırdı.

"Terbiyesiz adam! Çık dışarı... Artık seni burada görmek istemiyorum."

Rıza hiç oralı olmamıştı. Sırıtmaya devam etti.

"Vay kaltak vay! Bu yavru pilici bulduğun için mi gözden düştük yoksa? Ulan sen sevici miydin? Anam avradım olsun, vallahi de billahi de hiç anlamadım bunu."

"Kes sesini rezil... Ayşe benim kız kardeşimdir."

Yatağın ayak ucunda Rıza zınk diye durdu birden. Yüzündeki o mütebessim ifade kaybolurken şaşkın şaşkın kadınlarına baktı.

"Kız kardeşin mi?"

"Ne sandın, serseri?"

Önce buna inanmak istemedi. Nazan'ın yalan söylediğini sandı. Tepesi attı birden.

"Ulan orospu, yalan söylüyorsun sen."

Nazan sevgilisinin hakaretlerine dayanamıyordu, yataktan fırlamaya çalıştı ama korkudan şaşkına dönen Ayşe, ablasına sarılmış onun yataktan kalkmasına engel olmuştu. Öfkeden kudurmuş gibiydi Nazan, iri yarı Rıza'yla başa çıkamayacağını bilse de üstüne çullanmak onu susturmak istiyordu. Ama Ayşe koluna yapışmış, çekiştirip duruyordu. Her şeye rağmen Rıza da bir tereddüt geçirdi.

Bu mümkün olabilir miydi, vücutlarından istifade ettiği bu iki kadının kardeş olma ihtimali var mıydı? Bir an, acaba mı, diye düşündü. Aslında birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Fazla da umursamadı; ne fark ederdi, hatta daha da zevklenir gibi oldu. Sabaha kadar aynı yatağı bu iki ateşli dilberle paylaşmak çok keyifli olmaz mıydı? Meseleyi daha fazla kurcalamaktan vazgeçti. Sadece Nazan'ın neden dikleştiğini anlamıyordu, sorunu neydi? Neden kendisine kötü muamele edip kovmaya kalkışmıştı? Üçlü bir ilişki fena mı olurdu? Ağır ağır sırtından paltosunu çıkardı.

Gözleri yatağın içinde huzursuzca oturan kadınlara çevrilmişti.

Rıza'nın aklından geçenleri anlayan Nazan, kendini kardeşinin kollarından kurtararak yataktan fırladı. Hiddetten titriyordu.

"Beni duymadın galiba!" diye bağırdı. "Çık git buradan. Seni istemiyoruz."

Hiç oralı olmadı Rıza.

"Bırak bu ayakları Nazan, kes hava atmayı, ikinizin de ruhunu okuyorum. Benim için kahroluyorsunuz. Bensiz yapamazsınız artık. Beni

kızdırmayın ve soyunun. Sinirlenince ne kadar aksi biri olduğumu sen iyi bilirsin. Bu gece ikinizle birden gönül eğlendireceğim. Hadi, durmayın, soyunun. Çırılçıplak kalmanızı istiyorum..."

Rıza susup kemerini çözerken odaya derin bir sessizlik kaplamıştı. Sadece korkudan hıçkıran Ayşe'nin belli belirsiz sesi duyuluyordu. Nazan bir kere daha direndi.

"Çabuk pilini pırtını topla ve defol. Aksi halde polise telefon edeceğim."

Rıza bacaklarından çıkardığı pantolonunu itina ile katlarken Nazan'a ters ters baktı.

"Size ne oluyor yahu, hiç anlamıyorum. Bu terslik niye? Daha düne kadar benim için yanıp tutuşuyordunuz, ne oldu birden? İkinizi de düzüyorum diye mi bozuluyorsunuz? Ne fark eder ki? Ha ayrı yerlerde ayrı ayrı, ha bir arada ve aynı zamanda? Sizin için bir şey değişir mi? Bilakis, bundan daha da zevk alırsınız."

Nazan bağırdı.

"Sen aşağılık, adi bir pisliksin. Ağzından çıkanları kulakların duymuyor."

"Vay, öyle mi kart orospu? Şimdi kardeşinin yanında mı namus damarların kabardı? Bir iki gün evveline kadar yaptıklarını, seni düzmem için bana nasıl yalvardığını unuttun mu yoksa? Kardeşinden utanıyorsan, boş ver onu. O senden de aç. Az sonra zevkten nasıl inleyip çığlıklar atacağını ve kendinden geçeceğini gözlerinle göreceksin. Uzatmayın artık, kafam atıyor ha!"

Nazan'ın nevri dönmüştü. Kontrolünü kaybetmek üzereydi. Daha fazla dayanamadı ve şuursuzca Rıza'nın üzerine doğru atıldı. Onunla mücadele edemeyeceğini biliyordu ama artık bu ilişki birden gözünde hayasızlaşmış ve mutlaka sona erdirilmesi gerektiğine inanmıştı. Sivri tırnaklarını hızla adamın yüzüne doğru uzatırken o anda tek düşüncesi kardeşini yeni bir tecavüzden korumaktı. Var gücüyle bağırdı.

"Çabuk kaç Ayşe... Sokağa çık ve yardım iste... "

Rıza bu kadarını beklemiyordu. Elinde hâlâ katlanmış pantolonunu tuttuğundan Nazan'ın ilk hamlesi yerini buldu ve genç kadının sivri tırnakları Rıza'nın yanağına gömüldü. İri yarı adamın canı yanmıştı ama bu

çok kısa bir an sürdü. Pantolonu elinden fırlattı ve Nazan'ı saçlarından kavradığı gibi savurdu.

Acı bir çığlık atan Nazan karyolanın yanına yuvarlandı. Başı komodine çarptı. Çarpmanın şiddetinden komodinin üstündeki gece lambası da yere düşmüştü. Ayşe o ana kadar sinip kalmıştı ama ablasının dövülmeye başladığı görünce, içindeki korku yavaş yavaş yerini öfkeye ve doğal savunmaya terk etti. Birden yatağın içinde ayağa fırladı, gözleri irileşerek yere yuvarlanan ablasına baktı önce. Nazan halının üzerine serilip kalmıştı. Ablasının uyarısını, evden kaçıp yardım çağırması isteğini anımsadı ama bunu yapamazdı; bu gözü dönmüş yaratık, odadan fırlayıp kaçarsa Nazan'a her türlü kötülüğü yapabilir, hatta onu öldürebilirdi de. Rıza ne idüğü belirsiz, serserinin tekiydi ve ondan her türlü kötülük gelebilirdi.

Çaresizlik Ayşe'yi yerine bağlayan neden oldu. Bu durumda ablasını bırakıp buradan kaçamazdı; ayrıca kaçmaya kalkışsa bile bu devasa yaratık fırsat vermeden her an onu kıstırıp yakalayabilirdi. Bakışları bir kere daha korkuyla yerde yatan Nazan'a kaydı. Alnında hafif bir kan sızıntısı vardı ablasının, başını komodine çarpmasından kaynaklanan bir kanama ve galiba çarpışma neticesinde bayılmıştı. Kımıldayamadı genç kız. Yatağın üzerinde yerine mıhlanıp öylece kaldı.

Rıza ağza alınmayacak küfürler ediyordu durmadan. Kollarını iki yana açmış azgın vahşi bir hayvan gibi homurdanıp duruyordu.

Sinip kaldı Ayşe...

Ablasını bırakıp hiçbir yere gidemezdi. Ne yazık ki olacakları kabullenmek zorundaydı, bu hayvanın isteklerine uymak doğabilecek muhtemel tehlikelerden daha evla idi.

Güçlükle yataktan inip yerde baygın yatan ablasının yanına çöktü. Onu yerden kaldırmaya çalıştı. Önce hareketsiz kalan Rıza, kızın fırsatını bulup kaçmasını engellemek için kapıyı kapatmıştı şimdi. Ayşe gözyaşlarını tutamıyordu.

Nazan'a baktı bir daha. Çok şükür nefes alıyordu, sanırım darbenin şiddetinden hafif bir baygınlık geçiriyor diye, düşündü. Koltuklarının altından tutup onu yatağa taşımak istedi ama beceremedi. Çaresiz bakışlarını Rıza'ya çevirerek yardımcı olmasını istedi.

Adamın hiddetinin geçmediği her halinden belliydi, elini yüzüne götürmüş Nazar'ın tırnaklarıyla kazıdığı yanaklarından sızan ince kanı bastırmaya çalışıyordu. Gür sesiyle homurdandı.

"Bırak onu... Çekil yanından."

Ayşe isteksizce verilen emri yerine getirdi. Eğildiği yerden kalktı.

"Ne söylüyorsam onu yapacaksın. Anlaşıldı mı küçük orospu?"

Genç kız çaresizce başını salladı.

"Cevap ver, anladın mı?"

Yutkunarak cevap verdi Ayşe. "Anladım."

"Şimdi karyolanın öbür yanına geç, gardırobun duvarla birleştiği yere git ve arkanı dönüp bekle."

Ayşe bir kere daha titredi, bu vahşi adamın aklından ne geçirdiğini henüz anlamamıştı ama yapacağı bir şey de yoktu. Söyleneni yerine getirdi. Ama göz ucuyla yatağın öbür tarafında Rıza'nın ne yaptığını görmeye çalışıyordu.

Rıza önce yere eğilmiş, güçlü kollarıyla Nazan'ı kavradığı gibi yerden kaldırmıştı. Sonra odanın tek iskemlesinin üzerine yarı baygın kadını oturttu.

Görüşü bulanıktı Nazan'ın...

Alnının sol üst yanında kunt bir ağrı hissediyordu. Galiba bir şişlik de vardı alnında.

Odadaki ışığı fark ediyor fakat olanları toparlayamıyordu sanki. Görüşü hâlâ bulanıktı, ama yavaş yavaş tüm olanlar beyninde canlanmaya başladı. Rıza'nın saçlarından tutup kendisini yere savurduğu anı ve başını komodinin sivri köşe kısmına çarptığını anımsadı. Şimdi alnındaki acıyı daha fazla hissediyordu.

Elini başına götürmek istedi ama yapamadı. Parmakları sanki beyninden aldığı komutu yerine getiremiyordu. Genç kadın neden sonra ellerinin arkadan oturtulduğu sandalyeye bağlı olduğunu anladı. Ayaklarını kımıldatmak istedi, onu da beceremedi, Rıza ayak bileklerini de iskemleye sıkı sıkıya bağlamıştı. Yavaş yavaş kendine geliyordu.

Önce durumu kavramaya çalıştı. Görüntü gözlerinde netleşmemesine rağmen kulakları Rıza'nın homurtularını duyuyordu. Kendini zorladı. Onun söylediklerini algılıyordu artık.

Sol gözünü açamıyordu ama sağ gözkapağını aralamayı başarmıştı. Aynı anda başından aşağıya bir bardak soğuk suyun boşaltıldığını hissetti. Bütün bedeni titredi. Saçlarından sızan sular çıplak teninden aşağıya ayaklarının ucuna kadar tüm vücudunu ıslatarak kayıyordu. İskemleye de çırılçıplak soyunup bağlandığını o zaman kavradı.

Dehşete kapıldı bir an.

Gözleri kardeşini aradı odada.

Ayşe yatağın tam ortasında karyolanın dört ucuna ellerinden ve kollarından bağlanmış bir şekilde yüzü koyun yatıyordu. O zaman yaşadıkları facianın boyutunu kavradı.

Tarih tekerrür ediyordu; tıpkı aylar önce başına geldiği gibi. Aynı mekânda, aynı odada ve aynı yatakta...

Tek fark, bu sefer Rıza'nın yeni avının küçük kardeşi olmasıydı.

Nazan damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti...

5

Rıza söyleniyordu. "Kendine geldin, değil mi kart tavuk? Şimdi beni kovmak ne demekmiş göreceksiniz... İkinizin de anasını belleyeceğim. Canınızı yakacağım, size bağırta bağırta sahip olacağım ve sizler de bunu seyredeceksiniz. İnleyecek, durmam için yalvaracaksınız ama durmayacağım. Sizi gidi beni bilmez kaltaklar sizi... Ulan beni mantepsiye mi bastıracaktınız? Ne sanıyorsunuz kendinizi? Bedavadan tatmin ha? Var mı öyle numara? Ohh, ne âlâ memleket be! Hem mutluluğa erişeceksiniz hem de bedelini ödemeyeceksiniz. Üstelik bir de erkeğinizi kovmaya kalkışacaksınız."

Nazan bilinçsizce ağzını açtı.

Belki bağırmak, çığlık atmak, ümitsizce yardım istemek niyetindeydi, belki de durması için ona bir şeyler söylemek istiyordu ama neden sonra sesinin çıkmadığını, sadece ağzından yetersiz bir hırıltının yükseldiğini fark etti.

Açmayı başardığı tek gözüyle kardeşine baktı.

Yüzünü göremiyordu Ayşe'nin. Canavar herif bir elini kardeşinin ense köküne dayamış yüzünü yatağa bastırıyordu. Genç kız kesinlikle direnemiyordu artık. Ya da olacakları kabul etmiş, mücadeleden vazgeçmişti.

"Bu size esaslı bir ders olacak. Bana itaati öğreneceksiniz. Ve bundan sonra ne dersem onu yapacaksınız, isteklerimi tekrarlamayacağım. Beni anlıyor musun kart tavuk?"

Rıza'nın söyledikleri beyninde uğulduyordu Nazan'ın. Nihayet güçlükle ağzından tek bir kelime çıkabildi.

"Yapma..."

"Yapmayayım mı? Yani sizleri cezasız mı bırakayım?"

"Lütfen..."

"Lütfen ne?"

Nazan'ın boğazı kurumuştu. Dili damağına yapışmış ağzının içinde dönmüyordu.

"Kardeşimi bırak... O masum. Hiçbir suçu yok."

"Öyle mi? Ulan o senden istekli. Şimdi altımda zevkten nasıl kıvranacağını sana göstereceğim." "Yalvarıyorum sana... Yapma bunu."

"Kardeşini gözlerinin önünde becermem hoşuna gitmeyecek, değil mi?"

Nazan, evet dercesine başını sallayabildi sadece...

"Hayır yapacağım ve sen de bunu seyredeceksin. Sonra da seni bu yatağa alıp kardeşine seyrettireceğim. Bu cezayı hak ettiniz. Bana asla karşı gelemeyeceğinizi öğrenmeniz gerekiyor artık. Şimdi gözlerini aç ve olacakları izle."

Nazan o an karar vermişti.

Buna tahammül edemezdi. Şayet Rıza söylediklerini uygularsa onu öldürmeyi kafasına koydu. Bunun adı cinayet olabilirdi, ama bir insanı öldürme kararının bu kadar basit ve rahatlıkla alınabileceğini hiç düşünmemişti daha önce. Demek bu karar bu kadar rahat alınabiliyordu. Bütün vücudu ürperdi. Başka hiç çaresi yoktu. Bu zillete daha fazla tahammül edemezdi. Sonuçtan kendisini sorumlu tutuyordu. Açık olan tek gözünü de yumdu. Bu rezilliği seyredemezdi...

Aynı anda hafif bir çığlık yükseldi Ayşe'den. Daha fazla bağırmaması, çığlığının yankılanmaması için kızın başını yatağa bastırıyordu Rıza... Bu azap sabaha kadar devam etti.

Değişen sadece külçeye dönen bitkin vücutlarıyla iki kardeşin sırayla, Rıza'nın öfke ve vahşi intikam arzusunu tatmin için yer değiştirmeleriydi. Sabaha karşı her ikisi de artık hiçbir şey hissetmiyorlardı... Bu acının ne zaman bittiğini de fark etmediler zaten...

Nazan dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda zamandan ve saatten habersizdi. Çenesi titriyordu ve vücudu inanılmaz acılar içindeydi. Şuuru bulanıktı, yarı baygınlık halinden hiç sıyrılamamıştı. Sol gözünü açmakta hâlâ zorlanıyordu. Neden sonra olayları hatırlayınca paniğe kapılır gibi oldu. Yatakta çırılçıplak 'olduğunu gördü. Dehşete kapılarak yanı başında aynı vaziyette yatan kardeşine baktı. Ayşe hareketsiz öylece büzülüp kalmıştı.

Bir an nefesi kesilir gibi oldu Nazan'ın. Bu tabii bir yatış değildi. Aklına ilk gelen şey Ayşe'nin öldüğü oldu. Korkudan kalbi durmuş olabilirdi. Bakamıyordu kardeşine...

O kadar dermansızdı ki, "Ayşe!" diye mırıldandı, ama kendi sesini bile duymakta zorlandı. Ağzından ses çıktığından bile şüpheliydi. Aklına gelen ihtimal kanını dondurmuştu.

Ürkerek kardeşinin hareketsiz vücuduna dokundu. Parmakları buz gibi bir tene değmişti. Bu kez, "Ayşe," diye bir çığlık attı. Cevap yoktu, insanüstü bir gayretle kardeşinin yüzünü görmek için onu çevirdi. Yüzü gözü morarmış, dudakları şişmiş, alt dudağında ısırıkların yarattığı ekinozlar oluşmuştu. Ama nefes alıyordu. Hayattaydı. Gözleri titreyerek aralanmış fakat teslimiyetle yeniden kapanmıştı.

Onun yaşadığını anlaması, gerilen sinirlerinin birden yay gibi boşalmasına neden oldu, hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Fakat daha fazla dermanı kalmamıştı, yeniden yatağa serildi. Başı dönüyor, bedeninin her yanı kasılıyordu.

Midesi bulanıyordu. Her an kusabilirdi ve taşan öğürtülerini tutamadı. Ağzından acı acı safralar gelmeye başladı. Başını güçlükle karyoladan kaydırdı. Yerdeki halının üstüne kusmaya başladı...

Yatak odasını ağır ve pis bir koku kaplamıştı. Ama kusmak Nazan'ın biraz açılmasını sağladı. Güçlükle ayağa kalktı. Sarsak adımlarla banyoya doğru yürüdü. İçindeki nefret inanılmaz şekilde hiddete dönüşüyordu artık.

Banyodaki büyük aynaya akseden görüntüsünü görünce tüyleri ürperdi. İnanamadı, olamazdı böyle bir vahşet... Kendisinin maruz kaldığı şiddet, Ayşe'de gördüğünden kat be kat daha fazlaydı. Vücudu çürükler içindeydi. Mor ve al renkler boynundan dizlerine kadar pençe pençe aşağıya kadar iniyordu. Yüzü ise tanınmayacak haldeydi. Tek gözü kapalı, kaşının üzerinde de komodine çarpmadan dolayı eni konu bir şiş vardı. Sonra Nazan hayal meyal olayı daha net hatırlamaya başladı.

Sadece cinsel bir saldırı değildi bu.

Rıza her ikisini de insan içine çıkamayacak şekilde hırpalamıştı. Şiddetli seksten de öte, kaba kuvvet kullanıp döverek sahip olmuştu.

Sadece ağzını yıkayabildi. Kusmuk ve acı safranın ağzındaki ekşiliğini gidermeye çalıştı. Şimdi aklı fikri kardeşindeydi. Ayşe'nin bu işkenceye ne ölçüde dayanmış olduğundan emin olamıyordu. Sarsak adımlarla yatak odasına kardeşinin yanına döndü.

Muhakemesi hâlâ tam yerinde değildi. O azgın hayvanın artık evinde olmadığını, basıp gittiğini düşünüyordu fakat koridordan yatak odasına geçerken yine de korkuya kapılarak salona bir göz attı. Kimse yoktu.

Kanı çekilmiş gibi durup başını mutfağın açık duran kapısına çevirdi. Acaba mutfakta bir şeyler ziftleniyor olabilir miydi?

Evin içinde çıt yoktu.

Biraz rahatlar gibi oldu. Rıza gitmişti...

Yatak odasının eşiğine, gelince durakladı yeniden. Ayşe yatağın içinde oturmuş gözleri irileşmiş bir şekilde kendisine bakıyordu.

"Abla!" diye boğuk bir feryat çıktı boğazından. "Neler geldi başımıza?"

Genç kız sarsılarak ağlıyordu...

ALTINCI BÖLÜM

1

Aradan tam on gün geçmişti. Uğradıkları tecavüz ve şiddetin fiziksel izleri yavaş yavaş geçmeye yüz tutmuştu. Ama iki kardeş de artık işlerine gitmiyorlardı. İnanılmaz bir çöküntü içindeydiler. Toplumdan ve insanlardan kaçmaya başlamışlardı. Ayşe durumu daha rahat kabullenmiş haldeydi. Şimdi aralarında, sanki sessiz bir ittifak kurulmuştu. Belki biraz daha genç oluşundan, belki de daha az şiddete mâruz kaldığından Ayşe toparlanmış gibiydi. Bir haftanın sonunda yüzündeki ve vücudundaki şişler ve morluklar kaybolmuş, insan içine sıkabilecek hâle gelmişti. Ama ruhsal yıkımı devam ediyordu. Şimdi kendinden ziyade ablası için endişeleniyordu. Zira Nazan'ın durumu çok kötüydü.

On günden beri salondaki koltuklardan birine oturuyor, gece olup da Ayşe onu yatağa götürünceye kadar yerinden kalkmıyordu. Yemeden içmeden kesilmiş, adeta bitkisel bir hayata geçmiş gibiydi. Günler ilerleyince Ayşe onun için daha derin endişelere kapılmaya başladı. Bu durum böyle devam edemezdi. Nazan hiç konuşmuyordu. Kesin bir doktor muayenesine ihtiyacı vardı. Ruhsal bir bunalım geçirdiği tartışılmazdı.

Oturduğu yerde gözlerini sabit bir noktaya dikip saatlerce öyle kalıyordu. Belirgin bir şekilde kilo vermeye başlamıştı. Ayşe'nin sorduğu suallere cevap vermiyor, devamlı susuyordu. Genç kız ise çaresiz ve perişandı. Bu hayatın böyle süremeyeceği aşikârdı. O geceden beri hiç ayrılmamışlardı. Ayşe, Nazan'ın evinde kalıyordu. Bu biraz ablasını bu halde yalnız bırakamamasından biraz da toplum içine karışmaya kendisini henüz hazır hissetmemesinden kaynaklanıyordu. Ama toparlanmaları ve eski normal hayatlarına dönmeleri şarttı, bu tempoyu daha ne kadar sürdürebilirlerdi ki?

Onuncu gecenin sonunda Ayşe, ablasına tepsi içinde getirdiği fakat Nazan'ın bir iki lokma yiyip bıraktığı yemeği kaldırırken, yine onun cevap

vermeyeceğini bildiği halde mırıldanmaktan kendini alamadı.

"Bu böyle devam etmez abla. Ne olursa olsun yarın seni doktora götüreceğim."

Arkasını dönmüş elindeki tepsiyi mutfağa götürüyordu. Ama tam o sırada Nazan'dan karşılık geldi.

"O hayvanı öldüreceğim."

Nazan on günden beri ilk defa konuşmuştu. Ayşe kulaklarına inanamadı, hatta bir an bu sesin beynindeki kendi isteğinin bir dışavurumu sandı. Az daha elindeki tepsiyi düşürecekti. Tepsiyi hemen masanın üzerine bırakıp ablasının yanına döndü.

"Ne dedin? Konuştun mu sen?"

"O hayvanı öldüreceğim."

Aynı üç kelimeyi tekrarlamıştı Nazan. Ama hiç önemli değildi, nihayet konuşmuştu ablası. Bu bile bir gelişmenin işareti olmalıydı.

Yere dizlerinin önüne çöküp ellerini avuçlarının içine aldı. Şimdi ona olan ihtiyacını ve varlığını daha şiddetli hissediyordu genç kız. Gülerek fısıldadı.

"Bak, konuştun. Daha iyisin, değil mi?"

"O hayvanı öldüreceğim."

Hafifçe ürperdi Ayşe. Nazan devamlı aynı şeyi tekrarlıyordu. Sanki tek bildiği ve istediği oymuş gibi. Hasta beynine takılıp kalmış sabit bir fikirdi. Bu konuşmaya, devamlı mırıldandığı bu cümleye sevinmeli mi yoksa üzülmeli mi kestiremedi Ayşe.

Bu hasta bir beynin sabitleşmiş isteği de olabilirdi. Ne yazık ki ruh hastalıkları hakkında hiçbir bilgisi yoktu genç kızın. Fakat aynı cümleyi mırıldanması bir iyilik alâmeti olamazdı.

"Sen neler diyorsun abla?"

Nazan cevap vermedi. Ayşe o zaman fark etti, gözleri hâlâ duvardaki devamlı baktığı o noktaya asılı duruyordu. Bu konuşma kesinlikle şuurlu değildi. İçi yeniden cız etti. Ama şansını denemek, onu konuşmaya zorlamak istedi.

"Kimi öldüreceksin?"

"O namussuzu."

"Rıza'yı mı?"

Nazan gözlerini birden duvardaki odakladığı noktadan çevirip kardeşine baktı.

"Başka kim olabilir ki?"

Ayşe'nin yüreğine su serpilir gibi oldu. Özü sakat olsa bile kurgusu mantıklıydı kullandığı cümlenin.

"Abla!" diye fısıldadı yeniden, sesinde belirgin bir memnuniyet edasıyla. "Beni çok korkuttun. Az daha artık tamamen içine kapanan ruh hastası haline dönüştüğünü düşünecektim."

Düz, soğuk ve kuru bir tavırla homurdandı Nazan.

"Zaten öyle sayılırım Ayşe. Bu herif ikimizi de öldürdü. O geceden beri çok düşündüm, artık bu işi noktalamalıyız."

Küçük kardeş biraz da merakla ablasının ellerini avuçlarında sıktı.

"Peki neden benimle hiç konuşmuyor, sorularımı hep cevapsız bırakıyordun?"

"Düşünüyordum, Ayşe."

"Neyi düşünüyordun?"

"Bu işi nasıl noktalayacağımızı."

Genç kız hafifçe ürperdi.

"Takma kafanı artık. Bak olayın üzerinden on gün geçti. Ondan ses seda çıkmadı. Bize yarattığı o vahşetten sonra yeniden geleceğini hiç sanmıyorum, cesaret edemez artık."

İlk defa Nazan'ın çatlak ve kabarık dudaklarında hafif bir gerilme oldu, alaycı bir tebessüm gibi.

"Öyle mi sanıyorsun? Sen daha onu hiç tanımamışsın, o iblisin tekidir. Bekliyor."

"Neyi bekliyor?"

"Normale dönmemizi."

Ayşe elinde olmadan gerildi.

"Nasıl yani? Tekrar geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, eminim. Gelecektir, mutlaka gelecektir."

"Ama..."

"Aması filan yok. Yüzde yüz gelecektir. Onun kafa yapısı bu; araya zaman bırakarak onu özleyeceğimizi, yeniden karşımıza çıktığında zevkle kollarına atılacağımızı sanıyor."

Ayşe ablasının ellerini bırakarak dizlerinin üzerinde yükselip ayağa kalktı.

"İnanamıyorum, olamaz. Yeniden buna cesaret edemez."

"Edecektir."

Kız şaşkın ve kararsız bir şekilde söylendi.

"Ne yapacağız abla?"

"Dedim ya, onu öldüreceğim."

Ayşe bir adım geri sıçradı.

"Ciddi olamazsın... Çok saçma... Sen nasıl cinayet işlersin? Irzımıza geçti diye katil mi olacaksın yani?"

"Irzımıza mı geçti? Bütün meselenin sadece bu kadar mı olduğunu sanıyorsun? O hayatımızı allak bullak etti. İki kardeşi birbirine düşürdü, aramıza nifak tohumları saçtı, malımı mülkümü kontrole kalkıştı, niyeti yavaş yavaş beni soyup soğana çevirmekti. Sen zamanında uyarmasaydın sana da aynı şeyleri uygulayacaktı. Şimdi de yaşamımı kararttı, o geceden sonra yakınımdan erkek bir sinek geçmesine bile tahammülüm yok artık. Ben kararımı verdim Ayşe, onu öldüreceğim."

Genç kız kuşkuyla ablasını süzdü. Öfke ve sinir girdabına kapılmış, içi nefret dolu bir kadının bu şekilde konuşması mazur görülebilirdi; tatmin olmamış hırsını bastırmak, kendini rahatlatmak işin, asarım keserim demesi doğaldı. Ama aradan bir süre daha geçtikten sonra ablasının öldürmekten söz açmayacağına emindi. Hem Nazan'ı ne de olsa iyi tanırdı, kardeşiydi o, merhametli, sevecen ve de zayıf, insan hayatına kastedecek kadar hunharlık

Nazan'ın yapısıyla bağdaşmazdı. En iyisi onu tahrikten vazgeçmek, üstüne pek gitmemekti.

Nazan susmuştu ama verdiği ve açıkladığı kararın etkisini sanki kardeşinin yüzünde ölçmek istercesine gözlerinin içine bakıyordu. Ayşe'yi yeniden bir kuşku kapladı. Nazan ciddi olabilir miydi?

Hemen hemen her gün gazetelerde cinayet haberleri okuyorlardı. Hem de ne sudan sebeplerle işlenmiş cinayetler. Ayşe bütün bunları eğitimsiz, cahil bir toplumun dışa vuran yetersizliği olarak kabul ederdi. Medeni ve kültür vasatı yüksek birey asla, sebep ne olursa olsun, cinayet işleyemezdi. Acaba mı, diye düşündü yeniden.

Gerçekten işlenen tüm cinayetler eğitimsizlikten mi kaynaklanıyordu? Az evvel ablasının söyledikleri yeniden aklına üşüştü. Beyni karıncalanır gibi oldu. Ya Nazan haklıysa, ya hiçbir şey olmamış gibi Rıza yeniden karşılarına çıkarsa, ne olurdu o zaman? Yeniden o işkencelere katlanabilirler miydi? Nazan onu daha iyi tanıyordu, yanılma olasılığı zayıftı. Nitekim aylar önce de ablasının başına musallat olduğunda da, on gün evvelki kadar olmasa da şiddet kullanmış, zorbalıkla ve canını yakarak ona sahip olmuştu. Şu farkla ki ilk seferinde Nazan da bundan zevk almıştı; tıpkı kendisi gibi. Ama şimdi durum çok farklıydı. Bir an kendi duygularını tartmaya çalıştı; yoo, hayır diye mırıldandı içinden. O adamla bir daha asla karşılaşamazdı, yüz yüze gelirlerse ne olacağını ancak Tanrı bilirdi. İçini karamsarlık kapladı. Bu işin sonu karanlıktı...

"Onu öldüreceğim."

Nazan'ın kısa cümlesi beynini zonklattı...

Hayat devam ediyordu. Ayşe işine döndü. Bu biraz da mecburiyettendi, zira çalışmak zorundaydılar. Ama Nazan'ın mevcut haliyle çalışması imkânsızdı; hâlâ içine kapanık ve durgundu, mecbur kalmadıkça konuşmuyordu. Artık o geceden kalma fiziksel hiçbir izleri kalmasa da Nazan tam bir çöküntüdeydi. Ablasının durumu oldukça problem yaratıyordu Ayşe'ye, işe başlayınca aklı hep evde kalıyordu; kendi evine de gidemez olmuştu, ablasını bu halde yalnız bırakması da söz konusu olamazdı.

Aslında o saldırının Ayşe'de de bazı kaçınılmaz sonuçları göründü. Bazı şeyleri sıcağı sıcağına anlayamamıştı ama işe başlayıp toplum içine yeniden

karışınca ilk gözlemlediği husus, işindeki erkek mesai arkadaşları ve erkek müşterilere karşı benliğini rahatsız edecek derecede duyduğu mesafeli yaklaşım oldu. Artık erkeklerden ürküyor, hepsini potansiyel bir tehlike, tecavüze hazır vahşi birer hayvan gibi görüyordu. Gerçeğin böyle olmadığını bilmesine rağmen, yaşadıklarından sonra bu olgudan sıyrılamıyordu. Kendisinin de ablasının da psikolojik tedaviye ihtiyaçları olduğunu kabul ediyordu.

Neyse ki, Nazan artık cinayet lafını ağzına almaz olmuştu. Fakat çöküntüsü devam ediyordu. O canlı, hareketli, gösterişli kadın sanki bir ay içinde eriyip kaybolmuştu. Artık koltuğa mahkûm değildi, evin içinde kalkıp dolaşıyor, hatta bazen Ayşe'nin getirdiği yiyeceklerden yemek bile yapıyordu.

İş ve çalışma hayatından tamamiyle vazgeçmiş görünüyordu. Bir gece Ayşe, toparlanması için, ona yeniden işine dönüp dönmeyeceğini sormuş ama Nazan kararlı bir tavırla başını sallayarak, "Çalışmayacağım" demişti. Bu kesin ifade genç kızı ziyadesiyle üzmüştü; bu durum daha ne kadar devam edebilirdi? Ayrıca Nazan nesine güveniyordu, henüz emekli de değildi, her ne kadar biraz birikimi varsa da, hayatın idamesi için çalışması gerekliydi. Ayşe, ablasının çalışmayacağım lafının üzerinde durmaz gibi göründü ama diğer yandan aklına takılan bir sorudan da kendini alamadı; Nazan'ın bankada bir miktar parası olduğunu biliyordu tabii, ama acaba Rıza bu paranın ne kadarını çekmişti? Bu soruyu doğrudan ablasına soramazdı.

O geceden sonra ikisi de Rıza'nın adını ağızlarına almamışlardı. Lakin mevcudiyeti aralarına inmiş görünmez bir perde gibiydi. Ayşe konunun açılmasını istiyor, ablasının göstereceği reaksiyonu merak ediyor ama buna bir türlü cesaret edemiyordu. Nazan'ın tepkisi ne olacaktı acaba? O vahşi yaratığın Nazan'ı vazgeçilmez derecede etkilediği, ruhuna sindiği ve her şeye rağmen ondan kopamayacağını sezinliyordu. Bu bir tür uyuşturucu veya kumar iptilası gibiydi, kötü ve kahredici olduğunu bildiği halde, iradesini kullanıp yenemiyor ve şuuraltı yine onu özlüyor olabilirdi.

Olayın vukuundan yaklaşık yirmi gün sonra Ayşe'nin korktuğu başına geldi.

Bir gece saat ona doğru telefon çaldı. Arayan herhangi biri olabilirdi ama nedense iki kardeş yerlerinden sıçrayarak birbirlerine baktılar. Sanki

aralarında arayan kim olduğunu tahmin etmişler gibi örtülü bir mutabakat oluşmuştu. Ayşe yerinden kımıldayamadı.

Gerçekle yeniden karşılaşmanın korkusu yüreğine sinmiş gibiydi. Gözleri irileşerek ablasına çevrildi...

Nazan mırıldandı.

"Sen açma... Ben bakarım."

Genç kadın ağır ağır yerinden kalktı. Yavaş fakat kendinden emin adımlarla telefona doğru yürüdü. Ayşe'nin boğazı kurumuştu.

İçinden fışkıran güçlü bir his dalgası, arayanın Rıza olduğunu söylüyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu genç kızın...

Hayret, diye düşündü. Ablası umduğundan çok daha soğukkanlı davranıyordu.

"Alo."

Arayanın sesini duymasına rağmen Nazan'ın yüz hatlarında en ufak bir değişiklik olmamıştı, hatta bir an Ayşe, yanıldıklarını muhtemelen başka birinin aradığını sandı ama Nazan'ın ilk cümlesi kanını dondurmaya yetti.

"Evet, Rıza... Benim sevgilim."

Gözleri irileşti genç kızın. Kanı çekilir gibi oldu korkudan. Rıza'nın ismini bile duymak sinmesine yetmişti. Ama asıl şaşırdığı nokta ablasının büyük bir içtenlik ve inandırıcılıkla konuşmaya devam etmesiydi.

"Tabii hayatım... Hem de nasıl özledim."

İnanamıyordu Ayşe. Nazan bunları nasıl söyleyebilirdi?

"Haklısın sevgilim, ikimiz de dersimizi aldık. Bir daha asla söylediklerinden dışarıya çıkmayacağız. Bizi affettin mi?"

Ayşe sivri tırnaklarını avuçlarının içine gömdü.

Ablası çıldırmış olmalıydı. Elinden gelse yerinden fırlayıp, hayır diye bağıracaktı.

"O bir buhrandı... Doğru, kıskandım... Ne de olsa benden genç o. Ama sonra oturup bu konuyu çok tartıştık ve bir karara vardık. Sen ikimize de yeterlisin. Kafamıza dank etti, sensiz olamayacağız."

İlk defa Nazan konuşmaya devam ederken kardeşine bir göz attı. Onun renkten renge girip oturduğu yerde korkudan büzüldüğünü görünce susmasını ister gibi yana sarkmış elini ağır ağır dudaklarına götürerek sus işareti yaptı. Ayşe'nin zaten konuşacak hali kalmamıştı.

"Gel...Ne zaman istersen. Dört gözle seni bekliyoruz. İkimiz de seni çok özledik. Ama bize haşin davranma, canımızı yakma, olur mu sevgilim?"

Nazan hâlâ telefonun başında ayakta duruyordu.

Ayşe ise kilitlenmiş gibi hareketsiz kalmıştı. Ayşe neden sonra müthiş sessizliğin hüküm sürdüğü oda da telefondan yükselen münhal işaretinin vınlamasını işitti. Nazan telefonu kapatamadan öylece kasılıp kalmıştı yerinde. Neden sonra Ayşe'nin gırtlağından tiz bir ses yükseldi.

"Abla! Çıldırdın mı sen? Ne dediğinin farkında mısın?"

Nazan hafifçe ahizeyi yerine bıraktı. Taş gibi katı bir sesle homurdandı.

"Farkındayım tabii. Nihayet beklediğim an geldi."

"Ne anı?"

"İntikam saati. Onu öldüreceğim."

"Delisin sen... Katil mi olacaksın? Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Nasıl mı? Hem de büyük bir keyifle. Hep bu anı bekliyordum; sana dememiş miydim, arayacak diye. İşte aradı. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini sandı. Yalnız bana değil ikimize birden hükmedeceğini sanıyor sersem..."

Ayşe yerinden fırladı. Her yanı titriyordu.

"Hayır, hayır... Buna izin veremem" diye bağırdı. "Cinayet işlemene seyirci olamam."

"Anlamıyorsun galiba, başka hiç şansımız yok."

"Olmalı, mutlaka bir çözümü olmalı. O hayvanı öldürmek meselenin halli değil. Sonra ne yapacağız, yıllarca hapislerde mi çürüyeceğiz? Değer mi?"

"Merak etme, güzel kardeşim. Sana hiçbir şey olmayacak. Bütün suçu ben üstleneceğim. Kaç gündür bu anı düşünüp plan kurdum. Bu bir nefs-i müdafaa olacak. Az sonra sen buradan çıkıp gideceksin."

Ayşe şaşkın şaşkın söylendi. "Gidecek miyim? Nereye?"

"Evine? Burada olmayacaksın?"

"İmkânsız ve de saçma... Seni o hayvanla burada tek başıma mı bırakacağımı sanıyorsun?"

"Evet, aynen öyle yapacaksın."

"Hayır, buna izin veremem."

"Mecbursun güzelim, başka şansın yok."

Ayşe yeniden isyan etti.

"Sen nene güveniyorsun? O insan azmanı adamla nasıl mücadele edebilirsin? Silahın da yok. Asıl o seni öldürebilir."

"Hepsini ayarladım. Tuzağıma düşecektir."

"Neyi ayarladın? Ne kadar güçsüz olduğunu görmüyor musun?"

Nazan ters ters kardeşine baktı.

"Senden ilk defa çok ciddi bir şey rica ediyorum Ayşe. Lütfen beni bırak ve çık git bu evden. Onunla yalnız kalmak istiyorum."

Ayşe belki de hayatının en büyük hatasını yaptı ve bir an tereddüde düştü. Acaba diye geçirdi içinden; yoksa ablası Rıza ile eski hayatına yeniden dönmek mi istiyordu? Telefondaki o ses tonu o kadar içten ve inandırıcı gelmişti ki kulağına. Nazan bu kadar rol yapamazdı. Kuşku içini sızlattı.

Biraz da olayların bu hale dönüşmesinde kendi işgüzarlığının payı olmamış mıydı sanki? Rıza'nın peşine ısrarla takılmasaydı belki de bunların hiç biri olmayacaktı...

2

Nefesini kesip etrafı dinledi Nazan. Yanılmış olabilirdi. Dikkat kesilip kulak kabarttı. Tüm hazırlıklarını tamamlamıştı artık ve merdivende yaklaşan hafif bir ayak sesi duymuştu.

O olabilirdi...

Tüm tüyleri ürperdi. Kararlıydı ama bu sandığından da zor olacağa benziyordu. Daha şimdiden yüreği deli gibi atmaya başlamıştı...

Koltuğunda dimdik oturuyor, cesur ve pervasız görünmeye çalışıyordu. Aslında iradesini pekiştirmek için yaptığı bir mücadeleydi bu.

Salon eni konu loş sayılırdı. Sadece köşedeki masa lambalarından birini yakmıştı. Yarı karanlığı özellikle tercih etmişti, yüzünde hasıl olacak muhtemel nefret duygusunun açıkça seçilmemesi için. Ayak seslerini dinlemeye devam etti. Üst kata çıkan adım seslerini işitince tuttuğu nefesini bıraktı, içinden yardımcı olması için Tanrı'ya dua etti yeniden.

Artık beklemeye tahammülü kalmamıştı. Ne olacaksa bir an evvel başlayıp bitmesini istiyordu. Dudağının üstünde biriken ter damlalarını parmağının ucuyla sildi.

Çok dikkatli hareket etmek zorundaydı. En ufak bir falso vermeye gelmezdi. Rıza fazla zeki bir adam değildi, ama gücüne her zaman güveni vardı. Eğer tuzağa düştüğünü sezinlerse o zaman her şeyi kaybedebilirdi. Bekleyişin hiç bitmeyeceğini sandı. Zaman sanki durmuş gibi geliyordu kendisine.

Ayşe'nin yalvarışlarını anımsadı bir daha. Gerçekten değer miydi buna? Elini kana bulamadan bu beladan kurtulmanın başka yolu yok muydu? Kardeşiyle vedalaşması bir daha gözlerinde canlandı. Ağlayarak kucaklaşmışlardı. Nazan, onun bu kadar kolay teslimiyet gösterip, kararını kabullenmesine şaşmıştı da biraz. Hatta kararını engelleyecek birtakım şeytani planlar yapmasından da korkmuştu ama Ayşe evine dönmüş ve telefonla temas da kurmuştu.

Beklemeye devam etti.

Duvardaki babasından kalma sarkaçlı saat 22.30'u gösteriyordu. Rıza'nın şimdiye kadar gelmesi lazımdı, hele üstünlüğünün ve egemenliğinin kesin kabul edildiği bir gecede bu kadar gecikmesi hiç de hayra alamet değildi.

İçinde hafif bir kuşku belirdi. Yoksa gelmeyecek miydi?

Olabilir miydi, Rıza elde ettiği bu zaferden sonra gelmemezlik eder miydi? Telefondaki konuşmasını hatırlamaya çalıştı, yoksa farkına varmadan gaf mı yapmıştı? Rıza olanları bu kadar rahat kabullenmesinden

kuşkulanmış olabilir miydi? Hayır, diye mırıldandı içinden, onu şüphelendirecek bir şey söylememişti. Daha önce de olduğu gibi hasretini ve onsuz yapamayacağını belirten kelimeler kullanmıştı, hatta telefonu dinleyen kardeşini bile inandırmıştı.

Gelecektir, diye düşündü. Mutlaka gelecektir. Yapacağı tek şey, sabırla beklemekti. Rıza'nın sağı solu belli olmazdı, gece yarısından sonra da gelebilirdi. Lanet herif bir yere takılmış olabilirdi, sık sık yaptığı gibi ya bir meyhaneye ya da düzeysiz arkadaşlarıyla kahvehanelerde kumara. Duvardaki saate yeniden gözü takıldı.

22.40... Topu topu on dakika geçmişti.

Çok gerginim, diye homurdandı. Böyle olmamalıydı, daha sakin, yumuşak, davetkâr ve işveli davranmalıydı. Her şey buna bağlıydı. Önündeki birkaç saat içinde hayatının rolünü oynayacaktı.

Bilinçsizce yerinden kalktı. Kurduğu düzeni belki onuncu kere gözden geçirmek gereğini duydu. Yatak odasına geçti, kendisine lazım olacak eşyalara son bir kere daha baktı. Rıza gelince kendisine nerede sahip olmaya kalkışacağını kesin bilmediğinden salona döndü yeniden. Ortadaki büyük kanepenin altına gizlediği aleti kontrol etti. Planını uygulamak için her şey yerli yerindeydi, tek eksik Rıza'nın kendisiydi.

Derin bir nefes verdi.

Soluk alıp vermekte zorlanıyordu.

Rıza tam on biri çeyrek geçe geldi. Anahtarıyla kapıyı açmıştı. Gözlerini kısıp loş salonda dimdik oturan kadınına baktı. Bir süre kapının eşiğinde onu süzdü sırıtarak. Sonra usulca kapıyı kapatıp salona doğru yürüdü.

Nazan tüm gücünü kullanarak yerinden kalkmıştı. Nefesi duracak gibiydi. Kendini zorlayarak o da gülümsemeye çalıştı.

Rıza hiç konuşmadan yanına yaklaştı genç kadının, iri yarı adamın yüzünde, özellikle kara gözlerinde tuhaf belirtiler, meraklı parıltılar vardı. Yadırgamış gibi kadını inceliyordu.

"Merhaba," dedi nihayet.

"Hoş geldin, sevgilim."

Nazan nasıl konuşabildiğine hayret etmiş gibiydi. Bu ilk saniyelerin en zor an olduğunu gayet iyi biliyordu.

Tüm gücünü toplayıp rolüne yoğunlaşması gerekiyordu. Panik her şeyin mahvı olabilirdi. Aslında erkeğine koşması ona sarılması gerekiyordu ama bunu yapamadı. Onu arzulayan, aç ve ihtiraslı kadını oynayamadı.

İçinden gelmiyordu bir türlü, benliğini kaplayan nefret ve intikam duygusu, rolünü oynamasını engelliyordu.

Rıza gözleriyle etrafı taradı önce.

"Ayşe nerede?"

Sesi soğuk ve sinirli çıkmıştı.

Nazan bir an paniğe kapılır gibi oldu. Bunu soracağını ve vereceği cevabı önceden tasarlamıştı tabii. Gülümsemeye çalıştı.

"O hadiseden sonra ilk geceyi bizim baş başa geçirmemizin daha uygun olacağını düşündü de gitti. Ama merak etme, bundan sonra o da bizimle olacak. Sen ne zaman istersen."

Kısa bir an tereddütle kadını süzdü Rıza.

"Doğru mu bu? Yoksa kaçtı mı?"

"Yapma Rıza, ikimizin de artık senden vazgeçemeyeceğimizi anlamadın mı hâlâ?"

Rıza biraz daha yaklaştı.

Nazan'ı saçlarından terliklerine kadar baştan aşağıya inceledi.

"Ne oldu sana? Çok süzülmüş gözüküyorsun."

"Heyecandan olmalı," diye fısıldadı genç kadın. "Kolay mı, çok özledim."

"Özledin, değil mi?"

"Hem de nasıl?"

"Aklın başına geldi mi artık?"

"Evet sevgilim. Bundan sonra hiçbir lafına itiraz etmeyeceğim."

Rıza sırıttı.

"Köpek gibi bana itaat edeceksin, değil mi?"

"Aynen öyle, hayatım."

"Aferin, demek aklın başına geldi, güzel... "

Rıza bir adım daha atıp hoyratça genç kadının beline sarılarak kendine çekti. Nazan içgüdüsel olarak ellerini adamın göğsüne dayayıp kendini uzak tutmak istedi ama son anda bunun son derece hatalı olduğunu hatırlayarak yapay bir şekilde kollarını boynuna doladı ve sonra kulağına doğru fısıldadı.

"Sen de beni özledin, değil mi?"

Rıza hemen cevap vermedi. Sitemkâr bir şekilde Nazan'ı süzdü.

"Özlemesine özledim ama küçük piliç neden anaç tavuğun yanında değil onu anlamadım. Bizi yalnız bırakmak da neymiş, seninle kaç aydır aynı yatağı paylaşıyoruz. Oysa kardeşin bize yeni bir soluk, yeni bir hava getirecekti. Üçlü sevişecektik."

Nazan bedenindeki ürpertiyi engelleyemedi ama güçlükle fısıldadı.

"Endişelenme aslanım sen. Bir daha gelişinde o da burada olur."

Rıza fazla üstelememiş, iri pençeleriyle birden kadının kaba etlerini kavramıştı.

"Hadi yürü, odamıza gidelim," diye söylendi sonra.

Rıza soyunurken bir şeylerin ters gittiğini sezinliyor ama ne olduğunu pek çıkaramıyordu. Sanki Nazan'da tuhaf bir durgunluk, isteksizlik, ya da kırıklık vardı, ilk aradığında telefonda sesi kulağına öyle gelmemiş, hatta çok özlediğini sanmıştı ama şimdi ağırdan alıyor, o Rıza'nın çok alıştığı coşkulu, istekli, doymak bilmez enerjisinden uzak görünüyordu. Gömleğinin düğmelerini çözerken bir kere daha yan gözle genç kadına baktı.

Yoksa bu odaya girince, yeniden son geceyi mi hatırlamıştı Nazan?

Hiç umursamadı, her şey müstahaktı bu kart tavuğa. Ondan daha dik başlılarını hizaya getirdim ben, diye geçirdi aklından. Hatta biraz sinirlenir gibi de oldu. Ona yeterince ders verdiğini sanıyordu, ama kadın milletiydi bu, hiç belli olmazdı. İnadına üstüne gitti.

"Nasıldı ama o gece?" dedi. "İkinizi de iyi becerdim, değil mi? Sabaha kadar altımda perişan oldunuz." Nazan'dan cevap bekliyordu.

Ama kadın cevap vermemiş, duymamış gibi davranarak oyalanmıştı. Rıza büsbütün işkillendi. Bir adımda yanına giderek kendisine sırt çevirmiş kadını döndürdü.

"Sana bir sual sordum," diye gürledi. "Cevap versene."

Nazan tabii ki suali duymuştu. Ama ne diyebilirdi ki? Sesinin tonunu ayarlayamazsa vahşi adamın her şeyi sezinleyeceğinden korkmuştu. İçindeki nefret duygusu her an sesine aksedebilirdi. Yalnız sesi mi, gözleri de kendisini ele verebilirdi. Biraz daha sabretmeliydi...

Çok az bir süre daha. Ondan sonra her şey istediği mecraya girecekti.

Gülümsemeyi nasıl becerdiğini kendisi de bilmiyordu ve bu dirayeti nasıl gösterdiğini bundan sonra da hiç anlayamayacaktı.

"Evet, hayatım," diye fısıldadı. "O gece ikimizi de perişan ettin. İnan bana, o geceyi hiç unutmadık ve unutmayacağız."

Rıza'nın memnun olması lazımdı ama nedense o rahatlığı hissetmiyordu adam. Daha da kötüsü Nazan'ın yalan söylediği fikrine kapıldı.

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Yemin ederim. Önce çok sarsıldık ama... "

"Eee?"

"O gece yaşadıklarım beynimde yeni fantezilerin doğmasına yol açtı."

"Nasıl yani?"

"Daha değişik, hiç denemediğimiz, heyecan verici şeyler işte, anlaşana. Cinsel fantezileri bilmez misin sen?"

Rıza yine kuşkulu kuşkulu Nazan'ı süzdü.

"Üçlü mü?" diye sordu.

"Öylesi de var tabii."

"Yaa! Başka?"

"Ama beni asıl ilgilendiren ikimizin şimdi yapacakları."

Sırıttı adam. Yanılmışım diye düşündü biraz rahatlayarak. İşte, tanıdığı, cinselliğe aç Nazan'ın gerçek yüzü yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Onu hep böyle istekli ve arzulu tanımıştı, doğası buydu, değişemezdi zaten.

"Hadi," diye söylendi. "Gevezeliği bırak da, soyun."

"Önce sen."

Rıza üstündekilerin hepsini çıkardı, sonra kendinden emin bir şekilde yatağa uzandı. Nazan'ın hafif ürpertilerle kendisini izlediğini görüyordu. Bunu da doğal karşıladı, çok çabuk heyecanlanırdı kadını. Nazan'ın da soyunmasını bekledi. Sonra kısık bir sesle mırıldandı. "Göster bakalım, neymiş şu fantezin? Bekliyorum."

Nazan usulca yatağa girip sırtüstü yatan adamın üstüne çıktı.

Kendinden emin ve kararlı bir hali vardı. Adamın ereksiyona geçmiş cinsel uzvuna tiksintiyle baktı ama dudaklarını süsleyen yapay tebessüm gerçek duygularını gizliyordu. Genç kadın o an emeline kavuşacağını hissetti; uzun zamandır esiri olduğu duygularının tamamen yok olduğunu, yüreğini kavuran tek isteğin artık intikam haline dönüştüğünü rahatlıkla anladı. Az sonra her şey sona erecekti.

İnce uzun parmaklarını adamın vücudunda dolaştırmaya başladı. Hafif hafif onu okşarken, gösterdiği metanetle övünüyordu artık. Kendine olan inancı artmış, güveni gelmişti.

"Gözlerini kapat!" diye fısıldadı yumuşacık bir sesle. Okşayışlardan umutlanan Rıza az sonra alacağı zevkten emin bir şekilde istenileni yaptı, gözlerini yumdu.

Nazan acele etmedi.

Yüzde yüz emin olmadıkça nihai hamlesini yapmayacaktı. Önce avını inandırması gerekiyordu. Kendini zorlayarak eğildi ve dilini adamın çıplak göğsü üstünde dolaştırmaya başladı. Titriyordu genç kadın ama bu cinsel hazdan değil, az sonra yapacağı öldürücü hamlenin ruhuna verdiği huzurdandı. O son hamleyi yapabilmekten hep endişe etmişti ama hazırdı artık.

Rıza gözlerini açmadan homurdandı.

"Bu mu senin fantezin? Beni öpmek mi sadece?"

"Acele etme hayatım. Bu sadece bir başlangıç. Sakın açma gözlerini..."

Rıza genç kadının isteğine uydu, açmadı gözlerini.

Fakat bu sıradan öpücükler dilinin çıplak göğsünde dolaşması hiç de değişik bir zevk vermiyordu adama. Ona kalsa, kendisi harekete geçer, çok daha aktif ve çıldırtıcı şeyler yapabilirdi. Yine de kadının gönlünü almak için beklemeyi tercih etti. Zira bu gece ondan yüklü bir meblağ talep edecekti. Paraya ihtiyacı vardı ve aralarında yeni bir tatsızlığın çıkmasını istemiyordu.

Bir ara başucundaki komodinin çekmecesinin hafifçe çekildiğini duyar gibi oldu.

Nazan üstünde yana kaymış vücudunun ağırlığı hafif sola kaymıştı. Rıza umursamadı, daha doğrusu pek oralı olmadı. Şayet gözlerini açmış olsaydı Nazan'ın çekmeceden sivri uçlu büyük bir ekmek bıçağı çıkardığını görecekti.

O andan sonra olaylar yıldırım hızıyla gelişti.

Rıza bir an üzerindeki kadının elinin göğsüne yaptığı tazyikle irkildi, bir tuhaflık olduğunu hissetmişti, hatta kısa bir an meraka kapıldı, refleks olarak göz kapaklarını araladı ama artık çok geç kalmıştı. Saniyenin onda biri kadar kısa bir zaman diliminde yarı aralanan gözleri müthiş bir hızla gırtlağına yaklaşan metal parlaklığını görür gibi oldu. Zaten tek görebildiği de bu olmuştu. Sonra müthiş bir acı hissetti boynunda. Eti yarılır gibiydi, korkunç bir yanma ve boynunun derinliklerine dalan sert bir metalin kalınlığını duyumsadı. Kımıldayamaz olmuştu. Gözleri dehşetle alabildiğine açıldı.

İnanılmaz bir acı hissediyordu boynunda. Nefes alamıyor, yutkunamıyor, oluk oluk sıcak bir sıvının çıplak göğsüne kaydığını duyumsuyordu sadece. Kandı bu, kendi kanı...

Debelendi Rıza... Bilinçsizce... Tüm bedeni kasılıyor, sara nöbeti geçirir gibi adaleleri geriliyordu. Şuuru kaybolmak üzereydi. Hâlâ kendisine ne olduğunu anlayamamıştı. Ölmek üzere olduğunu hissetti.

Kesilen şah damarından sıçrayan kanlar yağmur gibi yüzüne damlıyordu.

Dehşetle üzerinde oturan Nazan'a bakabildi son bir kere. Kadının yüzünde oluşan mutluluk ifadesini kanı donarak izledi. Pek seçemedi ama

galiba Nazan kahkahalarla gülüyordu. Bu Rıza'nın ölmeden önce gördüğü son şeydi...

BİTTİ

Yazarın bitiş notu:

Roman böyle bitiyor, ama gerçekte Nazan'ın dramı henüz devam etmektedir. Belki bu romanı iki sene sonra kaleme alsaydım okurlarıma daha değişik bir son sunabilir, en azından Nazan'ın hâlâ devam eden muhakemesinin neticesini de yazabilirdim.

Ama teklif sahibinin ısrarı karşısında bu şansım olmadı. Belki de böylesi daha da iyi oldu; zira okur beyninde olayları değerlendirip bir sonuca bağlamak ancak roman zaviyesinden geçerlidir. Adaletin şaşmaz terazisi bazen insan ruhunu tatminden uzak kalır.

Okurlarımdan bazısı belki de Nazan'ı bu sonuca iten sebepleri haklı ve geçerli bulacak, en azından işlediği cinayette ağır tahrik nedenlerini kabul edecektir. Bazıları da, sebep ne olursa olsun, insan canına kastın, muhakkak cezalandırılmasından yana olacaklardır.

Romanın yarım kalmış gibi görünen havasının sadece halen devam eden mahkeme safhasına bir yorum getirmemek kararımdan kaynaklandığını özellikle belirtmek isterim. Takdir sizlere kalmıştır...